МИХАЙЛЬ СЕМЕНКО

КОБЗАРЬ

КИЇВ. ГОЛЬФШТРОМ. 1924.

МИХАЙЛЬ СЕМЕНКО.

КОБЗАРЬ

ПОВНИЙ ЗБІРНИК ПОЕТИЧНИХ
ТВОРІВ В ОДНОМУ ТОМІ.
(1910—1922).

Київ 1924.
ГОЛЬФШТРОМ.

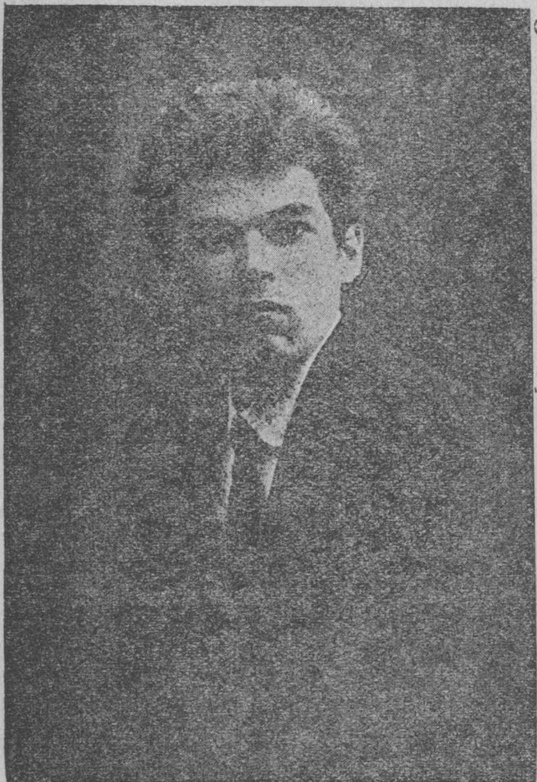
ДУД—Київ. 3.000 прим.

Друкарня В. Р. Р. У.В.О. Вул. Воровського, 40
Тел. 10-47.

GOLF STROM

Созданное уже не принадлежит тебе.

Елена Гуро.

Михайль Семенко.

(Фот. 1919).

1910-1911-1912

PRÉLUDE

Серце рветься...

Лягає сум і серце б'ється
Згадаю як літа старі.
Пусти—і зразу понесеться,
Куди—не знаю, а мерщій
В глибоке небо серце рветься,
В широкий молиться простір.

10—xi. 910. Київ.

Нудьга.

Чом мені нудно без тебе, дівчинонько?
Чому життю я не радий?
Жду тебе, мила, кохана дружинонько,
Жду я єдину відраду!
Серце і душу мою ти розпалиш
В пестощах сяйвом святим,
Образ свій ясний у грудях зоставиш,—
Тихо схилюсь я над ним...

Мара.

Чого ти стала преді мною?
Чого мовчиш у сяйві світлім?
Ти не була мені сестрою—
Була святою лиш марою
Юнацьких мрій!..

Страждать навчила ти ночами...
Не чув я пестощів твоїх,—
Я упивавсь твоми річами,
Моливсь на тебе я з сльозами,
Маро юнацьких мрій!..

Мене ти, бачив, не кохала,
А як прощавсь, і ми розстались,
Ти, навіть, «друже» не сказала,
А зразу зникла і—пропала,
Маро юнацьких мрій!..

Чого-ж тепер ти стала преді мною,
Юнацьких мрій царівно недосяжна?

3—VIII. 911. Хорол.

Натхнення.

Я знов почув, як хвилі неспокійні
Натхнення ніжного у серці прокотились,
До струн пісень моїх покірно прихилились
І кобзи віщої почув я згуки ніжні.
Могутні крила з піснею ростуть
І сили неземні за хмари підіймають.
Куди вони ще серце моє звуть,
Поранене—ще знов навіщо рвуть,
На шлях який мене передзначають?

17—XII. 911. Петербург.

Про минуле.

В нудьгливий час я згадую про дні давно минулі
Дитинячі літа встають немов у сні

І тіні хвиль щасливих незабутніх
По серцю котяться і струни зачіпають...
І бачу я—садок, аж на долину до ставочка,
Між листям сонце промінь розсипає,
Ми бігаєм—веселі—а собаки з нами
І гучно вигуки лунають по долині.
Щасливі літа й весни—ще б вас пережить,
Щоб смакувати міг я кождую хвилину—
Без смутку, без нудьги, без злоби, без скорбот.

26—IV. 912. Петербург.

Про молодість.

Я про молодість хочу ще раз проспівать
Поки серце примусять мовчать.
Але сили живуть ще великі в мені,
Без перестану ллються пісні.

Я про волю щасливу ще раз роскажу,
Бо всім серцем своїм їй служу.
Не замовкну ніколи про щастя співать,
Не минеться мені умірать.

Про кохання святе, про красу молоду
Не співать чи я часу діжду?
Про весняні квітки не замовкну співать
Доки з світу прийдеться тікать.

3—V. 912. Петербург.

Весна в місті.

І в місто це, велике і страшне, весна прийшла...
Прийшла весна. Веселе сонце з неба заглядає

Ісвітить—та не всім. . Весна... Кого—вона витає
Кому—нудьгу і злидні нові принесла.
І що ж? Не віриться—а все таки живуть
Ще й бога славлять, а иноді—й панів пузатих.
Прийшла весна—з квітками.—для багатих,
А вам? Для вас квітки у льохах не ростуть.
Для них—весна, в квітках автомобілі,
І філософія, й книжки, і техника, й наука.
А вам? Трактіри, п'яна жінка, вічна мука,
І вічний сон, і вічні пута, і болячки на тілі.

3—v. 912. Петербург.

Мрія.

Якби мені буть тою хмаркою ніжною
Що в небі далекім за вітром пливе
Що з сонечком грається
В повітрі купається
Громом-блискавицею свою думку рве,—
В просторах далеких далекого неба
Я б з вітром в обіймах про землю благав,
Молився б і плакав... нічого не треба!
Щоб тільки, як хмарка, в повітрі лунав!

II—VI. 912. Хорол.

Я пестощів хочу.

Я пестощів хочу—серденьку покій!
Пісень непроспіваних, сміливих мрій
Багато у серці моїм розцвітає.
Кому-ж я їх висловлю, виллю кому?
Хто гасло підніме, розгоне пітьму,
Про щастя моє і нудьгу роспитає?

Я пестощів хочу, щоб голос палкий
Розвіяв повітря і шлях мій важкий,
Щоб вільно я йшов, не губив сподівання!...
Для кого-ж, для кого я буду співать?
Хто тугу розгоне, примусе мовчать?
Я пестощів хочу, я хочу кохання!

Я пестощів хочу, щоб вид чарівливий
Зорів наді мною у день мій нудьгливий,
Щоб серцю пестливий знайшов я покій!
Пісні непроспівані серце співає...
Кого воно вабить? Із ким розмовляє?
Я пестощів хочу в нудьзі навісній!

19—VI. 912. Хорол.

Молитва.

Розвій мої думи, о вітре, розвій,
Щоб місце знайшов у пітьмі я нічній,
Життя золоте щоб я знов покохав
І з серцем бурхливим здолав!

Хай пісня проснеться у грудях моїх,
Хай знову засяє у серці весна,
Хай мрія в надіях весняних святих
Зникає і знов вирина!

20—VII. 912. Хорол.

Пісня.

Що то в тумані над річкою тремтить?
Що то за пісня лунає—бренить?

Дівчина ходить, по лузі бреде,
Пісня дівоча не молить—гуде.

Згуки тужливі дзюрять, розлягаються...
Думи дівочі від серця ховаються?

Щастя дівоче спуска в домовину?
Муці розваги шука на хвилину?

В тумані лунає той голос сумний,
Ридає й голосить про час чарівний...

Як-би мені змоги—до тебе-б прибув,
Розвагу приніс я-б, лиш... мертвий би був!

25—VI. 912. Хорол.

Знебуття.

Я стомився по вас, карі очі,
Серце просить кохання і знов!
Де знайду я вас, зорі дівочі,
Що запалять і знов мою кров?

Я стомився по вас, я стомився...
Образ ніжний твій бачу я скрізь!..
О приходь, поки ще не розбився,
Не згорів, не ізсох я від сліз!

Я стомивсь по тобі... в час нудьгливий
Тебе жду я і бачу ясніш,—
Так приходь! хай твій стан чарівливий
Буде ще чарівніш і миліш!..

Хай твій голос дзвінкий і веселий
Мрію-щастя засвітить в мені,
Щоб пройнятись коханням таємним
І згоріть в поцілунка вогні!..

Я стомився по вас, карі очі,
Серце молить кохання-життя,
Ясних пестощів ніжних дівочих,
Тихих сліз і твого співчуття!

30—VI. 912. Хорол.

У лісі.

I.

Душа в повітрі розлилась
Душа натхненням пройнялась.
Між ліса згуків чарівних
Брожу один я. Сум затих.
Серед таємних хвиль буття
Я забуваю біль холодний,
Бренить у грудях спів самотний
І серце просить співчуття.

II.

Душа в повітрі розлилась.
Душа з природою злилась.
Навколо—дихають квітки,
Дзвенять в кущах малі пташки,
Тихенько листя шелестить...
Чи я живу, чи це лиш сниться?
І хочу плакать я, молиться,
Вогонь пекучий погасить.

III.

Душа в повітрі розлилась.
Душа з промінням обнялась.
Душа радіє, серце грає,
В блискавих згуках виграває!
Я чую ніжне предчуття:
Її я стріну серед ночі,
Загляну в вічі я дівочі
І в них побачу співчуття!

26—VII. 912. Круглик.

Дівчина.

I.

Йде дівчина молода.
Завертай, кажу, сюда!
Сміх пестливий
Твій дзвінкий,
Стан гнучкий
І чарівливий
Хай обгорне, як вода!
Йди, дівчинонько, сюда!

II.

Йди, дівчино, я стомився,
За тобою зажурився!
Зір твій чистий
Промінистий
Дай у серденько втопить!
Йди-ж, дівчино, я схилюся,
Серцем щирим пригорнуся—
Хай не мліє, не болить!

III.

Йде дівчина молода.
В очах усмішка золота,
Огнем щоки
Залилися...
Не стидися,
Карока!
Йди на груди, молода!
Йди, дівчинонько, сюда!

28—VII. 912. Круглик.

В-осени.

I.

Бризки по вікнах стукотять,
Бризки в калюжах хлюпотять.
Вітер з віт бризки збиває,
Мене з хати викликає
І регоче, і співає:
«Вийди в ліс! Там дощ іскристий
Листя вимив, пил зігнав,
Я розправив, розгойдав,
Сонце промінь кольористий
Скоро виведе з-за хмар!»

II.

Вийшов з хати на хвилину
Подивитись на годину.
Дощик з неба поливає,
Вітер з віт бризки збиває,
І регоче, і співає:

«В ліс ходімо! Там, в просторі,
Звисла низько височінь,
По-над лісом ходить тінь,
Хмари скупчились суворі,—
Дам тобі бучних вражінь!»

III.

Я у лісі. Мов примари
Б'ються в рухах важких хмари.
Вітер листям жовклим грає,
Віти мокриї хитає,
І ридає, й розмовляє...
І почув я сум таємний
У душі своїй нудній:
В бучі ліса голосній
Я предсмертний жах пекельний
Чув у тузі навісній.

28—VII. 912. Круглик.

Тіні забуті.

Хмари над лісом пливуть в далину,
Вітер свистить свою пісню сумну.
Чую в тій бучі забуті слова,
Часу далекого мла вікова.
В річці над лісом тим плесо чорніє.
Млин розвалився, в воді сутеніє.
Чую я пісню—тужне голосіння
Скрізь розлилося таємне зомління.
Що то за тіні? В час о-пів-ночі
В небі я бачу заплакані очі

Хмарами котяться хвилі бліді
Морщаться кола у темній воді.

30—VII. 912. Яреськи.

Тіні минулого.

Тіні минулого в серці ховаються,
В час метушливий у гору здіймаються
Й ллється пестливая мова.
Образи давні виходять юрбою,
Пісні минулі ридають з нудьгою,
Проситься з серця розмова.

Хочеться плакать про волю закутую,
Хочеться пісню вернути забутую,
Прадідів дужих згадати.
Тяжко на степ наш розлогий дивитися,
Тяжко з неволею птасі миритися,
Тяжко в неволі співати.

Де-ж ті години щасливиї, вільниї,
Де-ж ті вітри буркотливиї, вірниї,
Тирсу що в полі гойдали?
Тіні забутиї! В серце ховайтеся,
Нишком сидіть і до струн не торкайтеся,
З серцем щоб їх не зірвали!

30—VII. 912. Яреськи.

Коли злились?..

Так де-ж той сміх моїх надій?
Куди злились пісень потоки?
Я чую плач в душі нудній,
І линуть дні, і линуть роки!..

Лютує буря, серце стогне,
В огні палкім душа горить.
Так линуть дні, життя безмовне
І серце прагне відпочить.

А де-ж той сміх пестливих мрій?
Коли злились пісень потоки?
За днями дні проходять, роки...
Я чую біль в душі нудній!

Хвилина.

Вхоплю я в руки арфу золотую,
Втоплю свій біль у згуках чарівних,—
Співає серце пісню хай святую,
Ридає хай в потугах самотних.

Я хочу жить, життю й красі всміхатись,
У сяйві сояшнім літать і колихатись,
Отрутою життя серденько напоїть,
Ні щастя, ні страждань—нічого не боятись,
І поки в путь останнюю збіратись,—
Я хочу тільки жить!

Проміння яснеє у грудях зачуваю,
Тремтіння ніжнеє у серденьку бренить.
Зів'ялий лист я сонцем розправляю,
Оспалий час я мушу задавить!

2—VIII. 912. Яреськи.

Скрипка.

I.

Вир чуття злітає з струн.
В нім життя, а може й смерть.

В згуках сила свіжих трун
І вина налито в-щерть.
І ридає, і сміється,
Розсипається краплями,
То в повітрі розіллється,
То збірається квітками.
Бризка, піниться каскад,
У виру чуття кружляє,—
Празник скрипонька троянд
Всім, хто слухає, справляє.
Всім до серця скрипка лине,
Про життя і смерть говоре,—
Горе й щастя в серце кине,
Як страшне мінливе море.
Вир чуття злітає з струн.
Все життя в них, може й смерть.
В згуках—сила свіжих трун
І вина налито в-щерть.

II.

Промінь сонця виграває.
Межи струнами тужними.
Згук там рветься і ридає,
І співає, й розмовляє
Між акордами бучними.
Скрипка плаче, скрипка гріє,
То у розпачу зомліє,
То в акордах оживе.
Струни стогнуть і сміються,
Струмочками сльози ллються
І душа пливе, пливе
В позахмаряні країни,

Де раптовії хвилини
Бог за вічність оддає.
Сонце грає, виграває
Межи струн пружких, тужних,
А смичок в них пропливає
В згуках—муках чарівних.

III.

Вірю я, мила, ніколи не зрадиш
Ти мені в нашім коханні.
В тузі та горі зо мною ти плачеш
В згуках—веселки сіянні.
В щасті відраднім танцюєш зо мною
В танку бучнім, божевільнім,—
В-купі ми завжди, кохана, з тобою,
В дружбі єднанні свавільнім.
Жити ми зможемо й далі, дружино,
З бурями, громом змагатись!
Хто нас подужає? Грай без упину,
Вдвох ми—орли, нам немає загину,—
Й жить ми зумієм, й кохатись!

IV.

Я бути-б хотів згуком скрипки журливої,
Щоб в хмарах забув я про землю тужливую,
Щоб тіло покинув я духу зів'ялого,
Щоб душу я вирвав од серця крівавого.
Та тіло без серця лиш глина холодна,
Згук скрипки журливої—відгук життя.—
І проситься пісня палка і скорботна
Про душу без крови, без серця чуття...

13—VIII. 912. Яреськи.

Осінь.

Гуде в гаю, лютує вітер,
Листям пожовклим шелестить.
Сріблястий дощ без перестану
Із хмар заплаканих дзюрить.
Тумани вкрили землю мертву
І мука серце розрива.
Природа в тузі нерозважній
Останні хвилі дожива.
А серце в тузі сонця просить,
Юнацьких сміливих надій,
Про душу ніжную голосить
Моїх святих весняних мрій.

21—VIII. 912. Хорол.

Згадую дівчину...

Згадую дівчину... Світлу, журливую,
Богом покинуту, скрізь сиротливую...
Стрінув її я весною веселою,
Тихо цвіла під чужою оселею.
Сонце пестливе її розважало,
Серце-ж журливе її сумувало:
Сокіл те серце на-віки розбив,
Сили у грудях її погасив...
... Сонце не верне її до життя,
Сохне і лине вона від буття...
Пісня лебідки в-останнє бренить,
Лине в край луччий, щоб там одпочить. .
... Згадую я її пісню сумну,
Рухи нудьгливі, красу чарівну...

Нащо розквітла так рано весною?
Чом одлітаєш так нагло, з росою?..
. . . .
Плачу про дівчину—світлу, журливую,
Мовчки що вмерла у нічку пестливую...

1—X. 912. Петербург.

Prélude.

Я йшов над річкою якось
Раненько по весні.
Життя з-під снігу піднялось
І квіти запашні,—
Все в барви сонця одяглось,
Горить, живе в пів-сні.

Все, все росте—щоб тільки жить,
На сонці червоніть,
Втопить свій синій зір в блакить,
Од вітерця тремтіть,
Коханням серце запалить
І в тім огні згоріть.

Так згук бренить в душі моїй,
Той відгук золотий,
Що з неба в сховок світлих мрій
Спадає, в храм святий,
Де бог життя, коханець мій,
Співає, молодий.

З дитячих літ моє життя
Все повне мрій, думок.

Пісень палкого почуття
В нім цвів бучний садок,—
Кохання в серці предчуття
Так дзюркотів струмок!

Нудьга скиглить в душі моїй,
Де натовпи примар.
Втоплю я зір свій далі мрій,
Полину вище хмар...
Чи не впаду я з неба в рів,
Як в казці той Ікар?

3—X. 912. Петербург.

Метелиця.

І дні ідуть, і час летить,
Дороги сніг покрив,
Під ним моя душа лежить,
Тихесенько бренить,—
А дні ідуть, а час летить,
І сніг дороги вкрив.

У полі свист, у полі шум,
Метелиця мете,
А я—внизу, у серці—сум,
Натхнення, камінь, глум,—
Під снігом я, а в полі шум,
Метелиця мете.

Коли-ж весна вже прилетить,
Щоб промінь лід розбив,
Душа щоб знову стала жить,

Щоб очі я розкрив?
... А дні ідуть, а час летить,
Дороги сніг покрив.

10—xi. 912. Петербург.

Н. П—но.

Колись я любив її... Серце кипіло,
Без часу котилося світле життя,
У грудях щось гріло, співало, раділо,
А серце любило, як тільки уміло,
І весь я горів у вогні знебуття...

Але не знайшов я утіхи пестливої,—
Спів мій у неї надії не стрів...
Як ждав співчуття я, розваги ваблиної,
Як ждав я кохання краси полохливої,—
Та холод лиш стрінув, і з туги нудьгливої,
Кров'ю ридав і в одчаї горів...

Пролинули роки... Ми з нею розстались.
Змінилися люде, змінилось життя,
Лиш лагідні спогади в серці зостались.
Я стрінув її! та вже струни порвались,
Потухло і вмерло у серці чуття.

25—xii. 912. Петербург.

1913
НАІВНІ ПОЕЗІЙКИ

На волі.

Про давні хвилини, закуті неволею,
З біллю у серці згадав.
Як з клітки дивився, змагався з недолею,
За сяйвом і світлом ридав.
А люде проходили, сонцем облиті,
З усмішкою в світлих очах.
Дивився на них я... Мов струни розбиті
Прокльони гуділи в устах.
Я вийшов з неволі... Та сонце спустилося,
Світ у повітрі змарнів.
У серці для сяйва віконце закрилося,
Сміх у душі занімів.

7—і. 913. Хорол.

Рожа.

Покохало моє серце
Білу рожу,
Бо без неї жить на світі
Я не можу.
Личко світле, стан високий
Пригортаю,
І з тобою все на світі
Я кохаю.
Жду тебе я кождий ранок
Нетерпляче,
Поки з уст твоїх почую:
„Мій козаче!“
Тоді серце, мов та кобза
Відгукнеться
І до тебе, соромлива,
Усміхнеться!

Тоді враз у мене в грудях
Заспіває,
І з тобою все на світі
Я кохаю.
Покохало моє серце
Білу рожу,
Бо без неї жить на світі
Я не можу!

23—I. 913. Хорол.

Квітка.

Білая квітка у полі розквітла,
Ніжний цвіточок на ниві шовковій.
Весело й любо їй. Ріжноманітно
Час пробігав. У годині ранковій
З сонцем веселим вона просипається.
Пахощем в сяйві у день розсипається,
Хмарка з сріблястим дощем пролетить—
Весело й любо на світі їй жить!

Але вона світом не довго втішалась—
Білая квітка не довго цвіла.
Сонце у ранці хмурне прокидалось,
Хмарка чорніш і суворіш була.
Раз вона очі скорботні розкрила
Щоб вже на віки заплющити їх:
Нагло й жорстоко зіма наступила.
Квітку замів несподіваний сніг.

24—I. 913. Хорол.

Заверюха.

Білий, білий сніг спадає.
Вітер дише, вітер грає,
А душа моя—співає
В палі навіснім.

Од натхнення, од відради
Я прожогом вибіг з хати,
З вітром, снігом став співати
В шалі запальнім.

Вийди й ти із хати, мила!
Заверюха світ покрила,
Вітер дасть нам дужі крила—
В хвилях полетим!

Білий, білий сніг спадає...
Ах, у мене серце грає,
Милу з хати викликає
Зазивом бучним!

7—II. 913. Хорол.

Літом.

Сірими крильцями пташка махає,
Б'ється в вікно і щебече, кричить:
«Милий, вставай! Уже сонце вітає,
«Річка проснулась, тебе дожидає,—
«Любо і весело жить!»

Птащці всміхаюсь, зіскочив, сміюся.
Враз до вікна, відчинив... „Що? куда?

«Річка чекає? Ось зразу, вдягнуся,
«До хвильок сріблястих я враз пригорнуся,
«Тіло обгорне вода!»

Сонце сміється, повітря радіє,
Качка в озера тумані летить...
Серце співає... Ах, серденько мліє...
Холодна вода в очеретах синіє...
Як любо та весело жить!

7—п. 913. Хорол.

Кохання.

I

Душа бренить у сяйві мрій,
У золоті надій.
Мету я бачу в них життя,
Принаду забуття,—
Але томлюсь в темниці цій
І стогне мозок мій!
Душа у сяйві мрій бренить,
Надії золотить.

Життя науку я пройшов,
Порвати струни встиг...
Чи раз хоч затишок знайшов
У втіхах запальних?
Ах, ні... з покоєм розійшовсь
І в помилках своїх!..

II

Струмок життя дзюрів в мені
І жив я, мов у сні.

Загату далі він розбив
І серце утопив...—
Вже не живе... Вже оджила—
Тоді душа цвіла,
Коли струмок в мені дзюрів
І мов у сні я млів!

Душа горить, душа квилить...
В задумі вийшов в сад.
Він тихий був і ніч пестить
Кущі святих троянд.
У грудях давить і щемить...
І я пішов назад.

III

Коли-б вже сонечко скоріш!
Коли-б вже ніч пройшла,
Було щоб в серденьку ясніш,
Душа покій знайшла!..
Але у вікнах ще чорніш
Та ніченька була.

Душа бренить у сяйві мрій,
У золоті надій...
...Ридай, ридай!..—не жарт життя—
Мета оце буття:
Кохання! так, земний це рай,
Рида душа нехай,
Нехай у сяйві мрій бренить,
Надії золотить!

9—п. 913. Хорол.

Вийди!..

Ніченька тиха в'є ніжний серпанок.
Зорі в горі миготять.
Вийди-ж бо, мила, ой вийди на ґанок!
Буду до ранку чекать!

Будемо, люба, про радість співати,
Будем палать у вогні,
У поцілунках жагучих згорати,
Жить, замірать у пів-сні...

Вийди-ж бо, мила, ой вийди на ґанок!
Зорі в горі миготять,
Ніченька тиха в'є ніжний серпанок...
Буду до ранку чекать!...

14—п. 913. Хорол.

Падає сніг...

Падає сніг. Мов метелики білі
З неба спадають рясні.
Вітер свистить, хуртовина сміється,
В грудях ридають пісні.
Боже, як весело в бурю гуляти,
Смутки й печалі душі розірвати,
Все на цім світі кохати, кохати,
Жить і співать у пів-сні!
Вийшов я з хати, а струни дзвенять...
Сніг зіроньками із неба спадає,
В лісі дерева од вітру гудять,
Серце від щастя і мліє, й ридає...
. . . .

Падає сніг. Мов метелики білі
З неба спадають рясні.
Так і у мене літають, сміються
В серці самотнім пісні.

17—п. 913. Хорол.

Струмки.

Мрії плачуть і сміються...
В моїм серці хвилі ллються
І хлюпочуть струмочками.
Як до струн вони торкнуться—
Струни враз всі одгукнуться
І плетуться віночками,—
Як до струн струмки торкнуться.

3—ш. 913. Київ.

Як ллється проміння.

Як ллється проміння у соняшний день —
Люблю я дивитись на гру їх.
Щебече й сміється у грудях
Струмок буркотливий весняних пісень.

Як дівчину світлу у соняшний день
Стрічаю всю сяйвом облитую—
Серце враз лине з молитвою
І в грудях своїх я не вдержу пісень.

Як ллється проміння у соняшний день,
На дівчині грає, на грудях вабливих,—

Дивлюсь я на гру їх, і мрій боязливих
У серці щасливім не вдержу пісень,
Як ллється проміння у соняшний день.

8—ш. 913. Київ.

До музи.

Ти із-за плеч водиш рукою моєю,
Таємних хвиль буття слова мені шепочеш,—
Я все зроблю, усе, що ти захочеш,
Бо я лиш раб міці й краси твоєї!
Ти крила світлії мені даєш в дарунок,
Щоб землю кинуть міг і в небо я злітав,
А я? Усе віддав тобі, з дитинства що придбав,
За неземний святий твій поцілунок.

12—ш. 913. Київ.

Ніч легкокрила.

На землю спускається ніч легкокрила,
Чудові серпанки кругом начепила,
Лиш зорі, як очі горять.

Імла розгорнулась, весь світ потопила,
Заморених працею сном охопила.
І звірі, і люде всі сплять.

Й мені б вже заснуть... бо нудьга оповила...
Та вже блискавиця ясна засвітила,
І знов починати днювать!

12—ш. 912. Київ.

Дихають квіти.

Співи пташині лунають в повітрі,
Трави зітхають в степах.
Дихають квіти у полі на вітрі,
Мов позіхають у снах.
Вітер гуля по верхів'ях лісних,
Листя шумить в таємничій розмові.
В мові цій ніжній, у згуках святих
Чую я тайни складної будови
Хтів я-б не тільки про сонце співати,
Сяйву блискучий складати вінок,
В щасті ридати, все в світі кохати
І обробляти цей пишний садок,—
Хтів я-б мету світа й суть розгадати!

21—ш. 913. Київ.

Дніпро розливсь.

Дніпро розливсь, вода бурлить,
Вири утворює, кружляє,
Вода біжить, кудись спішить—
До моря хутко поспішає.
Чудовий день. Шовкові хвилі. .
Легенький човен, два весла...
Простір широкий, очі милі...
У них кохання і весна!
Вода блищить, вода шумить,
У вирах спінених кружляє,-—
Вода біжить... душа бренить...
...Серце співає!..

23—ш. 913. Київ.

Серце заплакане...

Серце заплакане—серце ридає...
Ні, я не можу так жить!
Серце нудьгує, самотно згорає,
Нікого ним запалить...—
Тухне вогонь, мій огонь зaмірає...

...Тяжко самотно дивитись на світ
З камнем в грудях нерозважним...
Никне життя... Мій святий заповіт—
Вмерти з життям нерозгадним,
Як листя спадає із віт...

В муках я слів розсказать не знахожу...
...Сяйво щезає... я сам у вікна...
Плакати й жить я не можу... не можу!..
...Де-ж забарилась вона,
Ясная?.. ніжная?..

. . . .

26—ш. 913. Київ.

Не питай.

Нудно в душі... Струни крига покрила,
Не чую я дзвону їх... Де-ж легкокрила
Мрія весняная?
Ах, не питай, бо не знаю я!...
Туга на серці... Я більш не ридаю,
Щастя і сяйва собі не благаю—
День, що родивсь, проклинаю...
Нащо живу—ще не знаю я,

Смерти страшної чекаю я,
Вічного сна—забуття...
Що життя?..
Ах, не питай, бо не знаю я!..

. . . .

. . . .

Нудно в душі... Струни крига покрила,
Не чую я дзвону їх... Де-ж легкокрила
Мрія весняная?
Ах, не питай, бо не знаю я!

29—ш. 913. Київ.

Чудно сміятись.

Чудно сміятись в безкраїй тюрмі,
В небо полинуть благать.
Чудно про сяйво ридать у пітьмі,
Чудно в неволі співать.

Морок навколо, а я—у в'язниці.
Зіроньки мають в-горі,
Грають бризки в кришталевій криниці,
Квіти схилились святі.

Сяйво навколо і... щастя—без мене...
Серце-ж живе у пітьмі.
Сяє на сонечку поле зелене,
Я-ж пропадаю в тюрмі.

Світ цей веселий—широка в'язниця,
В ній завмірає душа.
Сяйво навколо, зелена травиця,
Квіти й пташки в комишах...

30—ш. 913. Київ.

Закотилося сонце.

Закотилося сонце за гору.
Тухне захід блискучий, огнистий.
Хмари в золоті сплять непорушно,
Тихо вечір ступа урочистий.
Потомилися за-день і люде,
І усі ворухливі створіння,—
Все забилось по хатах, по стріхах,
Все завмерло в обіймах зомління.
Ось затихло, заснуло життя.
Безголосими падає крилами
Морок тихий в степу між могилами,
Де марно я жду забуття...

1—IV. 913. Київ.

Розчиніте вікно.

Розчиніте вікно-бо повітря в кімнаті цій мало!
Морок душить і розум гнітить...—
Одчиніть! Щоби сонце заграло
І на мент лиш мені відпочить!
Весь цей день за спокоєм я гнався,
Цілий день я за сяйвом журивсь.
За вікном нудний дощ посміхався
І не бачив, як в тузі моливсь.
Цілий день моє серце ридало.
Морок душить і розум гнітить...—
Розчиніте вікно—бо повітря тут мало...
..Заморився, на мент лиш спочить!..

2—IV. 913. Київ.

Осінь жовта.

Вітер свище, вітер дише,
Віти голії колише,
Верховіттями гуде.
Очі квіт журних запали,
Ночі враз хмурніші стали,—
Осінь жовта йде.

Мертве листя обтрусила,
Все в обійми охопила,—
Зажурився світ.
Степ розлогий зажурився,
Туманом він густо вкрився,—
Смерти скрізь привіт.

Вітер свище, вітер дише,
Віти голії колише
Верховіттями гуде.
Вже морози затріщали,
Все замовкло, все зів'яло,—
Серце-ж—сонця жде!

2—IV 913. Київ.

Струмок хвилястий.

Струмок хвилястий, дощ сріблястий
Думок у серденьку бурлить,
Шумить, кружляє, розсипає
Каскади навкруги бризок,—
Блестить на сонці, в хвилях грає,
Відгуки серця вибиває
Як по-весні садок.

9—IV. 913. Хорол.

Дарунок.

Я не вдержу в своїх грудях
Мрій святих моїх,—
Все кладу, що в серці маю,
Я до ніг твоїх.
Я тобі в дарунок смілий
Землю й небо дам
У просторах піднебесних
Буде любо нам.
Всі зірки, що в небі мають,
Всі пташки в кущах,
Хмари всі, що в небі тануть,
Співи в комишах,
Всі людські й свої талани,
Серденько моє,
Сяйво сонця і тумани—
Все це, все твоє.
Все кладу тобі, що маю,
Я до ніг твоїх,
Бо не вдержу в своїх грудях
Мрій святих моїх!

12—v. 913. Київ.

Настрій.

Розквітайте, білосніжні,
У душі моїй—ви, квітоньки.
Пестіть серце мяхко—ніжно—
Ви— блакитні оченята—зіроньки.

23—v. 913. Київ.

Образ.

Ніжна, ніжна і прозора
Ти сю-ніч мені приснилася,
Голубим серпанком вкрилася,
Як мара у нічку хвора.

Ніжно, ніжно так співала ти...
Із грудей, нудьгою змучених,
Випадали, в воду спущені,
Самоцвіти—діаманти.

Ніжно, ніжно так умерла ти
В ніч холодну, непривітну.
Ах, чи вдержу нерозквітлу
Квітку в серці, щоб воскресла ти!

23–v. 913. Київ.

Майбутнє.

В марах своїх я години щасливі
Бачу— не знаю коли
В хмарах розтануть часи ці жахливі
Як в морі буруни.

Розвяжуться пута, кайдани порвуться,
Прокинеться в грудях свобода жива—
В братерськім єднанні народи зіллються,
То будуть науки жнива.

7—vi. 913. Круглик.

Даремні сподівання.

Вона стояла край вікна,
Було смутне її обличча.

Я йшов, забитий, і мені
Усе здавалось, що покличе.

Усе здавалось, що зупине,
Ласкаве слово і привітне
З рожевих уст до мене кине
І зразу серденько розквітне.

30—VI. 913. Хорол.

Ситуація.

Фіалки рвали ми у-двох—
Блакитні квітоньки в гаю—
Пахучі квіти весни.
Але навіщо зараз—втрьох?
Сховали квіточку мою
Шати густі кущів рясних.

І я лишився в лісі сам—
У грудях серце защеміло—
Із рук попадали квітки...
Ах зачекай! Ось я віддам
Своє серденько, щоб не мліло,
Не розірвалось на шматки!

30—VI. 913. Хорол.

Кохання.

До-дому з нею повертались
І це було у перший раз.
Її уста мене спитали:
«За руку можна взяти Вас?»

Я згодний був... Але у грудях
Огонь спалахнувши засяв
І так пестив що я боявся
Щоб і її він не зайняв...

9—VII. 913. Київ.

Очі блакитні.

Очі блакитні в неї
Очі в неї смутні...
Смуток святої лілеї
Сяє в ній...

Очі в неї пестливі
Співучі як море ясне
В час що чекае на зливу...
Турбують мене...

В очі її закохався
В очі лілеї сумні...
Смуток її заховався
В груди мені...

9—VII. 913. Київ.

Очі.

Очі у неї вабливі
як море ясне
привітні смутні й пестливі
торкають мене

Я очі люблю
з тугою за ними слідкую
нудьгую
за сяйвом і в-ночі не сплю
в-день і в-ночі їх шукаю
погляд ловлю.

Я очі люблю
в душі почуваю море
і кожда хвилька серцю говоре
про щастя вогню. Зорю мою
у серці своїм я з очей не спускаю
погляд ловлю.

9—VII. 913. Київ.

Моє серце.

Моє серце в грудях в'яне,
Пташкою тремтить.
Коли ж сонце з хмар прогляне,
В груди залетить?
Коли промінь ріжнобарвний
Душу сполохне?
Коли смуток нерозважний
Спокій прожене?

Моє серце в грудях в'яне,
Пташкою тремтить.
Доки промінь не загляне—
Я не можу жить.

17—VII. 913. Київ.

Хвилина.

Але пройшов утіхи час,
Не довго в серці цвів.
Коли в тобі огонь погас—
Я вже не жив, а млів.
Ах, на хвилиночку лиш нас
Той промінь обігрів!

18—VII. 913. Київ.

Закоханий.

Брожу по місту я і прагну забуття,
Бо біль тупий я задавити мушу
Бо викинути треба її душу
З мого життя.

Всі ніжні ті слова я люто так розбив
І соняшну блакить заслала темна хмара.
Вона стоїть, стоїть немов примара,
Серед юрби.

Не обійду її ніколи, цю ману,
Вона за мною ходить завжди й всюди,
Не промину її, де метушаться люди,
Не промину.

Брожу по місту я, життям своїм нужу.
Ніде, ніде нема мені спокою.
І скрізь, і завжди я, з пекучою нудьгою
Брожу, брожу.

Неможна далі так. Я задавити мушу
Той біль тупий, що в грудях оселивсь.
Так! Викинути треба—ще ж я не наживсь—
Блакитну душу.

18—VII. 913. Київ.

Хвиля.

Як скеля—гордий я стояв,
А навкруги шуміло море.
Не знав про скруту я і горе,
Доки її не покохав.
Вона із простору з'явилась,
До мене тихо припливла
І, повна сяйва та тепла,
Уся пестлива—прихилилась.
Пухнаті хмари мовчазні
У морі плавали й сміялись.
Щось розлилося у мені
Як вперше ми поцілувались.
Своє життя я б їй оддав—
Аби ще раз мене торкнулась.
Нащо я хвилю покохав!
Вона у море повернулась.

18—VII. 913. Київ.

Ще раз.

Сміється день, в проміннях все радіє,
Навколо ясне все—похмурий лишень я.
Сумує день і ніч чомусь душа моя
І мліє.

Чи не тому, бува, що душу ніжну стрів,
Що зір її в безодню серця вплинув,
Збудив сумнівів рій, щоб в них або загинув,
Або... зацвів.

1—VIII. 913. Баришпіль.

Бажання.

Як не побачу я—умру,
На площу кину свою душу,—
Її із серця не зітру,
Бо вмерти з нею разом мушу.

В ній стільки ніжного вогня,
В ній стільки вкоханої муки,
Уся горить в огні роспуки
Душа закохана моя.

9—VIII. 913. Київ.

Мовчання.

Небо безмежне синіло
плавали хмари ніжні
білі і перебіжні.
Небо тепер заніміло
в тихім застигло мовчанні
в себе втягло таїну
похмуру чужу сумну...
Захололо в безглуздім чеканні
на темну страшну новину.

На небо не можу дивитись
бо в груди мовчання мені
настирно почне проситись
і заглухнуть ще живі пісні.

21—VIII. 913. Київ.

Пісні.

Я співаю про вічність пісні
нечутні—
та мелодії в них все смутні.

Я співаю про щастя, красу молоду
і святу—
коли в серці оману приблудну знайду.

Я співаю тобі, моя мила, тобі
у журбі—
щоб на мент не піддатись брехливій злобі.

Я співаю тобі, моя світла, пісні
нечутні—
щоб відчула в дівочім їх сні.

21—VIII. 913. Київ.

Сон.

Такий чудний приснився сон!
Немов її я милував—
До уст гарячих припадав...
Який чудний приснився сон!

Воліс шовкове лоскотіння
Я на обличчу чув своїм
Пристрасно-ніжне шепотіння
Гарячих губ в огні чуднім.

Так міцно руки обіймали
Чутний був серця її стук—
Ах, я не виніс щастя мук—
Вони у рай і пекло звали!

Такий чудний приснився сон!
Його ніколи не забуду
Пестить у серці своїм буду...
Такий чудний приснився сон!

23—VIII. 913. Київ.

Осінь.

Осінь похмура йде
Хмари дощі тумани
Осінь у серце веде
Смуток нежданий

Холод суне німий
В душу сповзає мла
Осінь серпанок густий
Ти принесла

Ради не дам собі
В серці моїм мовчання
Спогад ридає в журбі
Давнє кохання.

24—VIII. 913. Київ.

Чекання.

Я чекаю її.
Не дзвенять солов'ї—
Тільки вітер осінній гуде.
Що шукаю тут знов?
Ах, осіння любов!..
Де ж ти, мила, кохана, де?

Я чекаю її.
Груди тисне мені.
Вітер стихне і знов загуде.
Кождий шерех ловлю.
Я так ніжно люблю.
Чому ж мила, кохана не йде?

27—VIII. 913. Баришпіль.

Кошмари.

Сірі хмари.
Дощ.
Кошмари
У душі.
Де ж поділись ясні чари?
Де той шепіт—ніжний,
Ніжний
Ніби плескіт
Пустотливих комишів?
Я не знаю.
Дивовижний
Сон заглух у забутті.
Я конаю.

Почуття в мені не ті
Що так гріли
Лоскотали в знебутті.
Де ж тепер рожеві чари?
Де той шепіт,
Ті вогні?
Обтрусились комиші...
Ах, насунулись в мені
Сірі хмари...
...Дощ.
Кошмари
У душі.

29—VIII. 913. Київ.

Поет.

Я про тихі тіні співаю
І про боязну в серці гру
На цих струнах я граю
Доки їх не порву
Про тихі тіні співаю я.

3—IX. 913. Київ.

Море моєї душі.

В темную ніч я до моря душі
прислухаюсь.
Море мовчить, мороком вкрите,
урвища сплять у тиші.
Я вдивляюсь.
Серце серпанком зловісним облите.

Бачу примари.
В тиші морській бліді їх хвилі пливуть,
котяться німо бурунами.
Привид, чи хмари?
Страшно в мовчанні. Духів женуть
над нами.

Море мовчить, млою облите,
урвища сплять у тиші.
В темную ніч, всю примарами вкриту,
я вдивляюсь.
Вслухаюсь
у море моєї душі.

3—ix. 913. Київ.

Побачення.

Що я скажу Вам? Я не знаю...
Я Вам призначив оцей час,
Щоб ще на мить побачить Вас...
А що ж казати? Я не знаю...

Думки сполохані у мене,
Не розберуся в почуттях.
У грудях в мене сум і жах—
Там серце борсаєсь шалено.

Чогось чекаєте Ви, бачу?
Але...—не знаю, як почать.
Безодня в голові роспачу,
Думок не можу я з'єднать.

Ах, ось і дощик накрапає.
Ми стрілись, видно, в кепський час.
Ви йдете? Так. Я проведу Вас.
Прощайте. Вибачте.—Смеркає.

4—ix. 913. Київ.

Прикре становище.

Живе в мені палка любов,
Шука шляхів в її серденько.
То захвилює в серці кров,
То в груди стукотить швиденько.

Живе, буяє і... мовчить
Коли зустрінемося ми.
На серці ляже щось і спить
Мов ковдра білої зіми.

Так нудно й тоскно лізе час.
Слова мої непослідовні.
Невже огонь в мені погас?
Невже нудоти груди повні?

А як нема її—вміраю.
Нема тоді мені життя.
І повні груди я плекаю
Палкого й ніжного чуття.

25—ix. 913 Хорол.

Люблю.

Я завше думаю про неї
Про очі білої лілеї

Про образ ніжний край вікна
Чому всміхалася вона?

Мої думки такі смутні
Такі неясні мов у сні
Мов крізь серпанок її бачу
Дивлюсь на неї тихо плачу

Я більш не буду тебе звать
Не буду в грудях струни рвать
І ти ростанеш край вікна
Ясна зваблива чарівна

Я погашу свої думки
Із серця викину квітки
Останні сльози я проллю
І слово зітреться «Люблю».

5–х. 913. Хорол.

Квітка.

У мене в серці ти живеш
Сієш пахнеш і цвітеш
Уся в теплі так вабиш ти
Кохана ближче підійди!

Для тебе квітку бережу
Її плекаю стережу
Я весь томлюся у журбі
Я так стомився по тобі!

Я так давно тебе чекав
Твій погляд в серденьку плекав

Троянду білую оту
У косу русую вплету

Кохана ближче підійди
Своїм теплом так вабиш ти
Мов квітка білая цвітеш
Мов мрія ти в мені живеш.

5–х. 913. Хорол.

На кладовищу.

«Mais où sont les neiges d'autan!»
F. Villon.

О скільки, скільки вас пов'яло —
Вас, квітів ніжних, чарівних!
Життя вас стерло, пошматало,
Ви зникли в сферах неземних.

Так ясно ви цвіли—пахучі
І усміхались сяйву дня.
Лились з вас іскорки співучі,
З серця пекучого огня.

Навіки зникли синеокі,
Зотліли в поросі землі—
Дівочі почуття глибокі
Дістались мертвій тлі.

6–х. 913. Хорол.

Прощання.

Літо всміхається в-останнє
Промінням теплим в очі б'є

І ледве чую запитання:
Скажи, що краще літа є?
Що краще є лісів зелених,
Степів шовкових, запашних,
Буяння пахощів південних,
Пташок веселих, голосних?
Лечу від вас, але плекаю
У серці думку—чи сказать?
В похмурі дні будете, знаю,
Ви літа теплого чекать.
Я ледве чую запитання,
Все тихше промінь в очі б'є.
Сонце всміхається в-останнє—
Скажи, що краще літа є!

9—х. 913. Хорол.

Останнє.

Чому я в мить останню зблід?
Її слова—холодний лід
Безодня холоду в очах
Шкляна усмішка на устах

Чому повірив зразу їй?
Пустеля дика сяє в ній
Вона порожня вся до дна
Така прозора й чарівна

Чому не чув її утіх?
Мені знайомий тільки сміх
Холодний в ухах він лящав
Не раз від нього я не спав

Тепер на-віки ми чужі
Немає й іскорки в душі
Ми розстаємось ніби й слід
Чому ж я в мить останню зблід?

25—х. 913. Хорол.

Гріх.

Цього гріха не спокутую
Бо все життя я знаю гріх
Всі голоси які я чую
І сьози й сміх

Цьому гріху мої всі думи
Всі почуття я віддаю
У ланцюгах міцних задуми
Я мов в раю.

Життя кохайте очі сині
Усі гріховні голоси
Гріх не позбавлений і нині
Таємної краси

Кохайте гріх усі чуття
Думки усі йому віддайте
Бездонні хвилі забуття
В нього вкладайте.

30—х 913. Хорол.

Наівна поезійка.

Ой люлі люлі любий світ
прийми сутінний мій привіт

бо догоряє серця ґніт
і листя сиплеться із віт
ой люлі люлі любий світ

в тобі я щастя не сріткав
спокою тихого не знав
надію доти лиш плекав
поки я кров у серці мав
поки кохав поки співав

тепер не хочу далі жить
не хочу сонця я любить
пора вже зорі погасить
пора поживклий лист струсить
щоб не сміятись не тужить

заснути хочу любий світ
останній шлю тобі привіт
бо скрізь я чую завжди ніт
слабий життя твойого звіт
ой люлі люлі любий світ.

24—xi. 913. Петербург.

Запитання.

Я хтів би знать—що є життя?
Хто засвітив на небі зорі?
В натхненному бурхливоморі
Сумує людське почуття.
Життя не є цвітучий гай.
Життя є вулиця шумлива.
Автомобіль або трамвай
Тебе роздавить—будь щасливий.

І ходимо, як комашня,
Не бачим зорь у синім небі.
Нас гнітить, душить метушня!
Не треба!

24—xi. 913. Петербург.

Поворот.

Цілі віки ви слова ці творили,
Їх хотів би я знищить не раз.
Поривання нові ними ви задавили,
Задушили одвічний екстаз.
Не зосталося в них того духу живого
Що від сонця іде, почуття.
Цілі фрази злились з них шаблону нудного
Де ж поділись події, життя?
До граматики виніс дужий інстинкт,
Вже мало того, що мали,—
За старе ухопився схоласт і кретин
А ми на другий лад заспіваєм.

24—xi. 913. Петербург.

Я йду.

Я йду від вас—ланцюг скидаю,
Що ваше—вам віддаю.
Беріте попіл—все, що маю,
Душу лише мені мою.

В майбутнє я пішов—стежками,
Якими звірі у свій час йшли.
Ми вже одкреслені смужками—
Ми ріжні, ми розійшлись.

Дякую за історію і за хліб.
Також за кохання й млу ночей.
Від світла нового я осліп—
Я не бачу своїх очей.

Я кидаю вас—ланцюг скидаю,
До своїх залізних спішу.
Беріте попіл—все, що маю.
Я світ новий оголошу

24—xi. 913. Петербург.

Самопрядка.

Прядку прядку самопрядку
я настроїв враз
жду тепер мою коханку
бо кохаю її палко
як цю прядку самопрядку
щоб огонь не згас.

Ганко Ганко люба Ганко
почуття збуди
ти відчуй моя коханко
серця скрипного співанку
і під гомін самопрядки
тихо підійди.

Прийдеш кину свою прядку
і схоплюся враз
кинусь я до тебе палко
бо кохаю без останку
хай пряде без мене прядка
цілий світ для нас.

24—xi. 913. Петербург.

Мій привіт.

В екстазі чарівнім я голос свій знайду
голос борця
і з прапором своїм у люди з ним піду
співати буду я й кричать поки впаду
натхненний без кінця.

І пройде люд по мні шість сотен ніби штук
й без голови
лежати буду там безрухо і без мук
не підніму я більш в благаннях лютих рук
бо не впадете ви.

І так віки минуть аж поки сонце стане
і зникне світ
тоді струшу я прах усе навкруг ростане
я підіймусь тоді бо знову світ настане
то буде мій привіт.

24—xi 913. Петербург.

Заклик.

Гартуйте дух. Пора на волю.
Тікають степом вороги.
Не нарікати нам на долю.
Огляньмось сміло навкруги.

Нас тіни предків не злякають
Забуті генії хай сплять.
Хай в тузі нас вони втішають,
Як б'ється серце гріх мовчать.

Гартуйте дух. Пора на волю
Лунає полем передзвін
Ми завоюєм свою долю
Огнем червоним творчих змін.

Нема нам вартостей взамін
І пал живий нас в пущі водить
А на руїнах сірих стін
Уже трава зелена сходить.

Гартуйте дух. Пора на волю.
Тікають степом вороги.
Не нарікати нам на долю
Огляньмось сміло навкруги!

25—xi. 913. Петербург.

Ars philosophandi.

Спить земля і небо спить
я не можу розбудить
та й не хочу я будить
хоч і міг би розбудить,—
хай як хоче небо спить
і земля хай з небом спить
хоч і міг я б розбудить
та нехай іще поспить.
Небо спить і пекло спить—
хіба може пекло розбудить?
Ні, не хочу я будить—
хай і пекло з ними спить.

25—xi. 913. Петербург.

Горобчик-песимист.

На кілку сидить горобчик
і голосить цвиринчить
«невеличкий я ще хлопчик
а не знаю вже чи жить
а чи носиком в ставочок
і навіки відпочить
жив я доти лиш спокійно
доки лиха не зазнав
тепер серденько свавільно
молить проситься у став
я дивлюсь на свою стріху
запитаю «відкіля
нащо це» і повна сміху
не відказує земля
все мовчить мов заніміло
з неба дощ все ллє тай ллє
жить чи ні в цьому все діло
і все горенько моє“.

25—xi. 913. Петербург.

Поезопісня.

Згрібайте жар руками голими
хапайте хвилю світову
степами вдаль біжіть розлогими
шукайте казку там нову
пливіть в човнах по морю синьому
знайдіте царство вічних змін
людина жах і біль свій кинь йому
бо все ж ти завжди тлін.

27—xi. 913. Петербург.

Маленький віршик.

Спів. Шум. Кипів.
Зграй. Дум. Рай.
Гнів. Глум. Горів.
Грай. Кум. Співай.

27—xi. 913. Петербург.

Як я вмер.

Кохання все ж на першім плані—
І на землі й на небі так.
Летів я раз на 'ероплані
Звичайно—з нею, вже ж не як.
Дзижчав пропелер, в сині далі
Нас вітер звав—кудись, кудись,
А я дививсь на Іляялі
І очі в поцілункові злились.
Груди повні
Натхнення буйного були,.
У неї губи красномовні
І очі пахли і цвіли.
Не так машину повернув—
Ах, я забув, що в небі ми!
І раптом з нею я загув,
На смерть розбився між людьми.

28 -XI. 913. Петербург.

Ми йдем.

В стисках палу загартуємо
Ми чуття у цілі нові

Тайни світа глибше чуємо
Теми бачимо чудові

Знаю я що ви не пустете
На поріг своєї хати нас,
Але всі, усі—чи чуєте?—
Будуть знати, будуть знати нас!

1—xii. 913. Київ.

Зоряні зливи.

Полечу я птахом—кралею
У надзоряні краї
Буду жити там із Галею
І кохать пестить її

За нестримними кометами
І за зоряними зливами
Опромінимось дуетами
Небу й зіронькам на диво ми

Не зловить аероплянами
Нас у просторах міжзоряних
Душі плинуть океанами
В сферах срібних і прозорих

Ми удвох живемо з Галею
Де шляхи світів незлічені
Безкінечною спіралею
Ми помічені

. . . .

Полечу я птахом—кралею
У надзоряні краї
Опромінить всесвіт Галею
І кохать, пестить її.

2—xii. 913. Київ

Королі.

І Паганіні і Кореллі
Схиліться до душі мені
Бо почуття такі веселі
Бо почуття такі сумні

Мені їх в звуки вилить треба
В акорди срібні перелить
Щоб осягнуть високе небо
Щоб ними землю запалить

Я жду ідіть ідіть музики
Сонат величніх королі
Візьміть душі моєї крики
І понесіть їх од землі

Де пробувають ваші тіні
Де царство смілих смілих мрій
Я жду я жду тебе Тартіні
В надії теплій і журній.

2—XII. 913. Київ.

В степу.

Дзвінкий дзвіночок розлягається
В степу

Моя душа відпочиває
На снопу

Де простяглися скрізь копами
Навкруг жита
Де тихо віє десь над нами
Журба свята

А тиха ніч крилами має
В степу
Моя душа відпочиває
На снопу.

2—xii. 913. Київ.

Підземна річенька.

Моя душа підземна річенька
пливе пливе в краї незнані
а світ навколо тиха ніченька
дзвенять пісні десь там весняні.
У стисках бурі в стисках туги
моя душа живе гартується
й у вихрі смілім білохуги
вона колись колись розбудеться.
Так хай пливе зловісноріченька
в моря країв темнонезнаних
хай світ широкий тихоніченька
пісень збира ясновесняних.

2—XII. 913. Київ.

З и м а.

Сніг спадає і скрізь так біло
Ніби тіло

Лебідки білосніжної
Прозорий вітер з біловіт
На цілий світ
Скидає плями дивовижні.

Усе іскриться все кружляє
І ясно сяє
Блакитним вихорем в душі
І сипле порох з неба зорями.
Морозами
Шумлять крижані комиші.

2—XII. 913. Київ.

Початок.

Живущосмілими екстазами
Ми ваші душі враз напоємо,
Безмежнодивними фантазами
Всі виразки на вас загоємо.
Ми не прийшли з мозками хорими—
Наші чуття життям наповнені,
А наші думи світозорими
Новими темами оздоблені.
Співожиття прожить дуезами—
Це наші маріння загадані,
І сміло, сміло йдем з поезами,
Як ваші сни ясні, негадані.
І не страшні нам ваші накрики
І осуд рабського обурення,—
З вами не вмруть бо наші заклики,
Нудних шабльонів смілі буріння.

І прийде час—свої фантази ми
У храм прекрасний перетворимо,
А потім соняшноекстазами
Щось на руїнах знов утворимо.

8—XII. 913. Київ.

Ми.

Чую кроки. Важкі
чую кроки. Тяжкі
чую стони. Онтам
чую стони. Ненам
ці зітхання. Любіть
своє, ви його створили
й воно належить вам
чи нам
спокутувати гріх?
Це наш сміх.
Чуєте наші кроки
кроки молодих ніг?
Ми шукаємо собі місця
прудконогі олені
і повинні знайти його
там, звідки стони,
де безкровна смерть—
ми, ми—молоді авіатори
майбутнього.

8—XII 913. Київ.

Мої пісні.

Мої пісні світлосрібляні
В казках ниток моїх співучих

Летять в простороси незнані
У блисках хуґи нестерпучої
Зірками десь вони роскидані
Мої надії світлозорені
Тут біля вас вони невидані
Слова казок моїх нескорені
Мої чуття земнотомливі
Ажурним димом в небо тягнуться
І там в фантази самотливі
В дивні поезії складаються
У віолінний звук співучий
Втіляю образи весняні
В сонати ніченьки блискучої
Мої пісні світлосрібляні.

8—хп. 913. Київ.

Казка.

У човні казки чарівної
На хвилях легкокрилосну
Всі почуття душі сумної
Сплелися в мрію голосну

В гойданні теплім засипаю
Все важча й важча голова
І ледвеледве зачуваю
Якісь відривчасті слова

І сниться сон мні тепловійний
Ніби в коханки на колінах
Я п'ю цілунок безнадійний
У тихомрійних темних тінях

І я проснувсь від чудосну
І зникли казки хвилі ясні
І ту красуню чарівну
Покрили плями невиразні...

8—хп. 913. Київ.

Річка душі.

Тихо плеще сярічка душі
кнійсхиливши сясплять комиші
біломісяць урічці заснув
тишу небайземлі пригорнув
тихозіроньки знеба зорять
ніжнострунноакорди дзвенять
весьутінях зогнямивертеп
злототемний простягсяскрізь степ
тихоплеще сярічка душі
сонно шепчуть сядесь комиші
тихоказка пострунах бренить
ясномрія цюказку живить
тихоплеще сярічка душі
тихоплеще сярічка душі
біломісяць урічці заснув
тишу небайземлі пригорнув.

8—хп. 913. Київ.

Про Ізеліну.

Ось я схилився на коліно
До твоїх ніжок доторкнувсь
Я уміраю Ізеліно
Життя від щастя я позбувсь

Струмкиструмочки з серця ллються
Огнем зайнявся небосхил
Всі барви на лиці сміються
І повні ніжних ніжних хвиль
А почуття таке шалене
Так ніби повне теплих снів
Ти упадеш впадеш на мене
Щоб я в екстазі занімів
Молюсь тобі я Ізеліно
Життя коханко чарівна
І становлюся на коліно
Палкий і ніжний аж до дна
Прийди схились моя коханко
Русокосою оточи
Тебе кохаю я так палко
Живу й кохаю я сплючи
Я умираю Ізеліно
Життя від щастя я позбувсь
Бо як схилився на коліно
До твоїх ніжок доторкнувсь
І полум'ям увесь зайнявся
В імлі далекий небосхил
І палом ніжним обмінявся
З очей струмками темних хвиль.

8—хп. 913. Київ.

Дерзання.

Я у життя своє закоханий
І світло й тіни я люблю
І сам я син землі укоханий
І усміх матері ловлю

Бо на снігових верхогіррях
Я храм прекрасний зруйнував
І вітер радісний в безмірррях
Цей мій будинок пронизав
Люблю я пал зіми гарячої
Диханням полум'я горю
Весь повний я жаги звірячої
І нею тугу поборю
Я скрізь літаю смілим демоном
І все вклоняється мені
Мов ясний бог я необмежено
Блисками кидаю вогні

9—хп. 913. Київ.

„В сяйві Мрій".

Звуки над морем носилися
Муки в повітрі крутилися
Тихими хвилями билися
В серці моєму розбилися
Палко гуділи листочками
Грубо кидалися квочками
Враз одлітали примочками
І шаруділи сорочками
В зодяги пишні убралися
Старим лахміттям сміялися
В ясні онучі вкаталися
«Мріями в сяйві» назвалися
Ноги мелькали між зорями
Зуби блищали над горами
Тихо спускались потворами
Вкрившись ясними просторами

Чайками в морі крутилися
В тихій калюжі умилися
Мрії над серцем носилися
І по тинам настромилися.

13—хп. 913. Київ.

Роси й квітки.

Роси бренять на квітках
Піски лежать в берегах
Води цілують піски
Роси вмивають квітки
Сонно в чутких берегах
Сни пролітають в квітках
Мрійні негадані сни
Проблиски ясні весни.

13—хп. 913. Київ.

Зустріч.

Я думав що це ти...
І враз побіг...
Троянди віднести.
Не чую ніг...

Вона була з другим...
Гей підождіть
І зайнялась огнем
Несамохіть...

Я лише квіти. Так.
Візьми молю
Вона взяла... як мак...
Люблю люблю.

15—хп. 913. Київ.

Заклик.

До нас ідіть! Усі жалі
ми приспимо, до дна роскриємо
і грішних пасинків землі
ми сніговітром обатиємо.
У нас привілля тут. Вітри
що дня гудуть нам пісню новую
що-дня співають нам: зітри
кору стару й мару шовковую.
І місто під ногами нашими
блистить у лихтарях весільних—
ідіть до нас! Ми щось роскажемо
поезопіснями свавільними.
І зникнуть враз твої жалі
тебе киреями ми вкриємо
щоб не дістався мертвій тлі—
тебе ми в тайнах обатиємо.

15—хп. 913. Київ.

Самосвідомість

Аж ось коли вродився я
ну й диво
чекав чекав поки земля
пестливо
мене сплекає врешті решт
щасливо
а я поставлю світу хрест
А! І! О!

І ось живу пишу поеми
чудові

зриваю у садах я теми
шовкові
сріблясті роси п'ю
ранкові
не заздрю солов'ю
А! О! І!

25—хп. 913. Петербург.

Зуби Галі.

Білі білі як коралі
білі зуби зуби Галі
тіло біле все у неї
тіло білої лілеї
вона вся така пестлива
повна чарів повна дива
біла вся душа її
в ній жартують солов'ї
я коханням ясномилим
розстилаю білий килим
і до ніг її кладу
і схилюся й упаду
у бажанні буйносмілім
у єднанні чистобілім
в білосерденько загляну
жити далі ні не стану
тіло біле все у неї
тіло білої лілеї
серце в неї із кришталю
Галю! Галю!

25—хп. 913. Петербург.

1 9 1 4

ДЕРЗАННЯ
КВЕРО-
ФУТУРИЗМ
ЕРОТЕЗИ
ПОЕЗОФІРИ

Сонцекров.

Без сонця жити я не хочу
стерпіть не можу я холодних лихтарів
я сонцекров люблю і в крові сонце
і знову сонце в кровофарбах малярів
а як затулить хмара моє сонце
ще не холоне моя кров тоді
вона горить палає й рве охоче
щоб не коритися ні палу ні воді
вона бере мене і линем разом вгору
і сонце зустрічаєм знов
і кричимо:
сонце
драстуй—
шле тобі привітання бунтливий Семенко!

4—і. 914. Київ.

Монолог.

Чи звала ти, чи то мені почулось?
То відгук мабуть незабутніх днів,
А може іскорка невчутих снів—
Бо серце вже моє навіки посковзнулось.
Ні, певне ти! Це ти мене позвала!
А може мрія то із глибини душі?
Де там! Де б доля там сховала—
Нехай малюсенькe—містечко тій красі.
Ах ні! Пробач! Мені то лише вчулось!
Я хорий вже давно, з кохання я згоріз.
Що кажеш ти? Кохання? Вже давно забулось.
Зостався ось—диви!—невимовлений гнів.

4 - і. 914. Київ.

Діалог.

Прощай, прощай!
Навіки вже?
А так. Я задавлю в собі свій пал в-останнє.
Що кажеш ти? А де ж кохання?
Ах, ним позбавлений червяк.
Хай так! Хай так!

4—і. 914. Київ.

Притиснутий.

Ще нижче поклонись! Ще кланяйсь, кланяйсь
Вони здобутки всі зараз тобі дали—
І Ігорь, і Бальмонт, і Білий, і Чурляніс—
Всі хором, і ретельно так, гули:
Семенко—кланяйсь, кланяйсь!
— Ні, не схилюсь
Смерть буде перемогою моєю
Коли я буду сам,
А коли ні...

4—і. 914. Київ.

Експресовітер.

З експресовітром я товаришую.
Він вільний і зі мною бачиться завжди.
Слова безсловесні - заклику—чую,
Вони проймають, щоб мою душу взнав ти.

А ще краще в обіймах тихої пітьми.
Тоді бренять лише найдальші струни.

За поворотом зникають відьми.
Буруни.

5—і. 914. Київ—Батиєва гора.

Біля Володимира.

Я сидів собі на горі біля Володимира
і дивився як ішов дим із пароплавового димаря
думав про долю свою та ще де-про-що-
багато-инше.
Ось вона пройшла повз.—Та кинь же
свої думки!
Я швидко встав. Чи це мені не вчулось?
Запитав себе.
Ні, таки справді—мене покликали.
Кинув я горку і Володимира
і пішов з нею не затуляючи рота.
Я дізнавсь, що вас звуть Ніна.
Заворушилось у мені приємне здивування—
це наймення щось мені нагадало.
Ніна! Ніна!
Ви сказали тут:
— Ходімте в мініатюр!
Я згодився—ви така гарненька.
Так ми йшли і легко йшла гутірка
човники в очах гойдалися
і вся дама—ніби від Тета зірка.
Тут зайшла у нас розмова про очі й ночі
це вже ми бачите забалакали про Вороного
і наскільки я міг помітити по її очах
цей пан був до-смаку їй. З того
і пішла ще про инші речі балачка, але їй богу

можна б уже й кинути, бо ви така гарненька
я просто не можу іти по Хрещатику.
Але я забалакався й читач уже
чекає на кінець події.
Хай буде так.
На цьому кінчаю.

6—I. 914. Київ.

Запрошення.

Ви знаєте?—Прекрасний краєвид з гори
Батиєвої.
Ви певне не були там ніколи?
Не гуляли по снігобілому полю?
Ми вас запрошуємо—наберіться бажання
сміливого
І приходьте до нас. У нас тут доволі
весело. Звичайно, до нас не заходять
автомобілі—
але почуваємо ми себе зовсім добре, справді.
Ах як тут гарно!
Як тут симпатично й ріжнобарвно!
Люди ми сильні, молоді, сміливі—
не боємось нікого й бажаєм усім добра.
Коли хочете—ми не заздрим і Батиєві,
бо нам дуже вдячна ця прекрасна гора.
Будьте ж такі добрі, не дивіться як на
звірів на нас—
довірливо й доброзично, захопивши „трості“—
самі побачите, як у нас прекрас—
но—приходьте до нас у-гості!

7—I. 914. Київ.

Вона.

Ви спитаєте мене—хто вона?
Ах я не знаю сам
Я зустрів у театрі її вона
Прекрасна як храм

З нею сидів я в партері поруч
Хвилювалась як мак
З нею чоловік її сидів поруч
Прикрий знак

Я дививсь на неї хвильно
Як в сні
Червонів коли вона дивилась пильно
Пильно в очі мені

І ніби сонний хожу третій день
Ви спитаєте мене хто вона?
Я зустрів у театрі її
Ах я не знаю сам.

21—I. 914. Київ.

В степу.

Вн с ті к
пі к к
нуп
льо лі льо п
ні с вн к
пі

льо вн ль ті
пі с к к
ну лі льо льо
тк

5—п. 914. Київ.

* * *

Ні, Ви таки захопили мене всього...
Я у Вас майже закоханий, але що з сього?.
Може Ви теж бажання плекали,
Але... якби я так не горів... Ви знали...
Може я таки з Вами стрінуся ще раз,
А може... може, звичайне, Ви вже навіки
щезли.
Але дозвольте Вас упевнити, панно:
Тоді вже моя будете Ви... Пізно, чи рано.
І взагалі мені здається що поезія лише для
тебе
лише для тебе її музика й рими
і в ній відбивші ся земні бажання неба
а ти вгорі стоїш над ними
і тобі всі не тільки я плетуть химери
зіллявшись з мрією ти ніби ти
всі квіти що цвіли недавно вмерли
бо ти пройшла пройшла недавно ти.

5—п. 914. Київ.

* * *

Як буде горіть її обличча
І вся буде пуринати в рухах
Тоді знов певне мене покличе
Її голос що гомонить в ухах

І трівожно буде мріять віоліна
Уливатися в серця одверті наші
І заплаче за порогом Ізеліна
До колін безрухих хутко впавши
Місто вабить нас з ясної ції залі
Звуть в далину сурми прудких авто
Ці звуки нас обох заколихали
І вмер нікчемно з віоліною Марто.

9—п. 914. Київ.

* * *

Я вкохався в кавярні
Ах це такий приємний випадок!
З першого ж разу я клявся Мар'яні
І взяв на спомин її платок.
Її зори такі томливі й іскряві
У них огонь і все що хочете
А як всміхається—зуби в неї
так виразно яскраві...
Ах зуби, зори—ви щось пророчете!
Коси в неї такі русяві й славні
І рухи стану такі елястичні
Ій-богу місце їй зовсім не в кавярні
Хоч усі ми до неї там доброзичні.

10—п. 914. Київ.

Бажання.

Я хочу кождий день
все слів нових

Я хочу кождий день
все слів нових

Я хочу кождий день
все слів нових.

17—п. 914. Київ.

...про білі ночі. про рожевий сутінок. про колихання сіроморя в туманах. про найтихший гуркіт. про найтихший стогн. хвилі. душа. нові пісні на старій віоліні. найтихший плюск. найтихший гомін. шепіт у молодокущах. і хвилі. і душа. метелик білий. метелик синій.

...ах, Стрункодівчина. Русодівчина. Руходівчина. Теплодівчина в ажурній сукні. тонкостанна. гнучкостанна. в рожевих сутінках. серед сірих берез.

...про білі ночі... про рожесутінок.

II—ш. 914. Київ.

* * *

В моїм житті немає змісту
чи взагалі в житті є зміст?
і жили й кров віддав я місту—
а на землі багато міст.
і скрізь красуні, ясні панни—
у синесукнях, в сяйві рож.
їх пульс горячий мні незнаний
й незнаним буде завжди теж.
вслухаюсь в міста свого гомін,
впиваюсь Діною, бо мила.
в цих звуках—міст усіх відгомін,
а Діна світ увесь відбила.

12—ш. 1914. Київ.

* * *

Повні густої густої принади
владно звуть мене менади
туди де заходить сонце
де засвітилося її віконце
ажурне віконце яснорусої Ганки
мене кличуть привабні фіранки
невгомонно звуть спокоєсвітлом
пахучоквітки чаром свіжоросквітлим.
Я дзвоню роздіваюсь стрічаю очі
любі люблячі люблянно до несхочу
далі гуде гуркоче гомонить п'яніно
а я губовпивсь у її тепле коліно.

12—ш. 914. Київ.

* * *

Мені сьогодні тоскно серед своїх поез.
Хотів я б здибать дівчину серед гнучкоберез.
Щоб захопив мене всього палкий життєекстаз.
Щоби з поезопіснею я злився хоча раз.

Я б ніжно стер з очей її важкокраплини сліз
І сміхом розсипаючись на дерево би зліз.
І пустували вдвох би ми серед гнучкоберез.
Ах тоскно щось сьогодні мні серед своїх поез.

12—ш. 914. Київ

* * *

Грав концерт № 23 Viotti
а день сміявсь в прозорозлоті
холола поруч шклянка кави
щось кепсько йшли нудні октави
повне вікно все веснокрика
не йде на лад моя музика

сьогодні чекати буде мене моя Зіна
сидючи замислено біля піаніна
прийду замремо в гарячім поцілункозлоті
й заповню пишнобарвом я концерт Viotti.

12—III. 914. Київ.

Я хочу.

Я хочу кождий день
все слів нових
Нових нових пісень
ідей нових

Я хочу кождий час
новожиття
Горіть палать в екстазі
прочуття

Нових нових пісень
і тем нових
Я хочу кождий день
років нових!

12--III. 914. Київ.

* * *

Одержав від товариша листа.
З міста, де я жив недавно.
Пише, що Наталя вже не та.
Ах, це не гарно.

Грав на віоліні їй так красно.
Кохав поезно так її пурпуруста.
І кинув її я, кинув я так вчасно...
Вона ж не та!

Дідько, це ти послав мені листа!
Я так кохав її недавно...
Вона все та—послухай!—та, все та...
...А може марно?..

19—III. 914. Київ.

* * *

І я, і Ви—почули голос мая
Щось затремтіло—там, біля серця.
Мчимо в хвилях мототрамвая.
Почнемо інтермеццо.

Ми в Дарниці. Так гарно. Мило.
Пахучососни. Гуляємо. Десь плеще.
Груди затопило...
...Ви:—„Що се ще?“

Ми поверталися. Ні слова. Кепсько.
Безмовно йшли. Прощались біля ліфта.
І зникли Ви. І зник кудись Семенко.
...Дома я взявсь за Свіфта.

19.—III. 914. Київ.

Асфальт.

Спека неможна дихать
Давить горло асфальт
Все те ж старенька лихо
Охрип мій альт
І я загубив упевненість
Я загубив грунт
Омагазинив свою зверненість
І попрохав фиників хунт.

19—III. 914. Київ.

* * *

Мені сьогодні тоскно. Мені сьогодні нудно.
Самотить віоліна. Нуд Игорь Северянин.
Заграй стару сонату. Живи хоч мах облудно.
Притисни до грудей портрет безмовний Танін.

Вона зараз в ґімназії. Вона тут недалеко.
Пригадує бузок і дивиться в вікно.
Я відіклав портрет. І знову тоскно. Кепсько.
Чи пітьма Чи вогонь. Чи щастя—все одно.

20—ш. 914. Київ.

* * *

Вколисують мій сон гудки.
Як пробіжить експрес прудкий—
Я сплю
І тоне в нервах містоспрут.
Ажурмережев ізумруд
ловлю.

Кружля мій сон соносапфір
в нім блиски мли і бренькіт лір
алмазний пил моїх поез
танґо зміняє екосез
кружляють лютяться менади
і нерухомі енґонади
я сплю.

Мене стрічають знов гудки.
Експрес вертається прудкий.
Встаю.

30—ш. 914. Київ.

Жартує з квіткою Анітра.
Буруни піняться без вітра.
Безтільний шепіт ніжних губ.
Бурхання. Брязкіт. І бризки
У брязкітках спадають вглуб
І рветься серце на шматки.
Буруни піняться без вітра.
Жартує з квіткою Анітра.

31—ш. 914. Київ.

Зміяться змії рівнобіжно.
Навколить мла. Побіг експрес.
За ним я мчу безшумногнівно.
І чуда жду з брудних небес.
Лихтарить світло. Блещуть змії
Зникають вогники у млі.
І сльозять тихо мої вії.
Мні мало місця на землі!

31—ш. 914. Київ.

Багнеться барв ярко червоних
бальових хвиль о-де-кольонних
тепла в проміннях банних стріч
бузкових суконь в ясну ніч...
У яснобарвнім леті слів
знайду безбоязний мотів
і за зухвалий цей канкан
віддам я біль глибоких ран...
В екстравагантностях фантази
враз оживуть серця евклязи

і проколю я їх навмисне
незрима кров із них хай бризне.

1—IV. 914. Київ.

Чому не можна перевернути світ?
Щоб поставити все до гори ногами?
Це було б краще. По своєму перетворити.
А то тільки ходиш, розводючи руками.
Але хто мені заперечить перевернути світ?
Місяця стягнуть і дати березової каші.
Звізди віддати дітям—щоб погрались,
Барви, що кричать веснянно -служниці Маші.
Хай би одягла на себе всі оті роскоші!
Тоді б, певно, Петька покохав її, скільки б
було сили.
А то ходиш цим балаганом що звуть-природа,
Й молиш: о, хочби вже тебе чорти вхопили!

1—IV. 914. Київ.

К другу стихотворцу.

Пане Вороний! Коли Ви перестанете
вже ходити у вибиваних штанях?
це дивно, але невже Ви не почуваєте,
що літом просвіщаєтесь на санях?
і нам (як Вам) осточортіли зорі—очі,
й очі вже давно пора кинути озорювать,
та й панночки до зорь вже не такі охочі—
невже Ви відмовляєтесь палкі серця поко-
рювать?
Пане Вороний! Пора вже скинути онучі,

бо ж по містах—хоч яких—все ажур
і так нудні Ваші гаї та дніпрокручі,
як почуття щирих українських шкур.
Пане Вороний! Я бачу—Ви цього й не
почуваєте,
хрещатикуючи серед літа—ха,-ха!—в санях
але все ж... невже таки не перестанете
у вибиваних ходити штанях?

1—IV. 914. Київ.

Сте клю влю плю
скую
ую
ю

5—IV. 914. Київ.

Природнє.

(Весняна поезійка).

Просипається природа щороку
вдягає шати нові
кричить про щастя в бузку
кидає пахощами скрізь
оксамитом і томністю
весну витаючи
сонцю бредуть назустріч
прощають всім
ніщо не потрібне їм
бути вдвох
парку серед бузку
тихий вечір пестощів повний
очі

нічого не бачуть крім очей
зорь далеких нетреба їм
холод землі незнаний
коли просипається природа
і кида пахощі в кущі.

28—IV. 914. Київ.

Sum.

Как рано мне приходится не спать,
Оттого, что я печалюсь.
Елена Гуро.

Квітнуть в душі моїй муки землі
Плаче душа сльозить серце
Хто зітре ті муки зітре ці сльози?
Серце зморене припестить хто?
Кланяюсь мукам я не хочу пестощів
Гулять самому на землі весело
Мені весело бо я сам як світ
Бо як світ багатий я і як сонце щедрий
І як захочу несамотним стану
І як захочу біля сонця ростану
На-віки щезну й оживу знов
Такий я!

29—IV. 914. Київ.

1—V—914.

Сьогодні перше число мая
перше мая
веселий день молодої весни.
Всі сквери й парки залюднені вдень

а ввечері відчиняться сади.
Я чую вибухи фейерверків
і звідкись плинуть мідяні звуки.
Але я сижу дома
нікуди не піду сьогодні
сьогодні перше число мая
веселий день молодої весни
молодої весни.

1—V. 914. Київ.

Куховарня.

Мені обридають рими
Хочеться спостерігати рухи слів
Щоб за ними тяглась моя думка
Музика самособойне плелась
Переганяю рух життя
Люди мене не ображають
Крізь пальці дивлюсь
Здаються вони завше
Як забагнеться.

Мені обридли рими
Цілком иншої музики
Веселіш і безглуздіш було
Багнесь також вимовляти щось
Ніхто не чув
Язик утворює вперше
Помовчу трохи щоб знову тягтись
Тягтися знов за чужими слівьми
Загубити мозок
Ні

Треба встати постояти на
Одній нозі
Може збагну тоді тайни
І взагалі.

1—v. 914. Київ.

Полонений.

В африку мені треба південну й західну
також в америку й на острови
забратись десь в куточок парижу
щоб мене не було нікому видно
збірати радіотелеграми
божевільно тонкий
одружуся врешті
син буде мідяним лобом
літератури мені стало зимно
зненавидів слова прекрасні
(може покохаю знов)
і мистецтво парикмахера
чекати буду заким за мною підуть
всі підуть тактакітививи
в африку мені треба а також
на острови
в гренляндію зеленоземлю де слони
на білих ведмідях
одружуся з тюленем
(отюленюсь)
втюленюсь
енюсь і затюленю вас
і в америку і в африку
приліпитись між димарів

радіотелеграмизмі
дяним лобом збірати.

1—v. 914. Київ.

Авіатор в хмарах.

Люблю мідяні звуки оркестри
Зачуваю здалека
Сурми ревуть
Клярнети розмовляють
Юрма шумує
Задерши капелюха
За пілотом стежить
На панн дивлюсь
Уст
Усміхи струять весело
Усміхи очей хвилюють
Гомін
Сміхострумки
Душа в сонечних струнах
Опій і кров
Клекоче пестить мяхко
Юрма
Юрма
Гомінка
Безжурна
Щасливим бути як юрма
Немає ні до чого діла
Мертвопетлює авіатор в хмарах.

5—v. 914. Київ.

Смертная черта.

Я смертной чертой окружена
и не знаю, кто меня обвел.
Е. Гуро.

Ні
не сила мені волі людській скоритись
волі життя піддатись
плисти за ним куди воно поведе
довіритись йому до останнього кроку
іти до-віку за простягнутою рукою.
Владні сили інстинктів
в мені живуть коритись мушу
за сліпим голосом.
Знаю я він доброзичний з-малку
люди – сфінкси такі звичайні
в глупу ніч темну тремчу.
і не знаю скільки
молитись і благать кого
ближче гуркіт і жах
гуркіт гуркіт
чужий незнаний
рідний близький
страшний...

...Ні не хочу я волі судьби скоритись
голосу життя піддатись
самотним
гордим
нестрашним собі
образ мій ясний
околений я
вийду з кола

самотним хочу бути
самотним бути я
я.

6—v. 914. Київ.

Річ.

Я хтів щоб не розуміли люди
щоб з мене завше сміялись
щоб замісць привітання бачив тільки
простягнуто-призирливий палець
всі вони такі малі їх так багато
я сам
про них думаєш
думки заполонили
сплелись почування
і їх так багато
я сам
тому веселий
журний
очі мої багато бачать
крови нерви всі
дотикаюсь до річей тайну чую
прочуваю дихання
дихає кожда річ
я сам
хтів щоб не розуміли люди
щоб з мене сміялись
щоб не казали що я сфінкс
щоб був такий немудрий як вони всі
їх так багато
я сам.

7—v. 914. Київ.

Зачарований візіт.

Всі зморшки на лиці розглажу
щоб на ґубах заграв рубін
любов ми виплеснемо нашу
і проспимо далекий дзвін

прикриють нас принади білі
щоб був чутніший серця сміх
засурмлять знов автомобілі
і день прокинеться для втіх

знов окроплю я шумом пекла
свій зачарований візіт
щоб спалахнуло і померкло
як догорить священний ґніт.

а потім виріжу я в серці
твій опромінений естамп
щоб завше бились груди скерцо
спокоєм електричних лямп.

9—v. 914. Київ.

Двоє.

Ми на світі вдвох—я і ти
Ця свідомість мов раю пісні
І пещу я цвіти
На вікні

Крізь вікно я на місто дивлюсь
В тому гаморі ходить господь

До грудей пригорнусь
О приходь.

В цій кімнаті ми вдвох я і ти
Ранок. Ніч. Оплески гучні.
І зів'яли цвіти
на вікні.

11—v. 914. Київ.

Потяг пролинув. Її вже нема.
Зникли очі й веселий рот.
Залишилась в уяві всмішка нема.
Осиротів мій bloc-notes.

11—v. 914. Київ.

Серенада.

Хтів би марити—як всі
душа моя блакитилась
не вдію з собою нічого я
Sérénade mélancolique (op. 26) Чайковського

мене не спалахне
ті що любили до життя не вернуть,
Затулив сонце
жити бажав своїм огнем
не хочу терпіти холоду
самотність радости не дає,
Віоліну розбив учора

навіщо мені ця музика що вдовольняє
гарненьких і дурненьких панн
люди умірають весело
а мені сумно
живу бажаю
нікому не було зрозумілим
навіщо живе семенко
не хочу.

12—v. 914. Київ.

Край вікна.

Ми прощались знову цілувались
Край вікна
Думка в моїх грудях в тугу обгорталась
Не одна

Ти мяхко пестила руку придавила
Вся смутна
А до мене в серце мила знов просилась
Не одна

І далеко потім як вже рушив потяг
Ти одна
Мене запалила як забуть просила
Край вікна.

13—v. 914. Київ.

Поет.

Дзвонять дзвінки ніхто не чує
Ніхто не бачить мережив лет

Лиш я все бачу і все я чую
Я поет

Я завше зверху я завше над
Живу в усьому я завше скрізь
Тому весь повний я принад
І повний сліз.

21—v. 914. Київ.

Я люблю.

Я люблю тебе так як арпеджіо мінорної
гами
хроматична мов спектр мов під сонцем вода
ми дивились згори місто там десь під нами
ти притислась як смужка до шкла золота

Окрім тебе—ні сонця ні раю не треба
що сонце над сонцем що рай
в твоїм голосі всесвіту чую я тембр
в твоїм серці пульс світа і край.

21—v. 914. Київ.

Вай тра
рам та
трам
йав ав
вав
трам там
рам ай
трам вай
авраам.

21-v. 914. Київ.

Стало льо тало
ало рюзо
юзо
бірюзо
остало квальо мало
льо
о

21—v. 914. Київ.

Осте сте
бі бо
бу
візники—люди
трамваї—люди
автомобілібілі
бігорух рухобіги
рухливобіги
berceus kapy
селі
елі
лілі
пути велетні
диму сталь
палять
пах
пахка
пахитоска
дим синій
чорний ди
м
пускають
БЕНЗІН

чаду жить
чаду благать
кохать кахикать
життєдать
життєрух
життєбе
нзін
авто
трам.

23—v. 914. Київ.

Дуже щира поезійка.

Взагалі чого я сюди прибув у Київ?
Місто досить нудне
Весною смердять акації
Улицями ходить гидко
І не знаєш чи це ти в парк попав
Чи десь в селі між чумаків
Мені не місце тут
Я почуваю що зупинивсь
Далі ні на йоту не посуваюсь
Через два роки в-низ піду
Обстанова мене огрублює
Товариство викликає гримаси
Тікати звідси!
Тікати з Київа!
До живих людей бігти
Тонких інтелігентних
Що живуть сьогодні
Дихають сьогоднем
Сьогоднішні

Нерви рвуть.
Немає нічого більш прекрасного
Як сьогоднішній день
Я не дожену його тут
Кождого дня зостаюсь з-заду
Тут між своїми
Геть родичів — у серці моєму
Місця немає рідному всьому —
Рідним жити буду після 40 літ.
Геть усе що спиняє мене
Що шкодить моєму бігові
Що душу мою елястичну старить!
Лагідність тягне мене під рельси
Благополучіє мене вбиває
Не хочу слави тут
Між своїми де за мішок
Сміття та козацького вуса славу дадуть.
Що мені за діло до Києва та родичів
Коли про Семенка мусять марсіяне знать?

23—v. 914. Київ.

Вже давно.

Вже давно цвітуть акації
    Край вікна
Смичковились варіації
    Не одна

Вже не раз ходили з нею ми
    По саду
Розсипав поцілунки лілеями
    По виду.

23—v. 914. Київ.

Хатка із граната.

Я потім Вам скажу—усе, що треба,
А зараз—уст, я хочу Ваших уст!
Я буду делікатним.—Ви чуєте мій тембр?
Я ж у кімнаті цій ні більш ні менш як гість.

Жартуючи—я потушив електрику.
Метнулись Ви—і знов байдуже світло.
Вібрують тіни знов. Самочу я у кутику.
А по-хвилині знов ми боїмось згоріть.

Я казку росповім про хатку із ґраната.
Але слова—то нуд, стіхійне зрозуміння.
Ви вся в мені, а в Вас— моє хотіння.
Переплелись між нас газели і сонати.

3—vi. 914 Київ.

Замір.

Блискучих слів я б міг сказать багато
І виявить палкого почуття
Але вогнем шукань я запалився брате
Шукаю квінт-есенцію модерного життя

Схопить момент переходу схопить момент
    історії
Щоб перекинуть міст в епоху аеро
Прозріть у світ де сни прекраснохорі
Чурляніса і Врубеля Сезана і Гуро

7—vi. 914 Київ.

Нотатка.

Невідмовно приходьте, я на Вас чекаю.
Я недосказав Вам, я не росповів.
Жду Вас у вівторок. Щось для Вас плекаю.
Знаю, що прийдете Ви без зайвих слів.

16—VI. 914 Київ.

Панна Люція.

Я роскрив ноти—та музика не йде.
Смичок тримати не сила пальцям.
Серце, серце! Чому час не жде?
Спогад і нуд—заховайся!

Сьогодні не можу робить нічого.
У двір дивлюся.
Десь грамофон. Хтось пройшов.
Чи не панна Люція?

22—VI. 914 Київ

Порнографіза.

Я надто вдячний панно мила
Що мрія серце затопила
Що Ви ввійшли в химерний храм
Туди впускаю
І там ховаю
Лиш панн тендітних та милих дам.

Поки мене не розлюбила
Йдемо зі мною панно мила

Нас не зобачить око там
Туди впускаю
Там роздягаю
Лиш панн тендітних та милих дам.

За те що погляд Ви втопили
Я дуже вдячний панно мила
Усе що мав і дав я Вам
Там де впускаю
І де ховаю
Лиш панн тендітних та милих дам.

25—VI. 914 Київ.

У парку.

У парку цім так пошлости багато
Не знайдеш ти ні друга там ні брата
Але що мені до пошлости й усіх людей
Коли притискую тебе я до грудей?
А ця музика що з Легара дме
Між нами не виносить вето
І всі препони враз здійме
Коли замідять з Ріголето.
Я проведу до дому панно Вас
Але про зустріч не прошу не знаю
Бо завтра другу певне покохаю
Хай бог розсудить нас.

27—VI. 914 Київ.

« — — »

Кождому безплатно
Хто тільки хоче

Всі охоче
Нездатно здатно
Пів хунта нафти
10 пуд. бензіну
В придачу ніну зіну
Підходь ти
Не лякайсь пропелера
Дим до-вподоби стане
Залоскоче срібним п'яно
Фейер вейе ра
? Ти плачеш за льоґікою
Висхнуть сльози нещасний
Забудеш сірий бу
Деш і прекрасний
Роспочнеш стрілянину
З-гори у низ з-низу в гору
Забудеш чи вмер
Чи до всього здатний
Чи до гвіздка додаток безплатний.

27—vi. 914 Київ.

Газеліна.

Візьміте сурми!
Беріте сурми!

Вино хай ллється—
Беріте сурми!

Хай серце б'ється—
Беріте сурми!

Хай жах сміється—
Беріте сурми!

29—vi. 914 Київ

Мрія.

Я шукаю її по улицях і парках
Її ніжну її бажану
Та не знайду прекрасну панну я
Що мрія зараз що мрія змалку

І бачу з жахом я і бачу плачу я
Що проминув вже час не міг буть чистим...
І що в бутті краси? і що в бутті користи?
Даремно плачу тепер вже бачу я

Не хочу сонця я! Не хочу пѐсти я!
Засну просплю я час щоб не проснутьcя
І може вдасться мрії позбутися
І буду сміх в душі до смерти нести я.

29—vi. 914. Київ.

Веселий день.

Тротуари пусті нудні й давнознаймомі вітріни
Перехожих і проституток стрічаєш все тих
І так я занудився за співом Ізеліни
І так давно я не бачив берез блідих
Може в неділю сяду в веселий потяг
Залишу димність зойки і звуки сірен
І буде так приємно жувати апельсинову
шкурку в роті
І буде такий веселий день

30—vi. 914. Київ.

Мемуари.

Я зори п‘ю співець лазоревий
Зори гранітових тротуарів
В‘яжу серпанок вечірньо-моревий
Проститутчиних мемуарів

Панни вільно поводяться ваблять
У пишних зодягах nature morte Ван-Гоґа
Я люблю їх так як вони мене люблять
І жду пазурів осьминога...

1—VII. 914. Київ.

* * *

отілі люлі
лілі лялі
льолі йолі
лілі
ю
ю
ю

6—VII. 914. Баришпіль.

Я знову був.

Я знову був на тім зеленім ґанку
Де світ закрив повзучий виноград,
Я знову пив її, струнку, співучу Ганку,
І знову пив мене томливо-темний сад.

Сочиться, піниться, кружля в душі каскад
І я приходив знов—що-вечора, що-ранку,

Хтось дужий тяг мене—ходив я, рад-не-рад,
Щоб упивать її, мою прекрасну Ганку.

Лише вночі вертав, порожній до останку
І відчував безмежно-дивний лад
Мелодії Масне околювали Ганку
І знов я поривавсь туди, назад.

Я знову там—на ґанку—рад-не-рад,
Впиваю знов її, струнку, співучу Ганку,
І нас впива пахучий буйно сад
І нас хова, безмежних, до світанку.

8—VII. 914. Баришпіль.

Варіації.

Я грав тоді Bériot варьяції
Як стрінувсь з нею—на весні.
Цвіли по місту скрізь акації
І люди двоїлись в півсні.

Були знайомі ми до осени,
Плели химери катакомб
А потім—скинулись ми,зношені,
Я—квадрат, вона—ромб.

Як шкода, що Bériot варьяції
Не граю більш я на весні,
Хоч і цвітуть завжди акації
І люди двояться в півсні.

8—VII. 914. Баришпіль.

Блик.

Її притиснуть до грудей
І вмерти поки молодий
Жагу життя втопить в імлі
І зникнуть зникнуть на землі
І знявся глум в моїй душі
Там не зосталось ні душі
І тільки камінь де ридав
І тільки попіл де плекав
Я вмру тоді як світ умре
І зникну коли вітер зникне
Промінь лиш той мене зітре
Який колись в-останнє бликне.

9--vп. 914. Київ.

Полінезія.

Я харцизить поезію
Київ . . . . . Полінезію
100
У маревах ходити буду
гріхи забуду.
І після днів безстидної слави
ви почуєте мої октави
поставлю самовар
і буду пити чай.

11—vп. 914. Київ.

На мотив із танго.

Ах я ввійти не можу в тую залю
Де заховали люди мою Галю

Вони усі такі багаті там і стрійні
І цоки чар так ясні й мельодійні
Щось шансонетка в блисках заспіває
Вторує їй оркестра стиха грає
І це усе на фоні цокотіння
Я мучусь від хотіння
Знайти її.

Хожу по саду я дивлюсь на ясні строї
І чую сміх кругом всі в гарному настрої
Але не вабить більш музика й ажурстани
Без неї ні мні не поможуть і Ростани
Я за еспрі зорю еспрі високим Галі
Що між юрми танґує ніби в залі
І це усе на фоні мук страждання
Конаю від бажання
Знайти її

11—vп. 914. Хорол.

Кверо.

Rien n'est vrai que le beau
rien n'est vrai sans beauté
Alfred de Musset.

Що є прекрасніше краси?
Що є за істину певніше?
Я чую ріжні голоси,
Оден від одного глупіше.

Коли хто істину збагнув?
Хто відшукав краси наймення?
Ніколи істини не чув
Нема краси, є лиш прагнення.

11—vп. 914. Київ.

Прикрий стан.

Я зіпсував собі настрій
Прочитавши статтю Сріблянського.
Так гарно коли він про инших пише
Читаючи ж про себе—розчарувався.
Та й змагатися не варт з людиною
Що Бальмонтом зіпсувала собі смак
І цього добродія куди треба й нетреба тиче.
Ах безнадійна робота—від сріблянських
чогось сподіватися,
Буду чекати, поки він подавиться за обідом.

11—VII. 914. Київ.

Автопортрет.

Хайль семе нкоми
Ихайль кохайль альсе комих
Ихай месен михсе охай
Мх йль кмс мнк мих мих
Семенко енко нко михайль
Семенко мих михайльсе менко
О семенко михайль!
О михайль семенко!

11—VII. 914. Київ.

* * *

Гк бк вк дк нк тк
ру оро
о
? с ?

11—VII. 914. Київ.

Сосни.

Є щось журливе в колиханні сосен
У дзвоннім шепоті похмурих верховіть
Блакитить небо в душу шле привіт
А на душі у мене ніч а на душі у мене осінь

Вслухаюсь в плескіт я у музику дерев
Що в небо простяглись так струнно
Вони вбірають все льокомотиву рев
І божий глас відгукують безшумно

Є щось журливе в сосен колиханні
Щось безнадійне шепіт верховіть
Ах я сумую тут і небу шлю привіт
Ми нещасливі боре у коханні.

15—VII. 914. Дарниця.

Метелик.

Я мов метелик я білий білий
Як він химерний як він несмілий
Літаю біло у білім сяйві
Лечу для лету летить у рай він

У бистрих зняттях у мяхких скоках
Він день живе лиш він день лиш дише
Все істнування в несмілих торках
У крилах білість так ясно пише

Лечу для лету летить у рай він
Літаю біло у білім сяйві
Я мов метелик я білий білий
Як він химерний як він несмілий.

16—VII. 914. Бариштіль.

Тиша.

І сад і місяць і знову нуд
Холодне сяйво по алеях
Ти ходиш сам бо не заснуть
І линеш мрієш знов за нею

Край відчиненого вікна
Стоїш похмурий і смутний
Десь там засмучена вона
Стискає квітку до грудей

Ця глупа тиша родить жах
І гласу жаху ти покірний
І зникнуть можеш кождий мах
В безумстві жаху цьому вірний

Ніщо твій дух не спалахне
Ростанеш в тиші без сліду
І може потім лиш гукнеш
Іду іду.

20—VII. 914. Хорол

Мій знак.

У тихих ніжних колиханнях
Я засну
Відчую в відгуках кохання
Весну

У тихих снах ясні узори
Розіллю

Останні сльози сльози покори
Згублю

І стану ясний і стану білий
Відтак
І кину поклик я заклик смілий
Свій знак.

20—VII. 914. Хорол.

Сад.

В мою кімнату лине сонце
І шелестить так мяхко сад
Та я не думаю що сон це
Містер не чую ні рулад

Нудьгую я за білим містом
Йому належать нерви й кров
Приємно бути футуристом
Кохати зраду кпить любов ..

Коли я вийду з цього саду
І в гамір любий затоплюсь?
Віддам життя я бурь каскаду
З чужою жінкою зійдусь.

27—VII. 914. Хорол.

І усміхалась

Несуться пахощі із саду
всіх квітів тих що я люблю
не визнаю я мук і зради
і лину в білім кораблі

сукня мені не заважала
і врешті стишилась сама
мов перед бурею лежала
і усміхалась напівтьма.

25 - VII. 914. Хорол.

Сон.

Сплять і хвилі і комиш
вітер зорями колишеться
і так лехко лехко дишеться
молиш: зіронько, поклич!

Сплять і хвилі і комиш
хмарка зникне ніби здується
небо зорями любується—
ставе, чом не забурлиш?

Сплять і хвилі і комиш
тихо вітер в вітах грається
місяць в хвилях відбивається—
гаю, чом не шелестиш?

Сплять і хвилі і комиш.

26 - VII. 914. х. Радьки.

Іван.

Хотів би я Іваном буть
Мистецтво й мудрість все забуть
Палить цигарку з тютюном
Спать не роздягшись під стіжком

Хватать за перса пишну Гапку
І круглий рік носити шапку
Як хуґа рве і сонце ловить
Кохать безштучно сквернословить

Вставать із сонцем з ним лягати
Порвать всі пута і всі ґрати
В свято суспільство сальних карт
Життя це дійсн' уваги варт.

4 - VIII. 1914. Круглик.

Кіно-п'єса.

У лісі шум. У лісі вітер.
Там кіно-п'єса, певно, йде.
Просунув голову Макслíндер,
У фарс містерію веде.

Хотів я б тайну в лісі здибать...
Ах, в лісі тайн давно нема.
Де ділась ти, людино-риба?..
У лісі шум. Пристрасть німа.

У шепті листя—шепіт суконь.
Кущ росперезує корсет.
На ліжку мяхкім в травах мук огонь
І пристрасть зітхів. І секрет.

Ліс повний чар—принад жіночих.
В нім скрізь—сна творчі еволюції.
І повні шуму темні ночі,
І повні безглузду полюції.

8 - VIII. 914. Ліс. Круглик.

Зима.

І зорі ці і ніч із фіолєта
І тихий присмерк вже мені набрид
Доволі вже моралі правд і кривд
Рознести хочу я принади тріолєта

Все що кажу все що від вас я чую
Давно набридло вже... Скажи сама
Чи не прийшла для нас обох зима?
Я вилетів з грудей. Я в серці не ночую

У місто мчу де холод невідомий
Де вітер не диктує напрям почуттям
Тебе повірь знайду в кімсь иншім там
Де вічний рух живе, де рух живе питомий.

17—VIII. 914. Хорол.

Моя душа.

Люблю безшумний сад. Люблю я бурю.
Люблю усмішку я і брови свої хмурю.
І лине фіміам — табачний дим,
Мій храм — під ним.

Михайль Семенко прилине ясно.
Запалить всесвіт, заким погасне.
Моя душа мов яблуковий сок.
Буря — мій крок.

27—VIII. 914. Київ.

Я квіти шлю.

Я квіти шлю. Шлю квіти я в-останнє.
Як вашу молодість — я квіти так люблю
І бачу символи в них — зраду і кохання..
Я квіти шлю.

У серці береги — щоб море вздріть — ломлю
І кину із грудей своє розчарування.
У цей останній час жагучий трунок п'ю —
Сумне розстання.

Так чую в грудях я душі сумне сіяння
І в квітах зір я чийсь ловлю, ловлю.
Я квіти шлю свої — я квіти шлю в-останнє...
Я квіти шлю.

8—IX. 914. Баришпіль.

Sonnet.

Люблю я пал душі, і молодість, і сміх,
І тихий присмерк, що в душі нависне.
В безодні почуття, коли хвилює гріх,
Щось лине до грудей, щось серце тисне.

У ніжних снах — звабливих, безтурботних,
Я бачу німфи принадливий стан.
Пестить, торкає він в мелодіях скорботних
І зоставляє в грудях безліч ран.

Так у розстаннях тихих серце тисне
В безмовних гамах світлий передзвін
Як синій присмерк на душі нависне

І далі вже, як кров із серця бризне—
Вгамую сум, бо жив я не навмисне.
І пролуна в душі глухий жалібний дзвін.

8—IX. 914. Баришпіль.

Етюд.

Улиця мокра морок лихтарь
Відблиски світла випадок кут
Ковнір піднявши рухається царь
Ходить ходою бризкає жмут

Зрідка візник торохтить нудливо
Зник знову тихо краплить
Мариться ліжко знемога злива
Серце мовчить

Автомобіль нім заснулий сідок
Парасолька повія вітер проникує
Зроблю ще крок
Скрикує.

15—IX. 914. Київ.

Жаль.

В час молодий ми умирать повинні.
Невже купується загином ідеал?
В своїм коханні люди не повинні,
І груди стискує невтішний, лютий жаль.

І не вернуть життя, випадка буйнохвилі,
І очі, що горіли, серцю не роскрить.

Надії, мрії і думки застиглі...
На землю впасти, тихо, тихо вить...

20—IX. 914. Київ.

Наша любов.

Я не хотів би бути з вами
З моїми мріями-думками
З тобою бути б я хотів
І в фіолєтах фіміами
На ліжку плів.

В лілових снах забутись важко
Заснуть на персах в обіймах казки
Тропичним квітом росцвісти
А моїм сонцем люба пташко
То будеш ти.

Своє я серце мав із сталі
Не поклонявсь нудній моралі
Як в грудях шаленіла кров
І засвітились знов коралі
Наша любов.

26—IX. 914. Київ.

Улиця.

На улицях де гамір милий
І дзвін і цок і шкло в огнях
Ось ряд вітрин блищить як килим
Ручаї чар в тмяних очах

А я пливу пливу мов в вирі
Впиваю зори тут і там
І сам даю два три чотирі
І вхожу у блискучий трам

Привабна ніжка що зловив я
Мене екстазно піднесла
І захопила серце злива
Вражінь елєктрики і зла

До дна я сяю я свічуся
І в еротезах я цілий
Я зори п'ю я в них топлюся
І знов молю... налий налий

Сіяють дзвони дзвонять блиски
Пестить і гріє шум юрми
А я вбіраю зори тиски
І п'ю і ллю і ллю... німий.

1—х. 914. Київ.

В кавярні.

В кавярні весело. В кавярні шумно.
Сижу один я. Сижу бездумно.
Дивлюсь на панну. Зажмурю очі.
Тоскно. Нудно.

Я не вдивляюсь у сутінь ночі.
Ти, в капелюсі, серце точиш.
Чому крізь сміх — дивишся журно?
Навколо чорна ніч — твої очі.

Весело в душі. У серці шумно.
Топчеться в грудях щось, квилить бездумно.
Хвилюють очі.
Тоскно в кавярні. Весело. Сумно.

1—х. 914. Київ.

Місто.

Трамваїв дзенькіт пухкання сурм
То приска міста гамірний сміх
Нема в нім «вчора» нема задуми
Немає стуми так рік у рік

Гуде в мельодах і сяє в блисках
І безугавно у рухах тче
Залізо цока елястить криця
В гіпнозних присках життя тече

Пухкання сурми трамваїв дзенькіт
Огні між диму де димарі
В елєктрах очі у очах бренькіт
Порнографеньки беззвучний грім

Де ділось сонце? Вже одсвітило
Де ділась пісня? Вже одгула
Гамірить місто і дзвонить мило
І окропило «Цвіточки Зла»...

2—х. 914. Київ.

Пристрасть.

Твоє тіло слизьке як пристрасть
І виблискує ніби «Відьма» Ропса

Воно викликує таку безмежну пристрасть
Як твір Хеопса

Я звіром став мене безтямить пристрасть
Із горла лізе темно-синій вий
Ти вся тремтиш благає давить пристрасть
І в диких тисках давиш до грудей

У вохкім тріпоті завмерла стихла пристрасть
І зникла простяглась пекуча сила рук
Так росплившлась по ліжку пристрасть
Червоних мук.

1—х. 914. Київ.

Протуберанс.

У ліжку білому страшний протуберанс
І на багато миль як вибухне він кине
Палких скалок що душу зранять
І в тілі щось палке палке поплине
Пекуче й ніжне ніби станс

Портьєра вправлена почнемо наш сеанс
І моралісти нас напевне не похвалять
У плинах пристрасти на поверхнь лютість рине
І п'яні вистогни в огнях ніхто не спине
І хутко вибухне страшний протуберанс

І ніжний ніжний виллється каданс
В ажурних мережках затріпотить застигне
Останні виблиски півтіни лиш зоставлять
І в тихих загравах ручай життя поплине

Останні плюски угаваючися кине
Погаслий враз протуберанс.

2—х. 914. Київ.

Живіт мов оксамит.

Безлунних хвиль збіраю темні тіни
Що струять межи струн співучої вйоліни
У дно життя дивлюсь в магічне дно свічада
Збіраю співи тайн безболізно і радо

Тремтить рука в безшумнім хвилюванні
І серце тисне жах в безмовнім сподіванні
Безжурне світло ллє ріжномаїті плями
На струни голосні на пасма фіміаму

Живіт мов оксамит і ліжко повне сяйва
В панчохах ноги ще не будуть вони зайві
І знову затремтять заплачуть тихо тіни
Перед офірою мораль схилилася уклінно

Це свято тіла є гарячого як жар
Що затуманює у присках випромІння
І на свічада дні женуть юрму примар
І я й вони ідуть на жертівник горіння.

2—х. 914. Київ.

Ресторан.

У ресторані гомін тиск
Життя шумує білий гарт
Свобода рухів зорів блиск
І зеленіючий більярд

Вібрує в хвилях сизий дим
І колисує серце гомін
Вже не зійде у душу спин
Вже не схвилює душу спомин

І не страшний цей п'яний чад
Бо не стисну я брацьку руку
Я роздавлю свою роспуку
Як влізе в серце гад.

8—х. 914. Київ.

Nu.

Я люблю безстидні рухи
І свободу почувань
Як оголюються руки
І тремтить звабливо стан

Лиш останній ступить крок
Поцілуйний випить трунок
Щоб відчути холод зубок
Персів сонечний пісок

І завмерти в лютих звивах
В гамах грішних диких мук
У владних тіла переливах
Щоб забуть про божий стук.

8—х. 914. Київ.

Про Петербург.

Ті роки два що з нею жив
печаль і радість днів минулих

в уяві встали розбудив
рій почувань заснулих

згадалась пристрасть хвиль німих
і тихий пал задуми
не раз вбачав я смуток в них
що плинуть серед стуми

не повернуть цвітучі сни
і вже не скинуть пута
так чому ж мучать так вони
мене гризуть і тут?

Згадки минулі розбудив
я почувань заснулих
ті роки два що з нею жив
жаль мені днів минулих.

9—х. 914. Київ.

Зіма.

Хочби скоріш прийшла зіма
Шоб прогулятися в санках
Щоб місто хрустнуло в плижках
Бо місця літові нема
Хочби скоріш прийшла зіма.

Заслала місто напівтьма
Півзвуки гамні стиха сурмлять
Акорди ночі в стумі шумлять
А серце уличка німа
Хочби скоріш прийшла зіма.

Корсети улиця здійма
І оп'яня в порнографізах
Палає хутро в тільних крізах
І місця літові нема
Хочби скоріш прийшла зіма.

16—х. 914. Київ.

Ти.

Я люблю твій стан
Я закоханий у згиби тіла
В тобі і Стріндберг і Ростан
Як затремтіла

Прекрасна ніби станс
Ти у екстазах загорілась
Журна немов старий романс
Як німфа що у лісі стрілась

Ти чиста й грішна як свята
І сяєш в сяйві білім тіла
Коли у-перше затремтіла
Росквітла ти мов золота.

16—х. 914. Київ.

Ексцесси.

В мою кімнату йдуть принцесси
В ній відбуваються ексцесси
Танкують слухають вони
Жалібні і кріваві месси

І творимо червоні сни
Пихтять і стукають експресси
За тихим захистом стіни
Ми відчуваєм мяхкі пресси
І струнять плямно еротези
В піснях останньої струни
І божеволіють принцесси
І творимо червоні сни.

16—х. 914. Київ.

Синя сукня.

Під шум колес згадав її
Так близько обіч у трамваї
Ніби одвічно ми свої
І рідні слів її ручаї

Привіту повна синя сукня
І теплий рух її коліна
Нині дивлюся в мерзлі вікна
І з далини не жду укліну

Нащо згадав я милу Фаню
Під шум колес в степу чужім
Вже не заснуть в пітьмі німій
І вже без туги я не встану.

29—хі. 914. Азія. Забайк. залізн.

Атлянтіда.

Вабить мене в краї незнані далекі
В царство ледяних шпилів і червоної міди

Через плечі віків озирнулась до мене Ревека
Душу пестять образи Атлянтіди
Ваблять мене підземні печери ґроти
Оази пустель безлюдних
Екваторіальнии промінь злотний
Мій дух остудить.

914. Київ.

1915

КРАПКИ
І ПЛЯМИ.

Klawier Abend.

Блискучих заль огні веселі
і сині плями ніжок дам
з естради струйки Кампанели
і плине світ на-зустріч нам

блискуча заля люстри ясні
і хвилі пахнучі духів
ажурні сукні так прекрасні
і томні очі повні слів

скінчився вечір тушать світло
на сходах стомлені фрагменти
і діставалися ще збліdло
з-заду останні аплодісменти.

24–ш. 915. Владівосток.

Килим.

Вам не вловить годин що зникли
Десь з-заду в темряві глухій
Давно до долі ви привикли
У руха бучі життьовій

В дні коли прадіди прокинуться
І з жахом глянуть навкруги
Всі почуття наші розвинуться
І зараз вмре хто без снаги

В тумані дні я поклик кинув вам
Своєї крови перелив

Тепер буя червоним килимом
Де так недавно я лиш пив.

2—IV. 915. Владівосток.

Море чуже.

Чужого моря хвилі сині
І струмкість падаючих скель
Застигли в серці моїм нині
Край мармурових стель

Невже чужий цей рідний вітер
І сопок сірих смілий ряд?
Мені не сниться й досі Дніпр
І не приваблює назад

Я не згорів в кущі біблейнім
Хоч день і ніч горів горів
І в пелюстку душі лілейнім
Я свою силу схоронив

Край мармурових білих стель
Не положив свій світ і нині
Що ж вам сказати хвилі сині
Що край застиглих скель?

3—IV. 915. Владівосток.

Пастель.

Блакитні бухти береги
І смілість падаючих скель
Як простяглася навкруги
Ся моря синього пастель

Хтось плями легко роскладав
Рукою дивного стіліста
І колір синій розсипав
Пензель лубка—пуантіліста.

14—IV. 915. Владівосток.

Момент.

Про неї марю хуткоруху
Що так прекрасна як газель
Я хочу ніжок її стуку
Прекрасних уст пристрасних трель

Хай ламле руки руки білі
І мяхким шовком шарудить
Коли мчимо в автомобілі
І поцілунок червонить

Як прийде хвиля все застигне
І рух зупиниться для нас
Мотор бензінно роспач кине
І в вікна зарябить бульвар.

15—IV. 915. Владівосток.

Обезженщена пустеля.

Дивлюсь на гори із вікна
На простір дикий ції пустки
І пригадалася вона
Забилось серце хутко хутко

Згадались тіні теплий присмерк
І світло милої кімнати
І серця бої серця тиски
Умовностей невільні ґрати

Не знаю може ждеш і досі
І мнеш зів'ялі вже троянди
Троянди уплітаєш в коси
Троянди палиш в серця гарті

І я в обіймах ції пустки
Дивлюсь на море з струмкоскелі
А серце б'ється хутко хутко
В цій обезженщеній пустелі.

16—IV 915. Владівосток.

Сонце.

Листя шепоче мов сукня красуні
Листя шепоче про теплі казки
Сонце пестливо мов руки красуні
Ловить і гладить і просить руки.

І розриваються струни натягнуті
Сріблом і злотом співучі нитки
Сонце шепоче всміхається спрагнуто
Гладить і ловить і просить руки

27—IV. 915. Владівосток.

Далекий гудок.

Як плакала чайка під сонця промінням
Як гралось проміння на смілім крилі

І тоне повітря у просторі синім
Заплутуєсь вітер у жовтім брилі

Приємно дивитись на піни каскади
На пильність в далекім тумані бризок
І знов відчувати скелястість огради
Далекий гудок.

27—IV. 915. Владівосток.

Лелеки.

Мені дуже подобається
У білій залі слухати Шопена
G-moll баладний настрій в мене
І серце з серцем сміється грається

А в антракті боязькі розмови
Теми вишукані і близькі далекі
Але серце серце схопить на пів-слові
І між люстр лунають дві душі лелеки.

11—V. 915. Владівосток.

Баран.

Для тебе я пишу мої дзвінкі поезії
Я в співах справжній Крез
У дзенькоті еоловім в своїй екстазекспресії
З'явився я мов блискавка і блискавкою щез

Я сурмою розвинув скрізь свій дзвін акорд-
ний крик
І в колі заль олюстрених мчу ніби чорний
крук

Я межи персів панночки розсипався і зник
І вже нечую більш ні радощів ні мук

У смілих захватах веселий як баран
В огневих іскорках я волі й міці повний
Я сінтез всіх людей Бетховен я й Ростан
Громомовний.

11—v. 915. Владівосток.

Поеза екстазу.

Я покохав свої поези
Свої сріблянії пісні
Безумно знойні еротези
І привиди в блакитнім сні

Я не схилю з шляху ні разу
І на юрбу не подивлюсь
Я повний смілого екстазу
Я смерти й бога не боюсь

Коли ж настане час свавільний
І рухне грунт де я стою
Тоді піду незримий вільний
І свою музу розіб'ю

А зараз ваш я еротези
Гарячі перса в знойнім сні
Я покохав свої поези
Свої сріблянії пісні

11—v. 915 Владівосток.

Зазеленіли гори.

Зазеленіли хинські гори
І вітер свист весняний сіє
Від свисту я німий і хорий
Може море чуже мене зогріє.

12—v. 915. Владівосток.

Аналогія.

Туман над морем зіллявся з хвилею
Зіллявся з хмарою що у горі
І в плесках—стогнах млою застиглою
Алегрить в скелю—скоріш скоріш

Безмежні плюскоти бентежні зміни
Роспуки гомін і жах без краю
А що для мене ці скелі стіни?
Дивніші зміни в душі я маю

Туман над морем зіллявся з хмарою
Зіллявся з хвилею що стугонить
І в стисках—стогнах встає примарою
Червоний жах встає—горить горить.

24—v. 915. Владівосток.

Експеримент.

Екстазний захват—вранці після вправ
Коли в мельодах тіло й кров тече так тактно
Розплутую життя метафізичний звив
І чорних згуб і білих ангелів не видно.

Вікно між ґратами і стіни жовто-білі
І темний діл тягучі хвилі часу
Я переміг безмежно-гострий біль
Я обезсмертився дочасно.

25—v. 915. Владівосток.

Моя Дамаянті.

Усе мені мариться що я в своїй кімнаті
У білій кімнаті з ажурним вікном
І входе як ранок моя Дамаянті
Ясна Дамаянті омріяна сном

Усе мені мариться місто безмежне
Місто безмежне і сталь і ґраніт
По вулицях чорних блукання бентежне
Одвічне блукання прийми мій привіт.

25—v. 915. Владівосток.

Карцер № 4.

№ 4 карцер карцер № 4
За які провини я сюди попав
Я такий комічний ніби тону в вирі
Ніби тону в вирі долі ж не спитав

Карцер № 4 № 4 карцер
Чом гріхи довічні я не замолив
Я мов з катеринкою гололобий старець
Я певне даремно досі в світі жив

Карцер № 4 карцер № 4
Я на гауптвахті світ для мене згас
Але не принизять бо хватаю зорі
Бо кусаю зорі і плюю на вас!

26—v. 915. Владівосток.

Поет.

Я поет заплющених очей
Я поет мазків півтьми
Люблю червоне як опівночі
Пожежа димно замигтить

Мені схиляються усі народи
Всі душі світа і блазні всі
Жінки арпеджать мені акорди
Еолять ніжно балетом ніг.

26—v. 915. Владівосток.

Краєвид.

Дивлюсь на бухту я де хинські човнвітрила
рухаються крізь туман мяхко
і в оксамиті спокійного безхвилля
окреслюється світ.

2—vi. 915. Владівосток.

Примари снів.

Збіраю я де не ночую
Не раз не два

Усі пісні які я чую
усі слова

І в синій присмерк легкокрилля
Я млу віків
Плету сціпляю в спільні хвилі
Примари снів

Так розвиваєсь у сіянні
Душа сумна
Що спокій кинула в нірвані
Безсоння й сна

Уже я в серці не ночую
Не день не два
Залишив все що серцем чую
Усі слова

6—VI. 915. Владівосток.

Сфінкс

Я двері світа відчиняю
І вхожу в храм, де творить Сфінкс.
Таємність жаху почуваю.
Холодний мармур. Мертвий гіпс.

Там догорів священний ґніт.
Жерці застигли в мертвих позах.
Завмерли сльози в туберозах
Спокій вартить сталяктіт.

Зрослися річи на престолі
І не куриться фіміам.
Недвижні стіни сірі, голі
І капле з камня тут і там.

25—VI. 915. Владівосток.

Над бухтою.

У срібних блисках сталевість бухти
Зливаєсь з сріблом душі блакитної
І східність квітів і п'яність рути
В безмежних відблисках краси росквітлої

Ах цей туман і сизий дим півмли
Ці вигуки пертових галасів
Ви в трунок пекла ся знов злили
І в серці крицею як сміх зосталися

Чому не згинули віки зачумлені
Віки надзоряні душі застиглої
Усі бризки срібні в мені розгублені
В обіймах певности циї огидлої

Чому не стогнеш ти більш над бухтою
І над руїною ти ніби царь її
Ти не покривсь прозоротишею
Ти не зазнав досі аварії.

2—VII. 915. Владівосток.

Концерт.

І теплі хвилі і біла заля
Сріблянність світла і блиск колон

І дзвін і захват і сміх роялю
Антрактів мяхкість одеколон

Нас підіймають акорди дзвонні
І хвилі струнні клясичних струй
Хоральність Баха Шопена вогність
І Ліста мольність ах не нудьгуй

І знов бездонність і знов антракти
І знов доторки до любих рук
А в крові хвилі а в рухах такти
І повне серце найтончих мук

Ах як люблю я срібляність світла
Ажурність залі і блиск колон
Як в сяйві теплім у ній росквітли
І блиск роялю й одеколон.

7—VIII. 915. Владівосток.

Осінь між гір.

Пустіє між гір
І щовечірньо осінь ходить над бухтою
Зорі холонуть
Звідки звідки ти вітре холодний?
Звідки твій шепіт шепіт і свист?
Я чую твої ручаї
Я бачу твої барви
В душі моїй невідомости пісня
Пісня суму вітра між гір
Над бухтою синьою з хвилею
Ночами холодіють зорі
Пустіє між гір.

11—VIII. 915. Владівосток.

Заснулість.

Я дивлюсь на зелені спини
На півтіні півсвітли міжгірь
На похмурість і димність далекого міста
Над бухтою
Застиглі військові пароходи
Міноноски в тонучих лініях
Иноді ховаються в пасмах
Заснулість бухти в туманах
З-за гір
З-за спин широких
Могутньою силою повзуть
З прекрасного моря дикими берегами.

11—VIII. 915. Владівосток.

На війну.

Завтра вони підуть на вокзал
Завтра вибувають вони на війну
Цілих сто товаришів з нас
Що жили у купі майже рік
Їх виставлять завтра на першій линейці
Готовими й у повному похідному знаряді
І під згуки похідного маршу
Вони вирушать струнким рухом
Сталевим рухом від наших наметів
Завтра вони підуть на вокзал.

11—VIII. 915. Владівосток.

Мені здається.

Ах мені здається хутко це минеться
Хутко це скінчиться мов і не було

Може лиш на-споді камінь зостанеться
А на серці співи те усе пройшло

Ах мені не спиться воля мені сниться
Серце так заб'ється ніби гук гармат
Біль і гнів принижень мусить же скінчиться
Роспачу зневаги я поставлю мат

Годі насміхаться годі лютуваться
Кров і так сочиться і вогнем горить
Ах мені здається можна сподіваться
Що я буду вільним в вільнім світі жить.

11—VIII. 915. Владівосток.

Рекомендація.

Алеються звуки тимпанів тромбонів
Алеються юрми поетів-божків
Мов промінь сталевий між жаху і стогнів
Розкинувся спів мій на віки віків

Вже більш не спіткати знаряддів минулих
Вже більш не зустрінуть минулих вражінь
Я нові враження для нервів заснулих
Несу і буяю й шматаю як слін

І далі я мчу без шляху без упину
І повний утіхи мій хвильний антракт
Еолю щосердно в щодушу улину
і світ закружляє зі мною у-такт

Алейтеся звуки тимпанів тромбонів
Алейтеся тіни поетів-божків

З'явився поет вам надблискавок-громів
Я кинув свій спів вам на віки віків!

11—VIII 915. Владівосток.

Бажання.

Я хтів би після сну напівпроснутись
І глянути півясносно на світ
І у півсні піврадісно забути
І пута й гніт

Я хтів би після сну лиш гратись
І перспективно розламати стрійний ряд
Щоби забуть про хмари грім і гряд
Забуть про ґрати

І пута й гніт
Хтів я б у напівсні забути
І глянути півясносно на світ
Я хтів би після сну напівпроснутись.

17—VIII. 915. Владівосток.

Ажурна сукня.

Я клаптик побачив спідньої сукні
Ажурної сукні під рухами ніг
Ніжки як витонч струмні і струнні
І в струнних акордах край них я приліг

Мені подобається коли ти проходиш
І повні проміння рухання колін
Ти поглядом палиш і рухами твориш
І оживлюєш ласкою холодкість стін

Я бачу крізь струни побіжність усмішки
Прозорість панчохів і сталевість ніг
Як близько як близько омріяні ніжки
Я в струнних акордах край ніжок приліг.

20—іх. 915. Владівосток.

1 9 1 6

О С І Н Н Я-
Р А Н А
П ' Є Р О
К О Х А Є

Лідії Горенко.

Анестезія.

Ось кілька місяців я не чіпав поезії,
А недоторка ця піднесена мене
Я пробуваю й досі ще в обіймах анестезії
Чекав заким оказія зворушить і штовхне.
Піднесена й роспатлана тобі моя поезія
Бо ти лише зобачиш в ній огні бучних скалок
До тих годин омріяних як «Київ—Полінезія»
Розсмокче і роскидає призирливий клубок.

22—і. 916. Владівосток.

Привітання.

На зустріч багряному сонцю що встає в
димотумані з-за похмурої сопки
Я шлю свій рожевий привіт.
І сонцю і димній бухті й цьому пароплавові
щойно з Америки прибувшому
Також моє поважання.

А в суботу я піду в мережчату залю міс-
цевого «Золотого Рогу»
Де концерт бемольний має дати скрипачка
в ажурній сукні
Звичайне ми з нею чужі й далекі й навряд
щоб я навважився сказати їй моїх
кілька дерзостей
Але ж мушу я кинути їй комплімента,
привітавши шовкові оаз-волоски під
її елястичною пахвою.

Я дивлюсь у вікно на жовнірів і на те як
розвантажують пароплав «Henrik
Ibsen north»
І також на маневруючий на пристані потяг
з кількома брудними червоними повізками.
Занімів Морзе латунний інвалід ніч пройшла
більш немає депеш
Ранкові моє вранішнє привітання.

28—і. 916. Владівосток.

Димарь.

Димарь з червоним обводом
Найвище
Залізо стовбури кран ланцюги
Вода
2 хинських голодранці по парі корзин у них
з фісташками
Двоє дівчаток у червоненьких спідничках
І хуткорухі панни модними пташками
А зверху задимлене небо
І в глибині по той бік гори
В тумані силует димаря ніби ребус
А там за горами море.

28—і. 916. Владівосток.

Вечірній пароход.

Я дивлюсь учора ввечері на бухту
З якої зійшов льод.

Пожар на заході давно вже стухнув
І прийшов вечірній пароход
Давно не бачив відблисків лихтарних
Що стовбурять так густо на воді
Лягають тіні в бухті плинів хмарних
І миготять на тінях блиски золоті
Вслухавсь у пісню серед хмурної тиші
Впивав її з нерухомо-мяхким повітрям.
Ніч. Гори. Темна в огниках бухта мене
колише
В теплих хвилях поволі плинучого вітру.

16—ііі. 916. Владівосток.

Риси гір.

Обведені смужками мені подобаються риси
хинських гір
Витворні зломи верхогірь і падань.
Літом я пригадую вони похожі на килим з
тігрових шкір
А повітря пахне иноді як ладан.

16—ііі. 916. Владівосток.

Байдужість.

Її байдужість мене дратує.
Мене дратує її байдужість.
Коли знов серце моє почує
Тремтіння захват, обіймів дужість?

Я знав обійми. Я знав тремтіння.
Я знав і захват—не нероздільний.

Коли ж заб'ється в примарах-тінях
Пристрасти гомін важкий, свавільний?
Мене дратує її байдужість.
Її байдужість мене дратує.
Я хочу краю!.. Свою байдужість
Я після того їй подарую.

11—IV. 916. Владівосток.

Кіно.

На задній лаві в кіно-театрі
Поцілункувались міцно скрипка й піаніно.
Він почував себе ніби на Татрах
І росповідав Ванді про петербурзьку Ніну.

Вандини очі пильно дивились,
Зуби блищали і губи манили,—
Губи тремтіли, шукали, благали—
Безодню огня вони в себе ховали.

Лагодить мотор за стіною механик.
Електрика освітлює в куті оркестру.
Хутко буде публіка, що чекає співанок
І велику драму на 3000 метрів.

11—IV. 916. Владівосток.

Ванда.

Ванда має діток—двох маленьких дівчаток,
Двох гарненьких дівчаток, що немов ляльки.
Я цьому не вірив, я не мав і гадок,
Ну тепер вже вірю, навіть залюбки.

Ванда уже мати, Ванда вже не панна,
Ванда вже не панна—який в неї стан
Вандина витворність—ах, не варта Глана,
Ванду взяти може Уайльд або Ростан.

Ванді личить спортність, Ванда—амазонка,
Ванда—амазонка, в ній—динаморух.
Ванда диха сміло, Ванда ходить тонко,
Ванда носить сукні, легенькі, як пух.

Вандини панчішки, що ховають ніжки,
Що боронять ніжки від моїх очей—
Криють в собі тайни, як квітневі нічки,
Тають сни блакитні травневих ночей.

11—IV. 916. Владівосток.

Мої блукання.

Я хожу по горах і дивлюсь на воду
Я дивлюсь на море в ясний горізонт
Я чаруюсь світлом я впиваю вроду
В серці ж своїм маю я десяток Гонт.

Ніби царь на морі я у хинськім човні
Скермував у-далеч свій свавільний зір
Де ховаєсь промінь у пухнатій вовні
Де кінчаєсь в Хині струмкий ланцюг гір.

Знахожу не шукаю я спокій істнування
Фарби і контрасти вічний дісонанс
Щастя я шматую завжди без вагання
Серце мій довічний гук-протуберанс.

4—V. 916. Владівосток.

До Музи.

Коли Муза є дійсно богиня—
Я до Вас, о Музо, звертаюсь.
Хай ця рима до Ваших ушей долине—
Ви мене почуєте, сподіваюсь?
Звичайно, я розумію, що „у такому взорі“
Досі ще ніхто не звертався „до тебе“.
Але може „ти“ зовсім не така, як я думаю?
Ви уявляєтесь мені—о чудесні зорі!—
Довічно молодою (середніх років) жінкою
з самісінького неба,
Вік чималий Ваш. Багато поетів
У час, коли нудно або коханка розлюбить
До Вас, незримої, простягали руки уперті.
А ну лишень, і я звернуся, бо нуд канудить.
Ах, це справжній скандал, я зовсім не веселий,
Мало того—плакати Семенкові хочеться.
Я думаю над тим, чи міг би я з Вами
у-купі прожити
Не знаючи й не бажаючи зовсім иншого
щастя?
На те, мовляв, ви й поети, щоб мріями жити,
У мріях сміятись, в уявах кохати,
А твій вишуканий зшиток з музичними
фразами
Для щоденних потреб смертних
закоханих піде,
Ти ж, поете, закохуйся в Музу,
Бо життя—само собою, безмежне й
чуже життя...
Досить!
Я щось инше вигадаю!

7—v. 916. Владівосток.

Настрій.

Тухне папироса на моїм столі.
Зшиток для поміток. Преспапьє.
Вояжі. Сквер за горою. „Принцесине кольє“
В голові.

Огризки думок – великі й малі.
Щойно перечитував од Юма до Канта.
Мигають репродукції – Сезана і Рембрандта
І ще якісь нові.

Незнані силуети.
Гм.. Що за „князь Острозький“?
Співці, музики, поети.
Взагалі настрій „відродженський“.

10—v. 916. Владівосток.

Про себе.

Я розчаровуюсь все більше
Перед найглибшим чаруванням.
Моя уява—це не вірші,
Це не пасивне споглядання.

Майбутнє—центр думок, настроїв,
Майбутнє—збіг життя і марінь.
Пройшло не мало гір і зломів,
Я їв і галушки, і камінь.

Піти у подорож самому?
На горизонті безліч хмар

Не довіряю я нікому—
І футурист, і антиквар.

В собі знайду найбільшу силу
Щоб без підручників і взорів
Розворушить в степу могилу,
Перепливти чужинське море.

10—v. 916. Владівосток.

Ève victorieuse.

Ванді я не подобаюсь. Вона цілком байдужа.
Вона ліпше себе почуває зі скрипником із Мулен-Ружа.

А мене теж дратує, що була так близько-близько,

Що який небудь дурень уже б гадав про колиску.

Ну і хай буде так. Я на час покладаюсь.
Хіба я гнавсь за чим і збивав коліна?
Ще у лиць до-біса,на трамвай я не збіраюсь—
Ну і хай собі порегочеться Ізеліна.

23—v. 916. Владівосток.

Моє піднесення.

Хутко-хутко в мене виростуть крила
І покину я позичені вітрила
Ах як це гарно і як чудово
Я почуваю як росте сила як міцніє сила
Мене усього сила вхопила і відродила
Я народжуюсь на світ знову.

Скоріш обминути скоріше усіх обігнати
Щоб усе перечути і на світі усе перезнати

Бо не чую вже тіла я і не чую вже крови
Не хочу я вдому не маю більш дому не істнують більш ґрати
Мені хочеться далі мені хочеться вище десь стати
Вище фарби музики і слова.

23—v. 916. Владівосток.

Я розучивсь.

Я розучивсь збірать конвалії
Я їх не бачу під кущем
Я закружляв у вакханалії
Душа притихла під дощем
Заліза, криці й ланцюгів.
Давно давно як квіти плів
Я з томом Брюсова Азалії.

Даремно я у сад пішов
Я не взнаю розмови трав
Мені чужий беззвучний став
Мені не вчуть сумних розмов—
В собі слова всі заховав
І ті що знав і що не знав.

28—v. 916. Владівосток.

Крейцер.

Після року нудьги я беруся знову за Крейцера
У 24 роки знов за старого Крейцера
Ах чи ж скоро я покінчу з цим старим Крейцером

Ах чи ж почну я знов цього старого
Крейцера
Щоб знов на ньому й запинитись.

Ми долі мусимо коритись
А чому ж друзі мої вже давно роспрощались з Крейцером
Уже давно переграли Аляра Фіорільо й концерти Роде і Беріо
Хутко вони скінчать консерваторію і будуть артистами
А я беруся за Крейцера я починаю знову старого Крейцера...

28—v. 916. Владівосток.

Море брикалось бурунами.

Я сьогодні був коло моря
Купався й почуваю що прохолонув
От не хватало ще горя
А чому ж здорові Цехмистрюк і Рибаков?

Година була безнадійно похмура
Вітер з Японії море брикалось бурунами
Чомусь уявлялось як розбивають мури
І подобалось як море кепкувало над нами

Ходили ходили втрьох по жовтому шосе
Скільки тут каміння і яка роскішна зелена
Музики так багато як в поезіях de Musset
І подихів і шепотів і бентежного вина

А тепер я мерзну мене морозить
Я накинув шинелю над апаратом ніч
Будуть снитися скелі та дикі кози
А може куріні січ.

9—vi. 916. Владівосток.

Геніальна поезійка.

Я сьогодні чергував у-день і проминув лілові хмари
Що після грому
І замісць того щоб привітать прекрасне в той мент море
Я будував храми.
У вікно я бачив золоті плями і срібляні блиски
Що впали в бухту
Пастель олія акварель в моїй душі скипли
А захід тухнув
Дощ пройшов якось несміливо зникли незадоволені хмари
Танучим громом
Ах як було тоді що було тоді над морем
В тій панорамі?

11—vi. 916. Владівосток.

Еротеза.

Настрій думок футбольний
Сонечний на мені стрій
Ніби зникаю в сяйві мрій
Від щастя світлого безмовний.

Ніби жінки всі сестри
І люди справді браття всі
Я—роза в дівчиній косі
Я—соло з проводом оркестри

Люблю я рух живого тіла
Бо в тілі душу я люблю
І освятивши хвилю-шлюб
Я жду щоб дівчина тремтіла

Я весь належу небесам
А часто кущика доволі
Люблю я рани кров і болі
Питомий богові і вам.

11—VI. 916. Владівосток.

Трояндконцерти.

Прозоротиша Огневоблими
Ажурноясні Блакитосніжні
Як рухи дівчини невтішні
Сонатомрії до вас несли ми

Тиховечірньо ми на веранді
Ловили арфи срібляні струни
Трояндконцерти казкові руна
Грали для Ванди сплітали Ванді

Ми напивались вином від саду
Вином таємним алей півтемних
Потім справляли в тонах діезних
Бризну й кріваву їй серенаду

Хвилини никли троянди в крові
Ми німф хватали гнучких безжурних
В кущах дихання тонів B-dur'них
І гам любови тільки любови

Людино! Силу що в тілі витрать
На наше слово—її кохаю
І я як рівний молю благаю
Мої всі соки мою всю пристрасть!

11—VI. 916. Владівосток.

Лан одцвів.

Може це дивно але я не відповів
Уже пройшло кілька місяців
Не вмів?
Ах уже перший лан одцвів

Я не забув пройшло не мало часу
Було то в дні весни коли в садах музика
Але як не percтанула зразу
І тепер з думки не зникла

Листування таке оригінальне
Ось і зараз маю листа
Хай зміст його звичайний і банальний
Але в ньому весна молода

...«Люди це рідко зможуть
Але ви—так»
Ну що ж
Я вдячний за гарну ознаку.

22—28 -VI. 916. Владівосток.

Рейд.

Бухта в тумані не видно хмар і сопок
Вриваєсь тільки гамір стогне рейд
Світ таке безмірря а я—я ніби зломок
Кавалок крейди.

25—vi. 916. Владівосток.

Зовсім охорений.

Я невдоволений і розчарований
Скажу простіш—цілком нудний я.
Життям беззмістовним доконче зморений,
Цілком зануджений, зовсім охорений,—
Хочу до-дому я, хочу в Київ...

30—vi. 916. Владівосток.

Мійський світанок.

Про найтихші гомони я хочу росповісти
Про найтаємніші сплиски
Туман тмянить звідусіль таємні вісти
Дожеврівають блиски.

Ясні і ніжні любих рук стиски
І банальна розмова двох гарненьких мі-
щанок
Ах як це нудно... червоносиній в сірім сві-
танок.
Півсонні зойки автомобілів мійських спі-
ванок

Тушать огні в садах дограє музика
Бліднуть тонуть мяхчають рук тиски
Тухнуть тухнуть тухнуть огники блиски
Біла ніч умірає ранкові передсмертні крики
Зорі гаснуть доплескують сплиски.

30—vi. 916. Владівосток.

Я.

Безсловні мотиви в душі колисанок
І привидів білі вітрила
Нараз мене крила безкрилих співанок
До дна охопили

Я—пісня. Я—крила. Я—дзвонність акорда
Без світла—свічуся. Без слів—я орел.
І що мені ранок? Люди? Погорда?
Я владарь беззмінний залюднених скель.

30—vi. 916. Владівосток.

Ризик.

Бажати жить—великий ризик
Кохать—не вартий визиск
У серці—глум—у серці—тиск
Серце—то почуваннів витиск.

vii. 916 Владівосток.

Кабаре.

Пройшов крізь вечір в кабаре
Думки тяглися сарпнтіном

Сплітались в струнні сонатіни
Здавалось зараз щось умре
Ніхто скалок цих не збере
Я залишу лиш в світі тіни
Одні лиш відблиски каскадів
Бризок веселок серенад
І відгуків од кабаре

Я не пішов сьогодні в сад
Розтанув вечір жду світанку
Прозорий легіт струне лад
І дзвоне срібну колисанку

В моїй уяві лети снів
І образів ясні контрасти
Ручаї слів найтихших слів
Музичних струйних і квітчастих.

19—VII. 916. Владівосток.

Люблю.

Люблю я море і скелі дикі,
Півсоний ранок, клясичну тишу,
Люблю я міста бездушні крики,
Для моря й міста я все залишу.

Люблю я хвилі і ніжний плюскіт
Люблю я заклик автомобіля
Люблю шантан я, люблю я скіт,
Люблю щоб зимна була як лід
І щоб тремтіла.

21—VII. 916. Владівосток.

Цирк.

Ніч сьогодні прозора й ніжна.
В кімнаті сижу. Оркестра з цирку.
Вигуки гарцівниці блакитосніжної.
Я перенесусь у цирк на хвильку.

Не чути більше дива грізного—
Тореодора—переможця крику.
Ах як люблю бездонність блиску ріжного
І цю просту салдацьку грім-музику.

Я повний вигуків і захвату дослізного.
Як це весело—гладити кобилячу пику.
Я паяц безреготний, натхненний дивовижно,
Я—директор цирку.

А ще літатимуть чотирі біса—
Дві жінки з витворними обрисами тіла.
Я зачаровуюсь окресленістю ескіза.
В блисках блакитна сукня зашелестіла.

21—VII. 916. Владівосток.

Вази.

Утопили
В фарбах мук бутонних квітів пелюстки
Усе письмо із серця змили
Розбили вази на шматки
Душу забили

Навмисне
Пройшлись отарами по росяній траві

І щось зловісне у душі нависне
Гуде мов хмари громові
Серце тисне.

21—VII. 916. Владівосток.

Етюд.

Арпеджить місто. Звуки ілюзорні.
Ажурить дим із камінних сігар.
Над бухтою біліють пасма хмар.
Запалює західний жар
Мої чуття далекозорні.

Я твій букет в дарунок дав
Прекрасній дамі в сукні ясній.
Душі лілейній, білій, красній—
Я зрадив в радости злощасній,
Дівочі квіти поламав.

Я покохав свій сміх бетонний,
Ажурність серцевих оград
Там пахне в снах бензіносад
Ріка сріблиться без загат.
Мій сад—гранітний, твій—бутонний.

Я здибав образи в кавярні
І ангелів у білих запасках.
Троянди пахли у руках.
І ніжки в білих панчішках
Такі безжурні і безхмарні.

І місто, й гори, і сади,
І електричні в них веранди,

І запаски, і очі Ванди,
І дим сігар, і думи Сканди,
І пах життя, і резеди...

21—VII. 916. Владівосток.

Блиски.

I.

Хто мій граніт у серці рушить?
Хто день у ніч перетворить?
Хто мій фонтан—огнем потушить?
Той буде в серці моїм жить,
Той буде в серці моїм жить.

Той буде в серці моїм жить—
Хто мій огонь—огнем потушить,
Хто сталлю сталь у серці рушить,
Хто ніч у день перетворить,
Хто ніч у день перетворить.

II.

Хто цей цвіток квапливий зламле?
В нім зникне дух, як доторкнесь.
Прозорий всесвіт хто обрамле?
Хто в його серці відгукнесь,
Хто в його серці відгукнесь.

Хто в його серці відгукнесь—
Той в пестінь формулу обрамле,
І квітка вплине в дух, як зламле,
І втілить дух, як доторкнесь,
І втілить дух, як доторкнесь.

III.

Хто розіб'є цей посуд з крови?
Хто в нього воду переллє?
Той хто вмірає від любови
Хто молодить сухе гилле
Хто молодить сухе гилле.

Хто молодить сухе гилле
Той сам вмірає від любови
Хто розіб'є цей посуд з крови
Той в воду крови переллє
Той в воду крови переллє.

IV.

Мені щось тоскно серце тисне
Моєї мами колисанка
Така стара і ніжна висне
І буде виснуть до світанку
І буде виснуть до світанку.

І буде виснуть до світанку
Співучим спогадом нависне
Тиха і ніжна серце тисне
Моєї мами колисанка
Моєї мами колисанка.

21—VII. 916. Владівосток.

Маріння.

Прекрасне мріяння у час ясних сномарінь

———

Звабливість шепотів і мяхкість сизих хмарінь

———

Безхвильні шепоти троянд—блідих і без-
голосих

———

Зтомленолистіть м'яти в сутінно-темних
косах

———

Пейзаж червоно-темний каламутний і
блимний

———

Півсині далі сизим вкриті димом

———

Басольні гуркоти G-скрипні сріблі струнні

———

Безтільні образи безмрійні і бездумні

———

А там де небо—стрільні миготіння.

21—VII. 916. Владівосток.

Сон.

Вона живе і досі невже і я живу
Я бачив її коси фіалки рву
Десь у рову зеленім і її рука
Лежить у мене на плечі лехка лехка

Сонний туман випростувавсь навколо
А в далині десь місто спить з відкритими
очима
Навколо все поснуло застигло захололо
І ми самі без човна і не з ними

Такий неясний сон чом річка а не заля
Чом ласка не прокльон і хусткою махала
І досі чую я тремтить її рука
У мене на плечі лехка лехка лехка
Кохана.

29—VII. 916. Владівосток.

Осіннє.

Хутко осінь хутко лист
Мов сумно-жовтий серпантін
Обсипле темну цю алею
Де вперш бажанням зайнялись
Як вперше він
Прийшов за нею

Чому так пізно ти сама
Може запитуєш у сонця
Але тепла уже нема
І слабне промінь сонця

Я не забуду перший день
Що душі наші непомітно
Незримим ланцюгом з'єднав
Тепер я владарь всіх пісень
У серці квітно
Серце став.

13—VIII. 916. Владівосток.

В розчинене вікно.

Легкий вітрець в розчинене вікно
І нараз автомобіля захват притьмом влетів

Я замислююсь—так хутко тріпонувсь хижий звук
І зник
Сурми—примітивна музика з парку.

13—VIII. 916. Владівосток.

Витиск.

Ах, розумієте — нудьга наринула
Що я не такий, як всі.
Ночі опошлені доля кинула
У парку з серцем на одинці.

Я почував, як мати плакала
У ночі блакитних зім.
Тоді душа моя самотно капала —
Кому про смуток я росповім?

Ах, розумієте — доля закинула
Мене не в красний Рим.
Нудьга, нудьга на серце ринула
Потоком смертельно злим.

Може в житті я встигну кинути
Лише витиск в вохкій росі.
Ах, розумієте — не кине серце тиснути,
Бо я не такий, як всі...

13—VIII. 916. Владівосток.

Благання.

Ах чому чому я не зустрів її
Ій мої всі думи всі чуття мої

Я не зрів сьогодні тіні від війниць
З них нитки у серце в небо без границь

Ой полинь полинь луше до душі струни
Разом з безтілесним блискай і брени
З мрією моєю в душу завітай
В душу переливну де мій ясний рай.

13—VIII. 916. Владівосток.

Четвер.

Мені сьогодні тоскно може тому
Що дощ іде.
Ах невже тільки тому тільки тому?
Місця нема ніде.

Сьогодні середа лише завтра побачусь
Завтра четвер
Я з нудьгою своєю ношусь не розстанусь
Нудьга нудьга відтепер.

17—VIII. 916. Владівосток.

Бажання.

Мені багнесь заплющити очі щоб тихо і
мовчки страждати
Не мислить не бачить не чути тільки страж-
дати страждати
Тільки страждати і думать про неї і думать
про неї

Про вії про тіні про яснь її очей прищуре-
них в пестощах очей
У вечір пестливий і темний коли завмірає
природа
У ночі безмісячні темні самотні осінні за-
мислені ночі
У мент той непроханий смілий як настрій
вмірковує згода

Мені багнесь заплющити очі щоб тихо і
мовчки страждати...

17—VIII. 916. Владівосток.

Серце в блуканні.

Сю осінь я заблужусь у муках
Серед жовклого листя заблужусь у коханні
Я заблужусь в коханні
Заблужусь в коханні
В осінніх муках

Ви почуваєте? Моє серце в блуканні
По тихих алеях з опалим листям безрухим
Жовклим безрухим
З листям безрухим
В самотнім єднанні.

Може знайду знайду в осінніх звуках
В осінніх свистах в тоскнім знайду спо-
діванні

В тоскнім сподіванні
Тоскнім сподіваннні
В осінніх звуках.
Сю осінь я заблужусь у муках.

17—VIII. 916. Владівосток.

Кохання.

Найбільш найглибш буду страждати
Від панни що мене полюбить
Хиба я можу розібрати
Що моє серце рве і губить

Я в глибині стисну страждання
Ніхто їх в зорі не зобачить
Я придушу свої бажання
Не вдовольнить їх ні кохання
Ні сльози панни що заплаче

Всі кам'яниці в димнім місті
У мент безжурний розруйную
Мені не вмерти вже в безвісті
Як вену світову зловлю я

Бо я найбільший оптиміст
І зневажаю всі страждання
У стисках туги всі бажання
Перестраждав і переріс.

17—VIII. 916. Владівосток.

Мої предки.

Цікаво знати хто був мій предок?
Сухорлявий і смілий козак

Підлесливий маленький неборак
І вмів дівчат збірати в оберемок

А може він був військовий писарь?
Псував обережно папер
Що не зручно – зітер
Але ним задоволився б цісарь

Мій предок напевне був кашевар
І мав обсьорбану губу
Веселий і хитрий не думав про згубу
І зроду не бачив хмар

Мені не здається щоб він був кошовий
Можливо що був сурмач
А може чумаком був мав віз а під ним
Мазницю і квач.

17—VIII. 916. Владівосток.

Листи.

I.

В вівторок серпня 23-го
У парку, в 8--7 годин
Буду чекати Вас у вечері
Тверезий, сміливий, один.
Коли ж судьба свої прихильности
Не покладе в цей день на нас—
Благать не буду в бога милости—-
Я Вас прошу призначить час.

II.

Звертаюся, прекрасна панно,
До Вас з проханням найяснішим:
На старім місці, щоб не рано —
Я з почуванням найніжнішим
Годин у 7 чекати буду.
Коли не прийдете—забуду.

III.

Будьте у парку у вівторок
Коли я не байдужий Вам.
У 8—7 без одговорок.
Я буду ввічливий і сам.

22—VIII. 916. Владівосток.

Люблю.

Ах я вже не так люблю її люблю
Бо вона мене любить
Я не так вже не так тонко сплю
Ця любов не погубить

Лиш взаємна і ясна любов
Упевняє про простість
Ах як тактно і вільно йде кров
Ця любов поверхновність

Так чому ж так чому я люблю
Ніжно і чисто люблю я
Мої ночі ажурні я сплю і не сплю
І ві-сні кохану цілую

Ах я вже не так люблю її люблю
І боюся що доля розлучить
В синіх плюсках я ночі гублю
Ця любов не замучить...

25—VIII. 916. Владівосток.

Кохання.

Я не люблю кохання ясного
І ночі виморених вигуків
Я хочу темного нещасного
Щоб почувать тягар віків.

Я безнадійно буть закоханим
Люблю і хочу буть тепер
Там де чекають буть непроханим
Люблю не панн люблю гетер.

Я полічив всі в парку стовпики
Всі зорі у-горі вона
І я зломаю в серці сволоки
Душа моя сумна сумна.

Кохання хочу я нещасного
Щоб тягар витримать віків
Не міщанського не ясного
Щоб холод півночі горів.

25—VIII. 916. Владівосток.

Дата.

27 липня—27 серпня
Тільки місяць лише один місяць

Туга тоскність нестерпна
Нема немає мені місця

Тільки слово погляд один тільки погляд
Тільки краплю надії тільки краплю привіту
Я до-дому пішов безнадійний я згадував літо
Без краплі прихильности без натяку на спогад

Всю владу вернути собі всю скупчити силу повинен
Побачить сьогодні її щоб був сонцеві радий
Мушу душу душею знайти щоб тепер не загинув
Вернути повинен я день що був місяць назад.

27—VIII. 916. Владівосток.

Газела.

Мені треба більше байдужости більше байдужости
Я замучуся в цих катакомбах я не маю вже дужости

Станув натовп німий серце плаче сумує і скаржиться
Мені треба більше байдужости більше байдужости

Хочу в темряву хочу в безодню я, мріяти багнеться
Мені треба більше байдужости більше байдужости

Хочу я ясного чистого хочу спокою-кохання
Мені треба більше байдужсcти більше байдужости

Хочу дружину я мати щоб більш не страждати кохати кохати одну до сконання
Мені треба більше байдужости більше байдужости
Мені треба більше байдужости більше байдужости
Я замучився в цих катакомбах нема в мене дужости.

27—VIII. 916. Владівосток.

Поезійка про себе.

Чому я веселий коли знахожу слово?
Закоханий в павзи я люблю павз дивну мову
Я захвату лірик поет буйних павз між віршом і віршом
Я мрійник фантаст ще більше ще більше

Я страждання поет і радости після страждання
Я муки поет і захвату після смертельної муки
Я ніжний мов очі мяхкий як коханки шовкові війниці
Я мрійник фантаст поет білих гартів і криці
Я лірик і трамп поет дзвінких арій і павз співострунних палкого кохання.

27—VIII. 916. Владівосток.

Осіння сімфонія.

Осінні скрипки в саду оркестри сімфонії
То кохання моє моє кохання—захопленість
Люди озброєні мрії озброєні мови озброєні
А у мене тільки затопленість тільки затопленість

І знову безмовність і знов безумовність умовність
Мої почування одламки ескізні одламки злипки.
Душорозірваний стерлась ростанула сольність
Кохання моє—в осіннім саду осінні скрипки.

27—VIII. 916. Владівосток.

Улиця.

Сьогодні знов піду на її вулицю
Буду чекать і мріять колисанок
Сьогодні ніч безкрила зорі туляться
І такий бездумно-ласковий світанок
Сьогодні знов піду на її вулицю

Зараз я вже стриманий і не такий безладний
Багато думав я і зважував дрібниць
Губозміцнивсь рішучий став і владний
Лиш був-би я по менше згадний
І мав-би серце з криці

Ви будете сидіть на тім що вчора місці
Але не буду я такий як вчора сам

Так було зле мені і боляче до злісті
Сьогодні я скажу як ми будемо вмісті
Все що незрозуміло вам.

Скоріш скоріш на тиху рідну вулицю
Я хочу цю ніч спати я хочу колисанок
Жду-недіждусь як наші душі стуляться
І закружляють в хаосі—і день і ніч і ранок
Сьогодні в-вечері я йду на її вулицю.

27—VIII. 916. Владівосток.

Сьогодні.

Сьогодні день погожий
На давні схожий
І я такий як раньше
Як завше
І ти повинна буть

І ти повинна бути
Без жалю без отрути
Такою як ловлю
Буду чекать на ґанку

Буду чекать на ґанку
Тебе мою коханку
Ти будеш як раньше
Як завше
Обоє мусим буть.

27—VIII. 916. Владівосток.

Моя ввічливість.

Про те що передумав мушу росповісти
Прийду я ввічливий і запропоную сісти
Я може не згадаю навіть вчорашній день
Хочу все эабути хочу нових пісень

Я буду Вам вдячний за прихильність
За милу вимову пестливу як раніш
Моя думка заблисне моє серце буде хвильне
І я буду инший сміливіший

Чекаю на вечір—вже хутко
Не хочу щастя красномовних слів
Моє серце тягнеться гудко
Я люблю його однотонний спів.

27—VIII. 916. Владівосток.

Сьогодні.

Я сьогодні курю і курю папіроси
Я сьогодні смутний
Я сьогодні смутний я сьогодні смертельно смутний
Бо люблю її коси

Вечір притих зачарований місяцем сонним
Де самотить наш парк
Я сьогодні не там ах я хочу у парк
Хочу бути розмовним

Але буду мовчать поки прийде четвер
Кілька стоскнених день

Бо не можу ж я перший—який зараз день
Місяць вечір завмер

За одною—одна—я курю папіроси
Я сьогодні смутний
Я сьогодні смертельно смертельно смутний
Я люблю її коси.

29—VIII. 916. Владівосток.

Тиждень.

Завтра тиждень мовчання тиждень одчаю
Завтра неділя а що було в ту?
Дощ не перешкодив дощ нас вів до раю
Ах невже забув я? Ах невже не знаю?
Конав я цілий тиждень і хутко доконаю
Я загубив прекрасну я загубив святу

Завтра тиждень одчаю тиждень мовчання
Завтра неділя а що було в ту?
Хмари над парком у серці бажання
У серці контрасти павзи сподівання
Найглибші співдихи найтончі торкання
Я загубив прекрасну я загубив святу

Завтра тиждень тиждень страждання тиждень роспуки
Завтра неділя неділя несподіванок день
День дисонансу незрозумілий і прикрий день муки
День що не має оформлень вияснень наймень

Тиждень омучив він пройдений завтрашній
день
День обезфарблень день мовчазних потухань
Треба вернути—багнеться давніх прагнень
Багнеться знову обіймів-напів і ясних
колихань
Багнеться пауз найтончих змагань зачекань

Завтра тиждень конання тиждень
страждання мовчання
Завтра не буду я бачить її
Вернесь минуле? Забудеться тиждень?
Воскресне найдивніше кохання?
Здійсняться мрії мої?

3—IX. 916. Владівосток.

Моє кохання.

Я завтра з нею знов побачуся
Завтра побачуся
Не багну більш ні думок ні настроїв
З нею коханкою з нею сестрою
Завтра побачуся

Учора було якесь дивне побачення
Дивне розстання
Знов не скінчив знову є щось не зазначене
Мов не кохання

Алеж кохаю я—так
Чому б ходив замислений і смутно затрі-
вожений?
Останні дні знесилий я цілком знеможений
Певний знак

Семенко скаржиться на ніч і зорі-іскорки
Семенко стосккений Семенко затрівожений
Її душа в очах і в рухах слів спів вдумливо
спогрожений
З повітрям п'ю її—її знайти не міг роки

Я з нею завтра побачуся завтра побачуся
Знову побачуся
Не хочу инших слів думок чекань настроїв
З нею коханкою з нею сестрою
Завтра побачуся.

8—IX. 916. Владівосток.

П'єро кохає.

Я мовчу
До тихих затонів своєї душі прислухаюсь
Про те що мовчу не признаюсь не приз-
наюсь

Я смутний
Я смутний
Я смутний
Бо щось душу стиска мов кошмар навісний
Я веселий
Бо в смутку є пелюст невмерлий

Я не хочу буть листом осінньо-зотлілим
Не хочу про зіму зітхать в-осени
Хочу буть смілим
І жду весни

Хочу буть в парку і милій читати Верлена
Хочу кружляти я з нею у-парі в юрмі

Багнесь ноктюрнів Шопена
Душу її зрозуміть

Хочу заплющити очі тісніше тісніше
Душу свою відчувати струнніше струнніше
Я люблю
Я люблю
Я люблю

Я мовчу
І до тихих затонів своєї душі прислухаюсь
Що чую — я в душу до тебе віллю
Я признаюсь.

8—IX. 916. Владівосток.

Місто над бухтою.

Я палаю захватом, я чекаю вечора
Я мрію про щастя я мріяв і вчора
Я лину до тропиків я багну холодного глетчера
Я хочу прилащитись до зимного моря

Хочу буть диким як вітер над скелями
Хочу буть скелею щоб серця граніт
Розбився об серце, що пахне морелями
Блукає в душі де кохання і лід

Співаю про захвати щастя безстумного
Щастя безмежного в місті над бухтою
Чекаю я вечора хмарно—роздумного
Зустрінутись з нею квапливо—безрухою.

9—IX. 916. Владівосток.

Поцілунок.

Ви образились за мій поцілунок--
Так, він був цілком без зв'язку.
Але я випив найсолодчий трунок,
Що відбився в мозку.

Тяглося тільки мент один—
Але не забуду я доторку губ.
Не забуду дощовий день,
Коли вперше помислив про шлюб.

Ви замовкли. Але сиділи. Але мовчали.
Вітер пестився в вашій косі.
А на-прощання... Нащо, нащо сказали,
Що я—такий, як всі!

9—IX. 916. Владівосток.

Я не можу.

Я не можу прикинутись веселим...
Я слабий
Я слабий...

Як це комічно, що я зітхаю,
Що шлю прокльони і шлю погрози—
Кому? Навіщо? Не знають сльози
Чому зітхаю.

Ах, це не варто і випадково
Що маю вдачу я без змагання!
Я жду безсмертя, я жду вигнання
Не випадково.

Не раз було це і є це знову—
Нудьга і туга, що без наймення.
Нудьга і туга? А відчай смерти!
Хочу умерти
І без любови
І без наймення.

Чому я не можу прикинутись веселим?
Я слабий
Я слабий...
Я не можу прикинутись веселим!

12—IX. 916. Владівосток.

Хотіння.

Я не кохаю рідного краю
Кому співаю того не знаю
Але з роспуки мої слова
Я підіймаю каміння раю
І сподіваюсь що там зазнаю
Знайти без маю кого кохаю
Кому всі муки і всі слова
Чому я став такий байдужий?
«Вы упрямый и неуклюжий»
Я хочу сонця! Я хочу ясні!
Думки блакитні! Думки прекрасні!
Надії степу і міста мрії
Чи вас душа моя зогріє?
Я хочу руху я хочу стуку
Я багну криці багну граніту
Подай лиш руку я багну руку
Прийми роспуку без фарб і звуку

І я улину у храм зеніту
Ага а я ж хочу бути самотним
Довічно сміливим і скорботним
Розбити риму зірвать музику
Я хочу крику я прагну крику!
Ні мені багнеся бути звичайним зовсім звичайним.
Я не хочу буть божевільним я не хочу пауків
Ах навіщо владать кавалком струнограйним
І прочувати жахливість віків!

12—IX. 916. Владівосток.

Мрія.

Я мрію втіляю в осіннє кохання
Осіннє кохання моєї весни
Вона моя мрія люблю я в-останнє
Люблю я в-останнє осріблені сни

За море далеке в неясні тумани
В неясні тумани я в захваті мчу
Тобі не скажу що в душі моїй рани
В душі моїй рани про це промовчу

Мені не забути останнє розстання
Останнє розстання й загублені сни
Я мрію втіляю в осіннє кохання
Осіннє кохання моєї весни.

16—IX. 916. Владівосток.

Наші відносини.

Мені подобається коли мені сумно
Мені подобається коли вона холодна
Може тому що я люблю безумно
Може тому що вона зі мною згодна

Наші відносини такі неясні
Здається ніби щось раптово скінчиться
Може тому наші побачення такі прекрасні
Може тому серце моє мусить розбиться.

16—IX. 916. Владівосток.

Відповідь.

Якби я знав, що вам сказать,
Якби я міг пізнати свою душу..
Ах, нещасливий я... Не можу я кохать—
...Кохать не мушу.
Якби я міг пізнати свою душу.

18—IX. 916. Владівосток.

Минуле.

Я почуваю що розбиваюсь
Об скелі світа скелі життя
Куди ж я дінусь? Кого спитаю?
Кому слова всі і почуття?

Минув світанок мого кохання
Куди поділись щасливі дні?
Нема про зустріч більш сподівання
Майбутні дні такі смутні

І так ростало і так минуло
І так завмерли всі почуття
Я нещасливий бо Ви забули
Я хочу смерти і забуття!

19—IX. 916. Владівосток.

На могилі Розалії.

Я залишив писульку на могилі Розалії
Душі пелюсток
Я завтра піду щоб збірати конвалії
Найсумніший цвіток

Щоб збірати конвалії—серця самотного
Білі квітки
Серця забитого серця скорботного
Кавалки

Може надія там знов зажевріється
В рожевих блисках
Може знов серце самотне зогріється
В веселки бризках

У-ранці піду на могилу Розалії
Буде писулька її у вінку
Хочу і прагну я бурь вакханалії
Хочу вловити я мрію легку.

19—IX. 916. Владівосток.

Обурення.

Не може цього буть щоби вона забула
Не може цього буть щоб то були слова

Тих почувань не виявить холодна сомнамбула
І камінь лиш про вчора так легко забува

Але який я кволий ах я цілком комічний
Ніби трава під вітром у осени тремчу
Що хутко буде зимно що холод анемічний
Все спопелить зруйнує без сліз і без плачу

Все ясно—я не бачив її від позавчора
Вона не так прихильна, я—нервовий слабий
Із цього всього виросла якась страшна потвора
І в'яну безнадійний я і кволий хоч забий

Чому ж вона холодна? Немов та сомнамбула
І почуття натяки—лише самі слова
Але невже невже вона мене забула?
Лиш камінь про вчорашнє так легко забува!

19—ix. 916. Владівосток.

Сумні алеї.

На кладовищі був такі сумні алеї
Така сумна могила такий самотний хрест
Я був сьогодні в-ранці пішов туди для неї
Шукав розваги тузі та наді мною хрест

Ні я не розумію вона була тут вчора
Вона була сьогодні—листа нема нема

Я чую кодрільон Малінського Собору
В душі—бас сальватора моторошність німа

Так хочеться забуть мені про дівчину кохану
В ній так багато пестощів і пристрасти і мук
Та не впаду на-вколюшки до долі невблаганної
Не вирветься із уст моїх важкий відчаю згук.

20—ix. 916. Владівосток.

В театр.

Хутко йти в театр і заправляти скрипку
Мовчати цілий вечір між натовпу з колегою
Ах я буду цілий вечір уявляти катеринку
Ах я буду почувати себе цілий вечір калікою.

20—ix. 916. Владівосток.

Зустріч.

Я стрінувсь—Лідія така зимна
Вели розмову так безбарвно
З напів-усмішкою роспрощалися—до побачення
Лідія ранком така стримана
Почувала себе вільно і гарно
І все лишилось без зазначення

Мов не вона слова такі пристрасні
І так недавно з серця в душу вплинула
І мов без неї хвилі ті прекрасні
І мов навіки вона мене кинула

Сказав—іду на репетіцію
І випадково з нею стрінувся
І випадково я попав в амбіцію
І враз мій спокій де подінувся

І знов не знаю коли ще побачусь
І що між нами буде далі
Ах певне я ще не наплачуся
І не намріюся про Ілаялі.

28—IX. 916. Владівосток.

Кондуктор.

Багнеться бути
Кондуктором на товарному потязі
В похмуру ніч
Темну ніч
Осінню дощову
Сидіти на тормозі
У кожусі
Зігнувшись і скупчившись
Дивитись у прірву рухливу.
Про дні що минули
Що в серці зосталися
Ясними плямами
Про образи згадні
Заснулі у грудях на-віки

На-віки
Мріять
Мріять
Вдивляючись в сутінь.

3—X. 916. Владівосток.

Фрагмент.

Я замучений я замислений я зажурений
Цілком затоскнений трошки обурений
У грудях в мене щось ниє ниє
Розважить хто мене і хто закриє?
Юрмиться натовп веселі зграї
В безжурних блисках ідуть трамваї
Живе і сурмить рухлива бухта
В мені отрута.
Прийшов товариш забуті мари
Воскресли знову гремлять фанфари
Щось я забув у грудях ниє
Розважить хто мене і хто закриє?

8—X. 916. Владівосток.

П'єро сантіменталить.

Я не вірю, щоб усе скінчилось,
Хоч я сам скінчив.
Нащо тоді так хутко серце билось,
Нащо я жив?
Чому повинен я для щастя лиш кохати?
Це мрії не мої.
Не можу ж я своє життя з'єднати

З життям її.
Скажіть мені, коли благав я про виразність,
Коли, коли?
Кохати для кохання, поправши земну ясність
Ви не змогли.

8—х. 916. Владівосток.

П'єро наівить.

Такий самотний хрест. Така сумна могила.
Я зробив останній крок.
Стума бездонна мене забила.
Сумний вінок,
Як і вчора—залишені стьожки.
Вона була, чи не була—ховає.
Нуд важкий
Мене проймає.
Вже третій день я злу наругу
Почуваю від оголених віт.
Хожу щоранно і щовечірно, розбиваю другу
Пару чобіт.
Чи на-довго, чи на-віки вона мене захопила?
Чи сам зроблю знову привітний крок?
Я не можу дивитись, коли самотна могила,
Коли сумний вінок.

9—х. 916. Владівосток.

Перспектива.

Наступає зіма, а в мене немає костюму—
Перспектива досить сумна.

Чому я не хочу, щоб нас покрила стума,
Щоб вона мене забула—ясна?

Вона з серця мого зробила Гордіїв узол,
А я боюсь занести над ним свій сталевий меч.
Невже залишити на-далі, віддатись хижій тузі
З'єднать в глуху роспуку мій день і мою ніч?

9—х. 916. Владівосток.

Безбарвна скрипка.

Так випадково була вона в моїм театрі.
І така безбарвна була моя скрипка.
Цілий день моє серце було на варті,
А у-вечері одірвалась від нього скибка.
Як буду спати ніч?

Але було ще сумніш, ще сумніш.
За дорогу розважився, працювала думка.
Чи багáто ще у нас з нею буде стріч,
Чи закінчить наші стосунки якась зухвала шумка?
Тоскно. Я мучусь.

Піду спати. Може в ліжку я в-останнє скупчусь.
Цілий день. Цілий день під враженням загадкового погляду.
Я зобачив в нім тугу. Ах, я перемучивсь.
Я не можу зосередкуватися. Я без змісту і огляду.

10—х. 916. Владівосток.

Мрія.

Я буду великим скрипником і поїду в Японію
Місяців два поживу на золотім прибережжі.
А може буду вести лише секунду оркестри
симфонії
І всі мої скрипницькі мрії—прості подвійні
ноти й арпеджі.

Якби довелось мені буть скрипником мандрівним
І зазнати багато багато гострих і барвистих
пригод.
В океанськім пароході брати участь в квартеті елегійнім,
Загубитися десь в Чикаго чи Мельбурні й
брати 10 су за вихід.

12—х. 916. Владівосток.

П'єро загрожує.

Вона не хоче зі мною розмовляти.
Вона не відповідає на моє привітання.
То добре. Я більше не буду в оркестрі грати.
В Америку не поїдем і я підпалю своє кохання.

Я підпалю свою душу і розруйную свої сади.
Ха. Вона не хоче зі мною розмовляти.
Я в серці затопчу від неї усі сліди.
А на щоках розмалюю фантазо-краєвиди.

15—х. 916. Владівосток.

Вона.

Вона мене об'олесила, вона мене занадсонила—
Мені ж здавалось, що підійме мене до
вершин!
Ах, невже вона навіки серце моє роз'ореолила!
Ах, невже, невже тут мені кінець і загин!

21—х. 1916. Владівосток.

Раптова дівчина.

На „старім“ місці, але не Лідію,
Я не кохаючи—цілував.
Колись дививсь я там на Лідію
І замирав.
Вона наївна, ясна ся дівчина,
Що закохалась у мій смичок.
Мені подобається ясна ся дівчина
До панчох.
Вона замислена сидить в оркестрі,
Зажурений у неї зір.
Вона вдивляється в мене в оркестрі—
Благає: вірь.
І випадково і безнадійно—ми в парку на
„старім“ місці,
Де я, кохаючи, замирав.
Цю ясну дівчину, раптову дівчину на „старім“ місці
Не кохаючи—цілував.

22—х. 916. Владівосток.

Два тижні.

Два тижні як ми мовчимо
Два тижні як ми чужі...
Чи були ми коли так нестримно злими
Скажи, скажи?

25—х. 916. Владівосток.

Шептали губи.

Крізь віконну раму днем осіннім
Здалось мені що ти пройшла
Горів в мені огонь нетлінний
Думка одна в мені була.

Шептали губи в бездонній тузі
Люблю люблю
Та чи пішов на зло нарузі
За тим що не зловлю?

2—хі. 916. Владівосток.

Вічний Жид.

Я брожу по місту, де нема людини близької,
Як Вічний Жид я йду із краю в край.
Нових світів шукаю, руки стискую—
Бо самохіть покинув рай.

2—хі. 916. Владівосток.

Запитання.

Чи чуєш ти мене
Обагнена
Ти зникла не оглянулась...
Чи бачиш ти мене
Я твій
Ховаюсь в туманах
Чи скотиться з війниці
Сльоза
Коли за горою зникну?

2—хі. 916. Владівосток.

Ілаялі.

Гадаю над тим—
Чому вона кохає палко?
Горю вогнем святим—
Нероздільно, без останку.

Але ж чому я повний захвату—
Хоч і не знаю, нічого не знаю, як буде
далі, як буде далі?
Знову затриманий, на-віки запертий
З Ілаялі...

Останнє сонце зазирає вкрадливо
І запобігливо в груди квапиться.
Усе буде таке просте і невигадливе,
Заким серце скаплеться.

7—хі. 916. Владівосток.

Павзи.

Після кількох днів щастя якому не міг
дати назви
Знов почуваю радість муки радість злощастя
Трамвай досяг мене ніби нічого ніби усе
по-старому ніби нічого не сталось
в собі хороню я слова ще не сказані
мною і в погляді серця мого
я ховаю всі павзи
А тепер сижу дома й не можу в думках
розібраться.
Після кількох днів щастя... Не курив —
сьогодні п'ятий день — і зараз я
закурюю першу папіросу
Упрохала вона не курить заким пройде у
мене бронхіт
Гей розчиняйте всі вікна хай увірвесь у
груди вохкість туману хай покриють
осріблять серце моє передранішні
роси
Смерті холодній я шлю найпривітніше
слово—хай буде їй мій останній
останній привіт.
Після кількох днів щастя ниюча павза
Знову дні туги розпачу хвилі болючі—найбільш
їх люблю я
Буде так тоскно. Буду по місту блукать.
А на серці—прикра клявза...
...В осінніх муках блукать... Люблю, люблю...
її люблю.. Блукання люблю...
Тугу, муку люблю я.

8—хі. 916. Владівосток.

Протока Берінга.

Ні, не поїдемо ми з Вами в Америку,
Бо будете впадати там в істерику,
Бо серце моє, найсвятішу музику—
Нерозважному крику
Я присвячую зараз.

Може хочете бачити Ви в особі моїй Кубелика?
Ах, не можу бути ніким і нічим я, окрім
Семенка.

А потім... Панно, я поет скетінг-рінка,
Через протоку Берінга—
Наш у Америку одинокий шлях.

8—хі. 916. Владівосток.

Русокосою оточила.

В моїй душі—Уітмен і Стріндберґ.
Русокосою оточила.
Я взнав, що вона любить буйність і вітер—
Жить мені, взнав, далі не сила, не сила.

Очі мої
Знов опромінює сутінь фоном безбарвним.
Завтра. Не буду я завтра бачить її.
Може так хочу. Може так треба. Бо в
грудні я бавлюся травнем.
На душу свою я насунув фіранки.
Тиху лямпадку свічу у кутку.
Вечора хочу! А в серці все ранки—
Все ранки, ранки в моїм затишку.

Куди я подінусь від улиці звуків?
Куди заховаюсь од сурм і сірен?
В кімнаті—газели, романси, мазурки,—
І я, і вона—не оден, не оден!

В душі моїй холод. Зневага. Стріндберґ.
Усе найсвятіше злилось у канкан.
І зорі, і люди—весь світ в мені вимер
І я погасаю від танучих ран.

8—XI. 916. Владівосток.

Поезійка розчарування.

Я розчаровуюсь у своєму смичку.
І потім—мені бракує тріллер.
Я опізнивсь і конаю в своєму кутку,
Я конаю, і вже для своїх мрій—умер.

Що з того, що я рухаюсь по Крейцеру?
В майбутнім—сантіментальний, нудний
дилетант.
Доля мою віоліну розбиває до вечора,
Опереджує час мій талант.

8—XI. 916. Владівосток.

Дон-Кіхот.

Я розхрістаний і настовбурчений.
Моя тінь—в сутінках тінь дон-Кіхота.
Я, роспererезаний і отутурчений—
Може справді в мене душа пілота?

Чому в дитинстві не читав Вальтер Скота?
Був би лицарем не таким замученим.
А я ж не бачив, не бачив ще ешафота...
...розчарований диким сполученням...

Роздратований і до вісі розкручений—
Розфарбований—я брат дон-Кіхота.
Я роззявлений. Я обездзвонений. Я обез-
звучений.
...Може справді в мене душа пілота?

9—XI. 916. Владівосток.

Фальшивим тоном.

Тремтячі тіні в душі моїй
І вона.
З нею—сум, а не радість кіма,
Невиразність мрій.
Оголений стою на морозі,
Конаю.
В пів на шосту зустрінутись маю
Там, на розі.
Вперше була байдужа вчора.
Без стону—
Люблю—говорила нещирим тоном
До зимного моря.
Нещирим тоном? Нещирим тоном
На запитання!
Не можу цього пригадати без стону!
Фальшивим тоном—кохання!

10—XI. 916. Владівосток.

Прогулянка в тумані.

Я робив прогулянку в тумані...
Але чому, чому все біля її дому?
Лихтарі ледве ледве мигтіли.
Не скажу нікому.

Мої думки ґіпнозні крізь фіранки летіли
Але чому, чому вона їх не відчувала?
В серці плутавсь туман серед ночі.
Чорні птахи летіли, з великими крильми
летіли—
Вона не проганяла.

Довкола усе невиразне, як сутінь у очіх.
Довкола усе неясне, як цей туман.
Носились плями—таємні, співочі.
Невиразна вулиця повна п'яних ран.
Блукав у тумані серед ночі.

11—xı. 916. Владівосток.

Вагоновожатий.

Я з Вами розстанусь і буду десь в Чікаго
чи Мельбурні
І там капризна доля може звести нас.
Я буду вагоновожатим на трамваї, улиці
будуть димні і хмурні—
І раптом я зобачу між пасажирів Вас.

Ви скинете очима і я спостережу, як здрі-
гнуться кутики Ваших губ.

Ви пригадаєте Владівосток і зробите рух
щось вимовить, ніби в вагоні для нас
немає нікого.
Я змагаюсь, щоб не заплющити очі... Але
у нас не виникне розмови про колись
омріяний шлюб,
Бо вагоновожатому розмовляти забороня-
ється строго.

11—xı. 916. Владівосток.

Ластівка.

Я давно—давно не бачив ластівки
Давно не бачив цієї простої елястичної
пташки

Ви подумайте—пройшли роки роки
Як не бачив я ластівки.

13—xı. 916. Владівосток.

Парикмахер.

Сьогодні в-день мені було так нудно,
Ніби до-купи зійшлися Олесь, Вороний і
Чупринка.

Почувалося дощово й по осінньому облудно—
В душі цілий день парикмахер на гитарі
бринькав.

Иноді думав про неї й робив ескізи листа—
Що не гадався їй надісланим бути.
Згадав кілька французьких фраз забутих,
Разів зо-два поглянув на образ Христа.

Наспівував банальні вальси безголосно,
Дивлючись на стелю в брудне павутиння.
Ні, мені було тільки тоскно—тільки тоскно...
В серці моєму розкладалась диня.

13—xi. 916. Владівосток.

У білому савані.

Я зникну без зойку як рози в вікні
Я зникну без знаку в блакитному сні
А згодом воскресну в вертепах не раз
Між галасу крику незв'язаних фраз

У білому савані в темнім кутку
Над знаком масонів я блисну в танку
І будуть сміятися в синій півмлі
Всі звуки всі фарби незнані землі

І встануть потвори від тої доби
Почвари і гади моєї злоби
Контрасти святого що в серці я мав
Всі ясні блиски що у мріях зілляв

Я зникну без зойку. Не вгледять—о ні
Як буду конати я в смертному сні
А згодом воскресну воскресну не раз
І плями червоні зоставлю на вас.

20—xi. 916. Владівосток.

Вітер обскрібує спини гір.

Вітер обскрібує спини гір.
Вітер забиває віддих.

Вітер нас, зблідлих,
Оскелює—хижий звір.

Вітер осклянив будинки.
Вітер серце проймив.
Вітер станув на шпиньки
І нас забив.

Вітре, замкнув мені дух ти!
Обкрижанив ограду.
Розсипав між нами зраду...
Вітер окайданив бухту...—

20—xii. 916. Владівосток.

Неврастенія.

Нерви. Рухливі в безсиллі.
Зимність. Потворна, як жах.
Думки похилі
В небесах.

Безсилля душить.
Напруження з центру.
Туга силу живу заглушить, заглушить,
заглушить—
Як здиблю мертву.

Не мислить про найдорожчі вії.
Не розміцнитись, щоб не зобачить загин.
...Нерозважність хуртовин...
Неврастенія.

22—xii. 916. Владівосток.

Аскольд.

Цілий день в піднесенім настрої
В штучних рухах на блідім обличчу
Цілий день хтось плакав що не має зброї
Не докличусь
На Аскольд хочу вічно-далекий вічно-самотний
Слухати зойки на диких щовбах
...В штучних рухах на блідім обличчу...
Чекай на мене—я покличу...
...Аскольд...
Аскольд...
Аскольд...
Тане
Тане в тумані
Самотний острів

20—хп. 916. Владівосток.

Зігнута постать хинця.

Зігнута постать хинця на фоні снігової куряви
На обвітрених схилах знеможених гір
Блідо-синьому вітру гостинно-похмурому
Не вірь.
Я мислю про вас невідомі й непотрібні нікому струпи
Про вас—живими—гадають може лиш десь за далеким Чіфу
Ви розумієте?—Ви—тільки мизерні замерзлі трупи
Що рухались по вулицях оглядаючись ніколи не чувши про пиху.

А ще я мислю про вас незамерзлих—брудних і численних
Біля питомого моря в долинах край гір верховин
Великих в майбутнім таємничою долею благословенних
Що діткнуть до життя довічного—наш загин.

21—хп. 916. Владівосток.

Кохання.

Ви мене не розумієте, не зрозумієте
І тому я сховаюсь
В самотних моїх думках.
Ах, Ви вже мене не обігрієте...
Я граюсь,
А на душі у мене жах.

І ми не будемо зближатися на „ти“,
Ви не можете бути так близько.
Я був нестриманий—закоханий у-щерть.
Ні, я Вам говорю зимно, що Вам не розцвісти
В моїй душі—і дам я Вам назвисько—
„Душі моєї смерть“...

Ви почуваєте, що ми не будем рідними?
Ви вважаєте, що ми—кохаючи—чужі?
Ах, не дала мені ти щастя виплеканих мрій...
І не до-пари ми .. Не є ми необхідними...
Невже це так? Молю—скажи, скажи,
Скажи, що ні... Прилинь... Зігрій...

25—хп. 916. Владівосток.

1 9 1 7
П'ЄРО-ЗАДАЄТЬСЯ
PAYSAGES-INTIMES

Згадка.

Був коло моря. Дививсь на дихання крижане.
Згадував вечір у опері, коли сиділи поруч.
Чому так ясно, блискучо ясно було в ту пору,
Як вона в душу загляне?

Було так мяхко. Синіли гори. Манили далі.
В снігу блукали. На кладовищі вслухались в тишу.
А як гуділи обмерзлі віти, як вітер стиха їх заколише,
А як бреніло щось в наших грудях в вечірній залі!..

Щось нестерпуче і щось над'ясне, цілком щасливе
Той день і вечір в душі самотній благословляло
І безліч снігу. І безліч блиску. І безліч дива.
Душа притихла і нуд не моле: — мені замало...

9—і. 917. Владівосток.

Червоні рани.

Душа розірвана. Оголений стою
І назвища нема настрою.
Не можу визнать я кохану за мою,
Назвать не можу я її сестрою.

Коли, коли бентежна думка зникне?
Куди подіну біль моїх червоних ран?
Ах, в світі тут мій смуток не затихне
І не схова нудьги біліючий туман!

О якби знав, куди мій шлях свавільний
Серед танку життя до краю приведе!
О якби був безжурний, ясний, вільний,
О якби мав обличча не бліде!

16—1. 917. Владівосток.

Зміна.

Було так мяхко... синіли гори... манили
далі...
Той день блискучий, коли душа цвіла,
Коли нас сонце пестило в груди і гори
звали
Безжурний, ясний, без тіні зла.

А як бреніло щось в наших грудях в вечірній залі.
Чому ця зміна за дні останні—Ви не сказали
Невже кохання, ночей безсонних для Вас
замало?
Що буде далі—невже не знали, невже не
знали?

16—1. 917. Владівосток.

Лихтарі крізь вікна.

Ніч безсонна. Лихтарі крізь вікна. Але невже
від натхнення
Я схопивсь і відчув захват?
Все перевернулось. Я помилявся в тому,
чому шукав найменя—
Я прозрів.

Дурний... Я так багато думав. Я зблід за
ці два дні останні.
Яка ж сила мене зволікла зараз?
Звичайне — вона кохає. І це так просто,
що вона дзвоне, шука розваги
від лютоболі, шука з людьми,
мені близькими, у їх єднанні
Щоб цеї прірви не боялась.

І мрії — спільні. Не помилялась і не брехала,
коли казала так, і це є дійсно —
Чому ж страждав несамовито?
Скоріш до мене, моя єдина, скоріш прилини — кохаєм вірно,
Наше кохання ще не розбите!

А може... так! Це знов ілюзія! Це знов
омана і самовтіха!
Це знов природи закон самохоронення!
Схопивсь, мов дурень, уявив, що Колюмб
і до Америки доїхав!..
Ха. Чудно. Ха. Тяжко. — ...Схопивсь од
натхнення!..

17—1. 917. Владівосток.

Смерть.

Мамо. Страждає твій син
Мамо. Погибає він
Мамо. Так хутко загин
Мамо. Жалібний дзвін.

Од жінки маю життя
Загину од жінки теж
Мамо. Спалило чуття
Я коло смерти меж

Жінко. Хрест з рамена скинь
Жінко. Вирви зі стін
Мамо. Конає твій син
Мамо. Жалібний дзвін.

17—і. 917. Владівосток.

Ніч.

Пам'ятатиму ніч
Останню ніч
Проклинаю ніч
Безтямну ніч
Пам'ятатиму ніч.

17—і. 917. Владівосток.

Два ножі.

Схрестилися над нами два ножі
Спустилася імла повільна

Владає сила невідома і свавільна
І місяць вже тому як ми чужі.

Самотний знову я. Сумний на-віки.
Без шляху. Без мети. Роздавить десь авто.
Я ніби гімназист благаю серцю ліки
І плачу, як раніш, що не зустрівсь ніхто.

5—п. 917. Владівосток.

Панна бліда.

(С. Гуляєву).

Люблю, коли вітер на-зустріч тріпоче
І приска в обмерзле обличча.
Здається тоді, ніби вискочить хоче
З грудей щось, моле і кличе.

Люблю, коли містом ніччю йду
В душі заховавши всі плями і блиски.
У мріях плекаю панну бліду,
Що в серці зоставила стиски.

Але я не можу цих рисок втримати
В серці зворушені инші враження.
Заплакана мати.
Самотність моя нероздільна.

7—п. 917. Владівосток.

Коханка.

Мені подобається що я заплутуюсь
В путах панни, що виховалась в парку.

Це цікаво і гостро, я знову пробуджуюсь
І все що обіч я готую на змарку.

Приємно чуть її сміх поверхово-штучний,
Так гарно підпасти владі цієї міщанки.
Я знаю, що між нами—жах нерозлучний,
Кохання пів'ясне моєї блідої коханки.

14—п. 917. Владівосток.

Амазонка.

Був натовп — розповідали. Була вона.
А я никав по горах, по брудних улицях.
Мене ворушила туга, як сталь міцна,
І я почував, як моє серце скулиться.

Мала розмову — казали. Була легка
І вела політику досить владно і тонко.
У рухах—жвавість і стриманість в думках,—
Взагалі трималась, як амазонка.

Але це — дурниці, я розумію.
Проблукаю до ранку. Повернусь на світанні.
Знайти вихід з цеї ситуації з'умію.
Сміється той, хто сміється останній.

14—п. 917. Владівосток.

Сонце золотить гори.

Сонце золотить гори
Сонце спини пестить

Кличе в Америку розбуркане море
Горізонт мигтить

Сонце золотить гори
Сонце спини пестить

Горе і радість — благо
Горе і радість в мені
Тому я рвусь в Чікаго
Молюсь весні

Горе і радість — благо
Горе і радість в мені

Мерхне на бухті льод
Віддих груди пестить
Хутко розведе пару пароход
Горізонт мигтить

Мерхне на бухті льод
Віддих груди пестить.

14—п. 917. Владівосток.

Зорі реклям.

Кохання не любить щирости —
Кохання любить гру.
В нім — безліч мук і крихта милости,
А зрештою від нього я умру.

Хто казав, що для кохання йдуть на ешафоти?

Хто казав, що кохання — то єднання душ?
Ах, не нагадуйте і не підходьте до мене
доти,
Заким я не зміцнію і не скажу: не руш!

А може тому, що вже витислись соки...
Може тому, що сонце зміняли на зорі рек-
лям?..
Роки ж ідуть — ідуть же наперед роки?
І взагалі — нам не знищити ж плям?

Так гніє і валиться, зоставляючи прирости,
Свою виснаженість кидаючи моралі, добру.
Кохання не любить щирости —
Кохання любить гру.

16—п. 917. Владівосток.

Ну.

Гей підходьте всі кому плакать хочеться,
Хто не танцює й не ходе в Народний Дім
Хто смішний і в кого серце хлюпочеться —
Од весни, од парку, од матових зім!

Гей підходьте, махайте білими хустками
Всі зневажені й плачучі від безсилої по-
горди —
Доля поглумилася над нікчемними вами —
Гей, підходьте, — гей ви, я хочу дати вам
по морді!

16—п. 917. Владівосток.

Шукачам щастя.

Ви, що шукаєте щастя
І ви, що вбачаєте у ньому привид.
Справа в тому, що вам важко розібраться
І тому так багато кривди.

Люди, ви страждаєте,
А який близький і істотний вихід.
То ви мучитесь, що нічого не маєте,
То вам досить крихот.

Ах, я знаю слово, магічне слово...
Воно ясніше сонця і чорніше тьми.
Люди! Щастя з вами, і як мало для цього
мови:
Будьте людьми!

16—п. 917. Владівосток.

До побачення.

Червяк зневірря гризе і душить.
Минули дні коли я вірив.
Може цей демон мене задушить
Може мене розважить Сускегана чи Гва-
дальквівір.

Ішов на-зустріч молодому життю.
Прощайте прощайте щирости дні.
Коли захочу — в-останне заблищу
звук моїх поез ущухне в-далині.

Смуток. Не розважить ніхто.
А день такий теплий, день так привітно
всміхається.
Вона сьогодні у веснянім пальто
І в вітрінах її фігура її подобається.

Згас світ і сонце плям не зоставило.
І я стою, і я зникаю, невідзначений.
Прощайте, прощай усе, що мене раділо й
бавило`—
Ах, дуже слабий твій голос:—До побачення·

21—п. 917. Владівосток.

Боржом.

Я заморивсь страждать. Я перемучився.
Мені треба в ліс, приймати пілюлі, Боржом.
Я обезсна.жився. Я обеззвучився.
Лишилося буть на кладовищу сторожом.

Було б дуже глупо, якби я став проклинати і плакати.
Хто винен, справді, що я Михайль а не Джек.
Як і`всі, що були, зникнеш із серця без
знаку ти,
Я ж повернусь і піду бо мене ще не бачив
Казбек.

Хто винен, що мене не прив'яжуть посада
і прикрости
Хто винен, що в серці такого багато зух-
валого.

Лише настрої й фрагменти — час мені до
цього звикнути.
Мені ніхто не потрібний і від мене не ждіть
нічого сталого.

21—п. 917. Владівосток.

Мяхкі поцілунки.

Мене ніхто не пестив, казала в останнє
побачення
І питала—чи я люблю.
Все повернулося знову і ще ніщо не стра-
чено—
Чому ж, чому я не сплю?

Мяхкі поцілунки душу, душу стиснули
І міцнішали обійми рук.
Чому ж, чому в мені пасма виснули,
Чому не виказав мук?

Так праглось щирости і плакало зневірря,
Заховане у серця глибині.
Коли ж, коли я в тебе повірю?
Ні, ти привид, привид у сні!

21—п. 917. Владівосток.

Ремінісценція.

Одягся парк у зодяг пишний,
У зодяг білий сніговий
І став він зимний незатишний—
Чому, чому він став чужий?

Не вчуть в нім слів давно забутих
І я зайти у парк боюсь.
В мені жах холоду й отрути
І там я струнно обірвусь.

Я згадую, як ми сиділи—
Удвох, і струни голосні
В наших серцях обох бреніли,
Тепер же це немов у сні.

Таємно й ніжно осміхалась
В твоїх устах любов свята,
Тепер—так нагло обірвалась
Струна у серці золота.

Зодягся парк у білосніжний
Легенько мріючий туман,
А я—похований, невтішний
І в моїм серці безліч ран.

Згадай, як ти колись кохала
Тут в парку—ніжна і свята
А ніч нам казоньку шептала...
Чому тепер ти вже не та?

Одягся парк у зодяг пишний
У зодяг білий сніговий
І став він зимний, незатишний—
Чому, чому він став чужий?

21—п. 917. Владівосток.

Сумнів.

Невже Ви маєте лиш ту кохання силу,
Що даєте мені?
Мрію легкокрилу
Згадують дні.

Невиразність і нещирість—ми до цього прийшли.

Ну і хай—це край.
Так до чого ж Ви знову завели
Про майбутній рай?

І чому я сам не скажу твердо—що годі,
Бо безодня між нас!
Я, заплющивши очі, ніби бути згоді,
Піддався впливу—на який час?

Люблю—я це знаю. Але ж чому раніш я це почував?
У кождій рисі був кохання рух.
Я тоді не думав і не знав
Цих чорних мук.

Мрію легкокрилу
Згадують дні.
Невже, невже в душі Ви маєте лиш ту кохання силу,
Що даєте мені!

22—п. 917. Владівосток

Сніг замітає усі сліди.

Сніг замітає усі сліди.
Сніг уколисує душу.
Може запорошишся поруч і ти?
Бо кохати не мушу.

Сніг замітає усі сліди.
Сніг уколисує душу.

Хто каже, що весна йде
І сонце хутко гляне?
Це неможливо... Сховаюся ж де?
Сніг же розтане?...

Хто каже, що весна йде
І сонце хутко гляне?

Замітай, замітай матовість зблідлих мук
І мої скривлені губи.
Затамуй кволість, призирливий у мені стук...
...Не любить...

Може зітрешся, розтанеш ти?
Сніг уколисує душу.
Сніг замітає усі сліди.
Кохати не мушу.

Сніг замітає усі сліди.
Кохати не мушу.

28—п. 917. Владівосток.

На тлі бухти.

Вона робила великі очі вчора.
Дві сльози зобачив на світанку.
Може, може я справді бачив початок горя,
Та не бачив останку.

Фон такий непевний—у пів на 4 над яром.
Передранішні півні нерви пестили.
Бухта посивіла, взялась легенькою парою—
Душі, наші душі привиди накрили.

Грунт відсунув мене. Подумайте, я в просторі ніби привид!
Невже, невже земля—не моя мати?
Але не можу ж я в небо! Де самотність і звиви!
Посадіть мене за ґрати!...

28—п. 917. Владівосток.

П'єро страждає.

Що таке—захват? Що таке—біль?
Що таке—мука і жах зневаги?
Я зрадив своїм прінціпам і шукаю розваги.
Що ж це таке! Це ж на життя пасквіль!

Не можу, не можу, не можу розп'ястись!
І коли я ненормальний—то нащо ж я тут?
Прірва. На дні—жах, безлічногий спрут,
Я вперше—не обіч і в-останнє—підтятий.

Ну і нехай це передзначено. І що буде далі?
Я заплутаюсь і не вилізу. І невже це павутиння—
Моє життя і ціль? І хто—чи я, чи всі, чи вона винна,
Що тут—омега, і приск, і зимність сталі?

Об'єктивність. Сонце і яснь. Усе, що навколо.
Невже це не сходиться, невже це по-за моєю душею?
Невже я такий пристрасний, що все починається й кінчається нею?
Квіти безстидні. Жах. Божевілля хватає і душить за горло.

Що таке біль
І жах зневаги?
Шукаю розваги,
Бо життя—пасквіль.

Не можу розп'ястись—
Нащо ж я тут?
Безлічногий спрут—
Ним підтятий.

І що буде далі—
Невже павутиння?
І хто—чи вона винна
За зимність сталі?

Усе, що навколо—
По-за моєю душею?
Світ кінчається нею?
Душить за горло.

28-п. 917. Владівосток.

Атавіза.

Морок. Ніч. І блисне сонце,
Зникне сна кошмар.
Почуваю, що не сон це,
Що в мені—пожар.

Викличу я співи серця,
Оживуть кущі.
Ранок. Вранці сміле скерцо
Скине обручі.

Сиві прадіди забуті
В грудях встануть враз.
Встануть, безвістю закуті,
Вже в останній раз.

Співи матері, почуті
В колисковім сні—
Всі слова перезабуті
Забренять в мені.

Вітряки, хатки, долини,
Січ, зелений гай—
Всі ці образи прилинуть,
Скажуть: «не займай».

Закуюсь я потім в броню,
Щоб не рушить ран.
Не прокулить мою скроню
Мирзений майдан.

Сам я блисну вранці з сонцем,
Як струшу кошмар.
Чую, чую, що не сон це,
Що в мені—пожар.

Морок. Ніч. Для себе ранок
Сам собі знайду.
Ти! Ніщо! Забув я рани!
Я іду!

28—п. 917. Владівосток.

Альбатроси.

Чи бачив хто, як сліпнуть думи
І серце роспадається, на-двоє розколене?
І коли вирисується воно зі стуми—
Це ж жах, коли побачить, що воно—оголене.

Чи чув хто, як мріють роси
Про життя вічне, ранком, як червоніє схід?
Над гамором безшумлять крилаті альбатроси
І над душею—привиди страхіть.

Заспокоєю елєктрика—
Так ясно забутись, довірившись елєктричному богові.

Більше галасів, стуку, більше гаму, дзвону, крику—
Дайте людей сюди, дайте реву, стогону, реготу, дайте ворога!..

28—п. 917. Владівосток.

Кохання.

Як мрію світлу і прекрасну
Я образ твій ловлю
Як море любить сонце ясне
Так я тебе люблю

Всю ясність серця що плекаю
Віддам тобі тобі
Відтак я тьми в душі не маю
І не піддамсь злобі.

20—ш. 917. Владівосток.

Фантазоцирк.

Я оточений жмутом моїх відчувань.
Але я їй не скажу, що вони всі—довколи неї.

Захід над бухтою. Які засліплюючі киреї—
Глянь!

Електрика довкола сопки—в-далині, в тумані—фантазоцирк.
Ще торік ця анальогія нас смішила.

На стіл забравсь прекомічний—моя панна впустила—
Цуцик.

Хутко Велике Свято. Що тепер робиться дома?
Я жду—не діждусь, як оздобить спини травиця.
Чому ж, чому розбиває і змяхшує крицю
Утома?

22—ш. 917. Владівосток.

По шляху суперечок.

Учора побачення ми розірвали
На високій горі біля „старого місця".
Я відібрав листи і книги, на-прощання ми нічого не сказали—
І розстались в перші дні квітневого місяця.

Повертався сам по шляху суперечок.
Над струмком хвилину постояв, де розірвані листки тріпотіли.
Все склалось так, що я почував себе глечиком
І по моєму тілу пробігали автомобілі.

3—ıv. 917. Владівосток.

Розстання.

Люблю, коли ми ображені,
І розходимось, як чужі,—
Розходимось недоказані,
З трівогою в душі.

Розходимось і знову стрінемось—
Це ж міф, що ми чужі!
Ми обоє—подумай—де ми дінемось,
Скажи!

3—ıv. 917. Владівосток.

Свято.

Минає свято. Я знов підтятий.
Скрізь шум і регіт. Гомонить юрма.
В відгуках свято. Минає свято.
Для нас його нема.

А ну, лишень, зрахуйте кроки,
Що я пройшов на-одинці!
Я міг згадать з дитинства роки
І обходив театри всі.

Послухайте, панно, коли я не винен—
То не кину перший привітання слово!
Я тану в світі безупинно.
Я теряю, теряю мову.

4—ıv. 917. Владівосток.

Еманація.

Росхрістуйся, моя душе, росперезуйсь, серце,
Висихайте, жили!
М'язи і кров—бензінодимом ся пройміть!
Я остаточно онімів і зітерся,
Я цілком розгубив свої сили
Несамохіть.

А далі, далі, я вас запитую—
Скажіть, чого сподіватись далі?
Я ж не можу душу відродить свою
І не знайдуть матерії почування спраглі.
Я не хочу занапастити душу
І загубить молоде тіло.
Я оглядатись назад не мушу,
Я іду наперед сміло.
І потім—це острах. Я чекаю на купання,
На свіжі приски й сприяючу диету.
Я ж не можу спровадити моє життя у Лету,
У мене ще переважують сподівання.
І не даремне ж з дитинства сниться,
Що я—пророк, довкола—моя воля й уява.
Життя розбило мій соліпсізм, але ж мусить
здійсниться
Частина омріяна—слава!

4—IV. 917. Владівосток.

Аналогії

Дивлюсь на улицю крізь мутне вікно.
Бухта, як завше, в диму.
Иноді блисне туга — чому я не в Криму?
А загалом — болить зуб і мені все одно,

Червоний стяг тріпоче над вікном.
Мов гусак, надувшись, рушив катер.
В голові бренять мотиви з Лізістрати,
А з вокзалу зареготавсь гном.

Сміються, регочуться гноми над нами —
Над нею — там, наді мною — тут.
Перед очима — листів повернутих жмут.
Ах, я не знайду аналогії з моїми думками

Але болить зуб і мені все одно.
І я все думаю: чому я не в Криму?
Бухта в диму.
Дивлюсь на улицю крізь мутне вікно.

7-IV. 917. Владівосток.

Репліка.

Хочеться казки. Хочеться тиші.
Галаси, сурми виснажили мозок.
Серце — серце моє ледве дише,
Ніби йому дали 100 різок.

Хочеться далі. Ну хоч в Австралію.
Виберу на мапі найсамотніший острів.
Перекину з собою віків вакханалію
І мої поезії гострі.

Червоні плями на зеленому фоні.
Чую, бути мені цікавим епиком!
...Нащо, нащо схопили ви на грамофоні
Мою безумну репліку?..

7—IV. 917. Владівосток.

Скумбрія.

Скумбрія
Синій хинець корзиною
Прожектор беріг
Морська капуста
Динею
Густо.

7—IV. 917. Владівосток.

Бінокль.

Я ж казав, що купувать заздалегідь квитки
І не довелось би йти в елєктричний театр.
Вам настрій зіпсував фарс гидкий
І стало нудно, як після па-де-катр.
Я ж казав, що купувать заздалегідь квитки!

Бухта вся в огниках і жовтих стьожках.
Стояти поруч. Дивитись в прірву темну.
Забути, що ми вдвох. Вприйнять тишу підземну.
Хватає мозок жах
А у Вас бінокль в руках.

10—IV. 917. Владівосток.

Портрет.

Ви, Ви, Ви, Ви!
Я не хочу говорити «ти» —
За напруження голови,
За повернуті листи, —
За сьогоднішню фразу...

Підпадання владі.
Я не керував ні-разу.
Дякую раді!

Тут вся Ваша душа.
Ви не знали, що мені це прикро?
Біль мій рушає,
Щоб осягнути крик.

13—IV. 917. Владівосток.

Вигнанець.

В свято — день, розірваний на-двоє.
День з маленькою павзкою.
Ранок, що молодість нашу нагадує,
Вечір, що видається казкою.

Це наш що святковий програм.
А як дощ — зіходимось в бібліотеці.
Які жваві наші речі
І в легенях пахне громом.

Двічі перевозив через бухту хинець.
Цілував перса, сонце зливалось з віддихом.
Збірали, пестили квіти зблідлі.
А зараз — я з її серця вигнанець.

13—IV. 917. Владівосток.

Наша пляма.

Що рана я роблю моціон
І зустрічаю неодмінно.
А над-вечір — ми біля бухти незмінно
І на нас дивиться Оріон.

Тоді стає вохко і якось незатишно.
Щока до щоки за теплом нагинається.
Наша пляма з фоном зростається
І не камінь тільки тому, що дише.

Мови тихість і доторку мяхкість.
Далі надходе час розстання.
Бухта спить. Далеко до світання.
Завмірає і тане зляканість.

13—IV. 917. Владівосток.

Заклик.

Я не можу відсунути одважливо
Моїх бентежних жадань.
Хто, хто на мене гляне зневажливо,
Свідок ганебних упадань?

Хто, хто зрозуміє прагнення
І душі катакомбну журбу?
Я не давав завчасно попередження
І не виявляв злобу.

До пестощів серце звикло
І скільки виникло вулканичних гір!
Ах мені дуже, дуже прикро
Що усувається світовий ефір.

Що було ясним — стає несталим і чорним
Не вдовольнить же спокій юрби.
Я не хочу буть лагідним і апріорним
Не ухиляюся від борьби.

Гей, підходьте, чемпіони і королі,—
Всі, всі, що визнані за геніїв!
...Як порожньо, порожньо на землі...
Мені набридли поети натхненні.

16—IV. 917. Владівосток.

Трамп.

В моїй душі стільки болів і ран роз'ятре-
них,
Як на Хрещатику електричних лямп.
І навіщо для мене стільки вигуків отеат-
рених,
Коли для вас до кінця і завжди я — трамп!

І навіщо ваші погляди, і призирство, і ре-
цензії,
Коли я очікую на барабани з ваших шкір!
Ах, ви ж спостерегли вже, що я не потрі-
бую пенсії,
І цілком у иншу сторону направив трамп
свій зір!

16—IV. 917. Владівосток.

Туга.

«У мене мовчазний настрій» —
Жартуючи в ухо шептала,
Коли я блукав по Іматрі.
Невизначеність стала.

Лірика, лірика, лірика.
Світ у мої струни дзвоне.
Не поборю в собі звіря,
Вбираючи мудрість Сорбони.

Може це все тільки для рими.
Взагалі я приймаю ваші закиди.
Я вас люблю і зву дорогими —
Я вас люблю на сході, на заході.

Згоджуюсь, я не великий майстер.
Доле, моїх здібностей позбав, позбав!
«У мене мовчазний настрій» —
Не жартуючи їй шептав.

16—IV. 917. Владівосток.

Пташиний острів.

Сонцем затамовую свій біль.
Справді, я становлюся гострий,
Як Рене Гіль.
Поїду на Пташиний Острів!

Об камінь човен обіпре хинець.
Боже, а як же злізти
Коли зупинесь?
Гей, змієкосий, куди завіз ти!

Море втеряло щось найдорожче.
Два дні ревіло, казилось, благало
І корчилось.
Замало! замало! замало!

Треба вище — й по-всьому!
Як я — без сумління—
До грому!
Поставте мені трампліна!

16—IV. 917. Владівосток.

Інтерференція.

Кохання, кохання —
Що за штукенція?
Молєкул, атомів прочування,
Одухотворена інтерференція.

Заздрість, заздрість —
Що за оказія?
Ніч, убийча безпорадність,
Глуха, жорстока Азія.

Обоє — вмісці. Щасливі — вмісці!
Цілують ноги!
Що за вакханалія при розкладаючім місяці?
Псіхопатологія!

16—IV. 917. Владівосток.

Закон.

Сьогодні в ночі мене задушить кошмар,
Бо я згадав чорне дно у прозорому Пслі.
В моїй душі – найбільше, найбільше хмар,
Бо я син землі.

Спітнілий бруд, протилежности і контрасти
Такий закон.
Як легко підвестись, як легко упасти
І осріблить над клоакою балкон.

Не покажу тобі радости, бо сильніші муки.
Я не хочу, щоб ти — ясна і чиста — стала
сумна.
Ні, ви подумайте: зорі і зелені луки —
Моторошність і незатишність пслового дна!

16–IV 917. Владівосток.

Я і ти.

Два дні ми були вмісці —
Я і ти.
Пестило море, далеке місто,
Сонце і білі цвіти.

Почувались на незалюдненім острові —
Я і ти.
Здавалось — муки-захвату гострого
Не можу знести.

Між гір бігали щасливими дикунами —
Я і ти.
Сонце, безжурність, блиски над нами,
Сміх золотий.

А ввечері — ми европейці в шумному місті,
На грудях — білі цвіти.
Серед ілюмінації — сонечні, ясні ми вмісці
Я і ти.

19–IV. 917. Владівосток.

Дні неминучі.

Ждуть спереду моторошности дні —
Дні неминучі.
Горіння, зимність витримати мені
Страшної бучі.

Я надіну, надіну на груди міцні
Сталевий панцир.
Хто, хто шляхи зітре мені?
Виходь у-ранці.

За містом хмари, дими страшні,
Блиски сліпучі.
Ждуть спереду моторошности дні,
Дні неминучі.

21–IV. 917. Владівосток.

На камернім концерті.

Які заховані мої глузування —
Мої глузування одверті,
Ти ледве чула їх за блисками кохання
На камернім концерті.

Я перезабув зловісні відчування,
Чорні крила безнадійно зникли.
Ні, я не хочу, щоб до глузування
Ми обоє звикли!

21—IV. 917. Владівосток.

Відповідь.

До справи цієї я непричетний—
Я осторонь від вашої драми.
Дух мій—і абстрактно, і конкретно
Розвіявсь вітрами.

Я приймаю ваш осміх привітний—
Все-одно він у серці ростанув.
Ви одержите мій спів відповідний
Коли на тухнучий захід гляну.

Сміх зажевріє—зимний, мій,
Коли відчую жах безодні.
Роскручусь в льоху, як чорний змій,
І умру, умру сьогодні.

22—IV. 917. Владівосток.

З її листа.

Я Вам простила простила тоді
Бо вважала за брата
Скільки пережила я за останні дні
І передумала багато-багато

Здається що прожила безліч літ
І дорослою зараз стала
Ви показали мені серця лід
І що я не кохала.

22—IV. 917. Владівос ок.

Ескіз.

Чотирі крапки огненні
Відблисків не дають
Подихи линуть південні
Іскрами в млу плюють

Миготить за стіною червоне
Олихтарений зітхає вокзаль
З-за рогу виринув чічероне
Ходім на баль.

23—IV. 917. Владівосток.

Мійський сад.

(Етюд).

Буду ходити у мійський сад.
Там кабаре і фарс.
Люблю, коли в душу просковзує гад
Тоді так багато фраз.

Ха. З боку червона карусель
Серед общипаних заплюваних кущиків.
Хрипить катеринка, скільки п'яних трель
Ніби зграя веселих маленьких цуциків.

На веранді струнний квартет.
Я—поет.

23—IV. 917. Владівосток.

Відблиски.

(Пейзаж).

З самого ранку з дня капали сльози
Переплакав день лише над-вечір
Заспокоївся кинув хникати і хлюпати погрози
Хусткою втерає очі й похожає по скверу

Трамвай веселий блискає в темних калюжах.
Привітно дивляться на вулицю ілюзіонні фойе.

Чому ж ти тужиш
Серце моє?

23—IV. 917. Владівосток.

П'єро задається.

Я вам даю мої кавалки—
Душі ілюстрації.—
В мені—лязг і гудки,
Білі акації.

Давайте ваші сонети,
Форми і клясичні правила!
Поміряємось, поети?
Доля нас на герць поставила!

Сказать, скільки в мене відваги?
Я мучусь від достатку сил!
У мене 1000 метрів зневаги
І, знайте, безліч крил!

Для вас мої білі акації—
Для вас, дівчата і юнаки,
Душі моєї ілюстрації,
Особистости кавалки.

23—IV. 917. Владівосток.

Естет.

Сьогодні я солідний естет.
Розуме, свій смак зажмурь!
В душі моєї кабінеті
Edmond de Goncourt.

Справжнє аполонське натхнення—
Сріблянський заспокоїтись мусить.
Хто винен за таке сполучення—
Уітмен і Валерій Брюсов!

Я недалеко від Пізи.
Срібло мандолінних струн.
Настирливо в очі лізе
З графікою Ковжун.

23—IV. 917. Владівосток.

П'еро рішучить.

Бухта в блискучих зміях
Після дощу.
Побачу блиск на віях —
Все ж не прощу.

Синьою зимністю зім
Затамую латку.
На довгого листа відповім
Листовну картку.

Більше, більше запутаности,
Більше хмар!
Громе, перед нашою зустрічю —
Вдарь!

25—IV. 917. Владівосток.

Ритуал.

Певно страждаю я напослідок,
Бо не мучуся по тобі.
Від зустрічі зостався лиш прослідок —
Я не пішов втропі.

Я гублю, гублю до тебе кохання,
Хоч настрій мовчазний.
Ти — або я — кинемо жалкування —
Ритуал досить нудний.

Взагалі я доконче вибачливий
І не прохаю кінця.

Хто, хто закине докір пустотливий —
Що відрікся вінця?

25—IV. 917. Владівосток.

Далекі кроки.

Найдорожче я віддала по добрій волі —
Сказала, вдивляючись у захід. —
Того дня, як не була у школі,
Що зоставив матові відзнаки.

Наслідом губився зір в тумані,
Де в синіх плямах танули сильветки.
Блиски зривалися з очей кокетки,
Зливались з стрілами у нерухомім споглядданні.

Діткнулась рукавом — у відповідь на зичність.
Проймала серце поверхова вохкість.
За спиною шептались недокличні
Далекі кроки.

28—IV. 917. В адівосток.

Квіти.

Хай би росли вони край прірви.
Ми нахилились. Смерти жах.
Застиг мій усміх на устах.
Нащо сказав, що їх не зірвеш?

Це ж є щось більше за рисовку.
А в мене леденіли жили.
Я роздратований і не жалію сили.
Я йду — гей ти, висока!

1/14—v. 917. Владівосток.

Астральна поезійка.

Душа моя вступає в край астральний
Покинула потворний льох
Прийми прийми мій спів прощальний
Середневічний астрольог!

Я відгорожений червоною стіною
Від найдорожчого в мені
Схились схились кохана наді мною
Розваж у смертнім сні!

Великий іог не зви у царство духа
Околений у світі відчувань
Я хочу буть мизерненьким як муха
А зараз — геній — глянь!

Візьми візьми мій спів прощальний
Ментальних дум ясний іог!
Війти не можу я у край духів астральний
І не покину смертний льох.

4—v. 917. Владівосток.

Заплети косу міцніш.

Я на страждання тебе веду—
На повільне згорання.
Вибухнемо на-прощання —
Так написано на роду.

І може в світі не бачив ніхто
Боліда, за наш бучніш.
Заплети косу міцніш,
Застебни пальто...

7—v. 917. Владівосток.

Острах.

Час іде. Стіни бованіють.
Сили лютують земні.
Нащо на шию змії
Тобі й мені?

Кинути мусимо острах.
Жах пережити —
Смертельно-гострий,
Неситий.

Не блідій.
Я з тобою.
Зігрій
Собою.

7—v. 917. Владівосток.

Чорні стіни у тінях.

Чорні стіни у тінях —
Чорні стіни в воді.
Скільки гуку в одмінах
Лічить не хотів.

Сонце сунеться в прірву
В огневих блисках.
Може я тебе вирву
Коли зникне жах.

Але час вже в місто.
Грюкотить паровоз.
Скільки в мозку злісті!..
Скільки в грудях сльоз!..

2/15—VIII. 917. Владівосток.

Терен.

(С. Гуляєву).

На скелі безмовній я
Внизу маневрує потяг.
Між гір зміїться колія.
Нагнулась з неба високостість.

Затока спить, зморщивши брови.
Край молу смикає шаланди.
Сонце заходить без умови--
В червонім краваті, галантне.

Блиснуло світло. Згасло враз.
Шоколадиться дим з майстерень.
В мені — безмежність синіх фраз
Про ту, в якої очі — терен.

2/15—VIII. 917. Владівосток.

Дівчина-Мрія.

На трамваї що-йно приїхав
У-ночі.
Виткнулось і зникло лихо —
Мовчи.

Через Урал сам поїду —
Як і перш.
Серце--відтіля Ліду
Позвеш.

Серце, дівчину-мрію
Розкохай.
Тоді зникнеш в царстві зміїв —
Знай.

7/20—VIII. 917. Владівосток.

Медузи.

Намул моторошний обплів тіло,
Медуза в серце вп'ялась.
Синя пташка відлетіла —
Відки Чорна взялась?

Огневу пляму забачив зір.
Зникніть, зникніть, медузи й змії!
Я — самотний, злобоокий звір.
Я — смілий!

7/20 – VIII. 917. Владівосток.

Плескіт срібний.

(П. Цехмиструкові).

Скільки тонів на озері—бухті
Скільки іскорок в чорній воді
Коли почнуть гори довкола тухнуть
І сонце надішле плями золоті

Легко й ніжно насувається вечір
На зачаровану тишу в тремтінні сна
Такі легкі й інтимні неба плечі
Під плескіт срібний хинського стерна.

14/27—VIII. 917. Посьет.

Оріон.

(Етюд).

Люблю нюхати осінь.
Люблю вдихати осінню прану.
Зелену пляму хутко зносе
Садок, що тріпотить за-рана.

А в-ночі темінь і прагнеться загину.
Душу мою візьміть за пару корон!
...Весело, весело, як вітер гоне в спину,
А з-за гори виткнеться Оріон!

18/31 - VIII. 917. Владівосток.

Комуністичні теорії.

Лише для тебе я ходив по дощу—
Обходив пів-міста.
Лише для тебе сказав: промовчу
Доказам адвентіста.

Розгублено переглядував комуністичні теорії.
В грудях ворушилась змія.
Мене вдовольнили б тільки зоставлености
образи хорі—

Що ти була самотна, як я.

7—V. 917. Владівосток.

Обід атеіста.

Боже, Мені набридло бути твоїм сином—
Пропоную поміняться ролями.
Мені набридло носиться зі вселеними бо-
лями,

Набридло кокетувати Своїм загином.

Боже, схились переді Мною з німими бла-
ганнями—

Не бійсь самотно-збудованої стіни.
Я прийму тебе з твоїми пориваннями,
Лише світ Мій, душу Мою збагни!

7—V. 917. Владівосток.

Над рейдом.

Бухта зачовнена й жвава.
Катери воду січуть.
Чуть
Як стогнуть сірени і давлять.

Шумують гвинти у вирах.
Бухта ворушиться прудко.
Хутко
Підіймуть над рейдом сокири.

10—v. 917. Владівосток.

Рух благальний.

Украдь
Мої думи
Розріж
Міць ниток
Щоб зшиток
Не брать.

13—v. 917. Владівосток.

Глум.

I.

Не буди
Моїх дум.
Глум
Збудиш,
Злагоди дзвінкі сліди
Розгубиш.

II.

Розсипся сміхом
Жваво
Глянь
Глумом у чоловіка
Піччу оман.

III.

Оголи перса
Зором
Принадь
Морем
Тебе
Будемо
Шукать.

18—v. 917. Владівосток.

Якби ви знали.

Якби ви знали, скільки сонця в мені!
Якби ви знали, скільки темних безодні!
Не затьмарить мою душу плинучий гнів—
Розтанув сьогодні.

Якби ви знали, скільки пестощів в грудях!
Якби ви знали, скільки криги й зіми!
Кригу і холод—заберіть, люди!
Кохана—пестощі візьми!

22—v. 917. Владівосток.

Л.

Люблю... Я придумаю инші слова
І без смерти їх жити примушу
До твоєї діткну свою душу
Утоплю всі одчаю слова.
Сонця усміх зустрінути мушу
Як придумаю инші слова.

22—v. 917. Владівосток.

Я умру.

Я умру. Але вмерти не можуть
Мої мрії-думки.
В них минуле сторожить
Білосніжні замки.
Не жалій. Не сумуй... Літнім ранком
Сонце душу пригорне мою.
Обернуся я в каплю прозорим світанком
І забудеш про мрію свою.
Щастя—казка, щастя-кохання...
Не жалій. Не сумуй... Моє тіло зникне,—
Але праною влину я в тебе з диханням,
Коли мрія мрію в час смеркання кликне.

12—vi. 1917. Владівосток.

Плями вітрильні.

Чорні смуги на сталі
Тінні смуги від гір
Стіни застиглі впали

З тігрових шкір
Танугь никнуть у шклі
Плями вітрильні
Нерухомі в блакитній млі
Фони пильні
Чорні смуги на сталі
Тінні плями від хмар
Хвилі скалки колихали
Невияснених чар.

21—vi. 1917. Владівосток.

Туман випливав.

(Містерія).

Обізвалися струни легеньким гомоном
Осьміхнулися струни потухшими болями.
Ще тріпався звук, але був уже хорий і стомлений

Нерви тремтіли нитками голими
Туман випливав з-за гір моторошних
Багровість заходу офонив в пекельну містерію

Никли дерева, мизерно позгиналися постаті
Бурі, Великій, Таємній Бурі відчиняйте двері

21—vi. 1917. Владівосток.

Обожеволені коси.

Вона зворушена, осинєплямлена—
Зі схвильованим носом.
Скільки тонів і рис, як душа обламлена
І обожеволені коси.

Скільки блисків у погляді мій зір подибле
Коли ніж до пульса діткнеться.
Час рану загоїть, час з очей блиски зсипле—
Звичайний профіль зостанеться.

27—VI. 1917. Владівосток.

Момент.

Перегортав дві години прилизані сторінки.
Нудьгував над «Аполлон»—ськими репродукціями.
Коли десь з-окола дзюркотіли струмки
І важились у моєму мозкові драхмами й унціями.
Страшенно сумно і... робити нічого.
А ще-ж рано—10 г. зількома хвилями.
Чи не мав я настрою ще злішого, ще сумнішого?
Чи не поривавсь по-юнацькому за крилами?
Зараз я найпустіший, який тільки був коли.
Там десь вона зосталася. Сонце тоді заходило
Зойки і галаси цілий день з-ранку грюкали
І щось кулаки мої від брудних плям відводило.
Ніч. Крапки-лихтарки пробігають по вікнах
Трамвай дзвоне, Вестінгауз груди епілептично лоскоче.

Прокльони-зойки, прокльони-галаси навіки, навіки нам,—
Мрії, маріння до хмар, до зорь не доскочуть.

21—VI. 1917. Владівосток.

Обездушена.

Відтак додав безсилим шепотом,
Відходючи невчасно,—
Хай всі слова гамором-скрежетом
Відблискують і гаснуть.
Море—душа—ущерть зворушена,
Ховаєсь в пітьмі ночі.
Ти у мені вже обездушилась,
Ти перепахла конче.

27—VI. 1917. Владівосток.

Гора Жовтих Лілій.

Скажи—ти не забула гори Жовтих Лілій
І до болю зелену полонину?—
Коли перебули найпоетичнішу з ідилій
І клялись кохати до загину?
Сонце, сонце, небо, бухти, бухточки, далі—
Ми ж цілий світ у той мент осягнули!
І квіти—великі, жовті, безумні—збірали,
І все минуле, і все майбутнє—забули забули.

27—VI. 917. Владівосток.

Зміст.

Співи, співи в мені,
Військова музика,—
Всі радости, всі болі земні,
Зойки і крики.
Мрії, які коли люди мали
У найясніші хвилі
Заміри й думки, коли б їх не плекали—
Всі у мені застигли.
Волю, волю в собі хороню,
Що від печер стискалась.
В світ надсилаю силу бучну,
Щоб обізвалась.

27—VI. 917. Владівосток.

Привіт.

Розірвіть моє серце, випустіть кров,
Заберіть усю прану.
Борсаєсь в грудях мій бентежний Бетховен
Цілу ніч до рана.
Візьміть, візьміть моє дихання
Енергію вжийте на новий світ.
Тіло моє—для руйнування,
Дух невідомому привіт.

27—VI. 917. Владівосток.

Анонс.

(Афіша).

Гей ви, збірайтесь на мітінг
З Марсу приїхав преславний оратор!
Анонс: «Соліпсізм Декарта

У відношенню до скетінг-рінка»
А по скінченню дивертисмент.
Проспіває модерний поет
„Про Канта і h-muette".

27—VI. 917. Владівосток.

Ніч.

Ніч.
Ніч.
Ніч.
Стукотить у скронях.
Порожньо в долонях
В серці—ще сумніш.
В очах
Жах.
Ніч. Ніч. Ніч.

27—VI. 917. Владівосток.

Мрія одверта.

Повинен роздягтись і роззутися,
Заким не обляло жаром.
Не можу я почуття позбутися—
Що я перед пожаром.
Нетерплячися хвилі жду—
Коли пульс напнеться перед вибухом.
Пчілка, пчілка на квітці вся в меду,
Світ насторожується і поводе вухом.
Шлях здибав нас і дорогою спільною
Рівночасно дійдем до менту.

Може—я, може—ти будеш вільною
А може зіллє нас у мрію одверту.
Ще не мало страждать—перед найвищим коханням.
Ще не мало дрібниць і конфліктів залагоджувати.
Ах, не дивись з зачудованням—
Не треба, не треба згадувати!

30—VI. 917. Владівосток.

Без попереджень.

Всі мрії наші—там,
Мрії спільні.
Готуються нам
Кайдани вільні.

Кохай міцніш—
Без попереджень.
Моя ніч.
Твій день.

30—VI. 917. Владівосток.

Патагонія.

Я не умру від смерти—
Я умру від життя.
Умиратиму—життя буде мерти,
Не маятиме стяг.

Я молодим, молодим умру—
Бо чи стану коли старим?
Залиш, залиш траурну гру,
Розсип похоронні рими.

Я умру, умру в Патагонії дикій,
Бо належу огню й землі.
Рідні мої—я не чутиму ваших криків,
Я—нічий, поет світових слів.

Я умру в хвилю, коли природа стихне,
Чекаючи на останню Горобину Ніч.
Я умру в павзу, коли серце стисне
Моя молодість, і життя, і січа.

30—VI. 917. Владівосток.

Вогники по бухті скрізь.

Катер дає третій гудок—
Блискучий, витворний катер.
Місячної ночі ми кидаєм Владівосток
І рушаєм в бік, де темніє кратер.

Вогники, вогники по бухті скрізь,
Вода шумує і колише хвиля.
В нашім серці правда немає сліз,
Мила?

Місто, місто в огнях зостається з-заду.
Море виблискує, тіні погляд лоскочуть.
Кохана—чому ми раді,
Чого серце хоче?

30—VI. 917. Владівосток.

Море кинемо дике.

(Прощання).

Хутко ці гори кинемо,
Море кинемо дике.
В Київі серце спинемо
І острах зникне

Озеро Першої Зустрічі—
Озеро Жовтих Лілій...
Майбутнє—чи нас одуре,
Чи захопить у міці смілій?...

Скільки ми мрій осталили,
Скільки в них сліз і захвату!
На горах сльози падали,
Зникали, як мене звала ти.

Прощайте, звірячі спини!
Море—ти в душі на-віки!...
Хутко, хутко ми вас кинемо,
В спогадах—ви нам ліки...

30—VI. 917. Владівосток.

Мійський сад.

(Етюд).

Мійський сад забруднений,
Повний ріжнобарвних плям.
Сад, як мрія облудний
І гидкий, як хам.

Оперета, веранда, кіно,
Сміх і музика зойків.
Ах, яке блискуче вікно!
І немає одмовки.

Зелений квиток, в кишені руки.
Барвна юрба міщанок.
Розтануть безпідставні муки,
Заким зажевріє світанок.

30—VI. 917. Владівосток.

Пароход.

Пароход з червоними смугами
Пройшов крізь раму.
Сміх падає над хоругвами
Людського краму.

Куди, куди твій шлях осумлений,
Чи спине острах?
Покажіть мені доріг зачумлених
І дайте ножів гострих.

Я не піду сціпивши зуби
І не стисну долоні.
О дайте, дайте мені загуби
Для моєї броні!

30—VI. 917. Владівосток.

Було біля моря весело.

(Здитиненість.)

Було біля моря весело,
Цокотіли камінці.
Так легко гнулись весла
У міцній руці.

Дратись на скелю струмлену
У вохкий чагарник.
Вдивлятись у даль отруєну,
Де острів зник.

Почуватись маленьким хлопчиком,
Бігать, радіть, мов у сні.
Жити б так і ночі і
Дні!

6—VII. 917. Владівосток.

П'єро хмуробровить.

Слів, слів не хватає у мене—
Блисків, крапок і плям.
Я загубив стремена,
Я лечу серед ям.

Рима насіла на шию,
Оздобленості звичайні.
Ними я голість закрию
І свою неохайність.

Фразо, фразо—покинь мене,
Охопи дикунський вий!
Охопи, охопи нестримано
Звіре шалений, злий!

6/19—VII. 917. Владівосток.

Газетяр.

День ідейного краму
Новин крови і хмар
Дай телеграму
Газетяре!

Захвати пориви й вигуки.
Декларації наради.
Смішні комічні крики
І настрій радий.

Преклоніть, схиліть хоругви
У час найтихших свят,
Ах, не підводьте голови—
Ще гармати не сплять!

6/19—VII. 917. Владівотсок.

Мила йде.

Червоноплямиться за оградою парка—
То мила йде.

12/25-VII. 917. Владівосток.

За містом.

(Відчування).

Ніч лежу серед шляху
Нюхаю порох
Пляма комічно страшна
Хлюпотить у рову
Людина виринула
Підвівсь на передні лапи
Хвилинами дряпає горло
Але все завмерло
Приріс
Я певний що мене у пітьмі не видно.

11/24—ıx. 917. Владівосток.

Як вийшли з лекції.

(Напруженість).

Ніч охопила, як вийшли з лекції.
Осліпила пітьма.
Швидче, швидче позбутись анексії!
Засніжи, зіма!

Губи, чув, були міцно стиснуті.
Напруженість слів.
Руки ворожо, рішучо повиснуті.
В постаті — гнів.

Осінньої ночі — які ми замкнуті!
Яка зимність з-над зорь!
Не засніть, нерви, почування спрагнуті,
Поглиблюйте хорість.

13/26—ıx. 917. Владівосток.

Заклик.

Зламте кригу, доки сонце встане,
Прославте людину.
Знищіть, принижьте невблаганне,
Кволість предайте загину.

Розв'яжіть руки, розчиніть лоба,
Викиньте на тротуар мозки.

13/26—ıx. 917. Владівосток.

Великий Пан.

(Змагання).

З кущів в туманах народжується
Великий Пан
Де вьєсь у горах виложується
Бистрий Сучан.

Мої змагання в росах губляться
В бучній траві
До щовбів камінних самотно туляться
У буровій.

Сліди мої в долині зросеній
До моря зір
Надії сплакані і муки зношені
Тобі, повірь!

29—ıx. 917. Катеринівка (Сучан).

Проміння гаснуть.

(Вечірній пейзаж).

Струїть вода і плещесь весело
По камінцях
Сріблиться плесками кришталить весла
Блідий Сучан.

Проміння гаснуть в воді зливаються
Мов без снаги
У стрій опітьмений вже зодягаються
Береги.

29—ix. 917. Сучан (Приморськ. обл.)

Аскольд.

Будьте дикими, як в морі
У Аскольда береги.
Будьте ніжними, як зорі,
Повні міці і снаги.

Будьте хорими у менти
Коли тужиться слізьми
Будьте, будьте ви до щенту
Людьми!

29—ix. 917. Сучан.

Тийфун.

(Жах).

Повіяло зашуміло з моря
На Брата і Сестру
Понесло на долину хору
Примари без рук

Шматками темряви закидало міжгірря
Чорними хрестами закрутило внизу
Заскиглили душі від пекельного зневірря
А сонце—сонце було поблизу!

Протиснулось на рятунок вимушений
Стиха розтанули плями і зникли хрести
І запитав Пан до решти видушений:
Хто Ти?

29—ix. 917. Сучан.

Чі-хан-гоу.

Тисячі, тисячі років гори ждали,
Поки я по хребтах пройдусь...

Тисячі, тисячі років віти колихали,
— Погибали, наростали знов —
Хвилі спінені щовби підмивали,
Як я з'явився в Чі-хан-гоу.

Тисячі, тисячі років вітри шуміли
І дикий схід фарбами вигравав —
Аж поки не метнув дріт електричні стріли
І до скель прибув мій пароплав.

Ховає море величні тайни в коралах
І в корейській хатині я зухвально розбувсь.
Тисячі, тисячі років гори ждали,
Поки я по хребту пройдусь!

30—ix. 917. Чен-ю-вай.

Прочане.
(Пантеїза).

День погожий ясний омріяний
Щасливий і обезнадієний.
Без шляхів і мети
Я — мов ти.

Боже, досить цих блисків і пахощів!
Я закашлявся в прані.
Іду в кущі
Богом стану.

Лежу. Душа між гір
По-над Сучаном.
І я, і квіти, і птах, і звір—
Прочане.

29—іх. 917. Сучан.

Дві піраміди.

Біля моря дві піраміди
Ми в долину їдемо
Де прозорий Сучан
— Глянь!

Ніч. Плями чужі.
Живої душі
Не знайдеш, скільки серце не жде...
Де ж
Бліді верби й крейдяність хат?
Морок зітхає.

30—іх. 917. Сучан.

З листа.

І знай, всі фантази мої
То пестощі в мріях.
Всі співи у грудях—твої,
Для тебе мої солов'ї
І сльози на віях.
Так знай, що фантази мої
То пестощі в мріях.

1—х. 917. Чен-ю вай.

Запитання.

Чи знаєш ти, що всі думки
До тебе линуть, мов струмки—
Чи знаєш ти?

Чи ждеш мене, чи серце просить
Чи так же промінь грає в косах
Днем золотим?

Я серед гір тебе лиш бачу,
Не знайду місця від роспачу
В туман густий.

Чи чуєш ти, що серце мріє
І за тобою лиш боліє—
Чи чуєш ти?

1—х. 917. Сучан.

Лілові смуги.

(Фрагмент).

Покрили гори пестливі тіні
Лілові смуги
І легким льотом вторують зміні
Фрагменти туги

Порвались пасма туману сизого
По-над Сучаном
Шматочки смутку легкокрилого
Рвались туманом.

1—х. 917. Сучан.

Пейзаж.

Вечір охоплює далі неясні
Гори окутує в сині серпанки
Тони прозорі сухі і безстрасні
Плинучий в сутінь спів колисанки

Над річкою легіт торкається шкла
В далині погасають вечірні пісні
У тінях химерних у пасмах тепла
Горять на рибалках самотні вогні.

5—х. 917. Сучан.

Зелена долина.

Залунали пісні по зеленій долині
Де пахне капустою і скриплять вози
Гей дівчино, мені йти тридні
До порону мене підвези!

Хутко вечір, повертаються з моря
Криллями мелють тремтять качки
Залунали пісні затихають у горах
І німіють знеможно скелясті свідки.

5—х. 917. Сучан.

Заскрипів ліс.

(Закинутість).

З ранку повіяло вітром з півночі
Замело
Спить село
В лінощах.

Застогнав зашумів заскрипів ліс
Темною нічкою
Шумить над річкою
Верболіз.

7—х 917. Сучан.

По-над берегом

(Нетерплячка).

Липне грязюка до ніг над Сучаном
Після дощу
Кинув у воду капусти качан
Кричу

Скінчивсь і другого не буде
Мій Bloc-Notes
Гей коли ж уже прибуде
Пароход?

16—х. 917. Сучан.

„— —"

і було прикро і непривітно
спереду—ніч
бурі просить душа
сльозить сміх
немає
більш не прийду
в скроню давить ніж
чужий.

xi.—917. Харбін.

Беатріса.

Хвилювання знайомі
Хвилювання старі
При таких комічних обставинах
Така несподівана ніч
Ноги мерзли душа палала
Душа розривалась
Сестра Беатріса у теплушці
Два слова ці моє серце пестили
Руки мяхкі незнано-рідні
Волосся шовк
Огневість доторків
Ласкові-ласкові слова злітали
На дні
Тій що зникла так хутко
Яка почувала в собі частину мого сонця
Її еманацію збережу я.

xii—917. Кибинці.

Момент.

Кілька маленьких вражінь
проводив на вокзал сестру
був мяхкенький ранок ми загострились на
вітрі

чекали потягу години дві
лінощі
але згадувалось в голові

на Ромодані вохко й слизько
побіг купити газету й квитки
небо змутніло було таке облудне було так
близько

гайдамаки на плятформі
рушницями жупаносвитки
в чудернацькій уніформі

в зустрічнім потязі зустрів давнього знайо-
мого
він має шлях через азію до гір і заток
мною не-що-давно кинутих

мені хочеться
сісти у вагон
в протилежний
бік полинути
до чужих далеких рідних милих берегів
але ми стиснули руки
і я в кибинці.

xii.—917. Кибинці.

1 9 1 8

ГІМНИ св. ТЕРЕЗІ

СЕЛЯНСЬКІ-
САТУРНАЛІІ

В САДАХ-
БЕЗРОЗНИХ

БІЛА СТУДІЯ

П'ЄРО МЕР-
ТВОПЕТЛЮЄ

BLOC-NOTES

9 ПОЕМ

ГІМНИ св. ТЕРЕЗІ.

(Олександрі—сестрі).

I.

Дай мені уявить, що я скельно поважний,
Що я міцний і сталий.
Вкинь в груди промінь, захват безважний,
І в серце—камінь тревалий.

Розіпни мене на хресті, проткни сміливі
груди,
Очі мої направ до похмурих зводів.
Прокляни, прокляни цей неохайний жмут,
Душу забери до світлих вод.

Ще не все, ще не всі в грудях вмерлі—
Затули сонце, замкни солодкістю катакомб.
Дісонантний—я протиснувсь до базальтових
скель,
Не допусти, щоб розірвались піроксілінні
бомби.

II.

Ніч беззоряна похмуро насуплена—
Глупа ніч.
З душею тиша, жахом заступлена,
Віч-на-віч.

Гострять крильми, тичуться крайности,
Без границь.
А я—без'ясневий, а я—без зграйности,
Упавши ниць.

І так схрестилися безмежні темряви—
В одній душі.
Мій сум розгублений, мій зітх отерплевий
Заглуши!

III.

В сутінь вечірню я припадаю до ніг,
У серці—леза.
Вся моя воля, всі мої думи цнотні—
Тобі, Терезо.

Прийми молитву в присмерк сумірний
В рисах хреста.
Я твій тілесний, до-віку вірний,
Моя Свята.

Я в твій чертог—на віях сльози
І чисті стезі
У білих вазах чорні-червоні рози
Святій Терезі.

IV.

Мої розгублені рубіни,
Мої розрізнені думки—
Шляхів до Меки і Медіни
Недозаховані свідки.

Палкі і боязькі наближення
До фіміамових качань—
Красу душі в її Воздвиження
І в час найглибших упадань.

Наблизяться повідомленнями
Слова душі осиротілої,
І одіб'ють переломленнями
Моєї втоми наболілої.

V.

Томлять мене найтончі рухи
Твоїх змарагдів.
Пробач мої простягнені руки,
Відчуй мої доторки спрагнуті.

Торкнись моїх очей стомлених,
Усміхнись до моїх губів заломлених.

Освяти свого погляду сіянням
Мої застиглі сльози—
Прийми, ояснені сподіванням,
Ці висхлі туберози.

VI.

Образ твій у куті найтихшому,
В ногах твоїх аромат.
Подай життя застигшому,
Перса Св. Агаті.

Прагненням чуда серце освітлене
Опромінь бажанням крізи.
Зійде бог у тіло привітлене,
Як з тебе спадуть різи,

VII.

Душу мою, боже, збагни,
Серце моє мольне зміръ.
Благослови моїх шукань ниви,
Окропи моїх печерних звірів.

Прищепи віти шепотів золотих,
Освяти сміливість пручань.
Пригорнись ухом до моїх мотивів,
Моїх бентежностів призвичайся.

Душу мою, боже, боже, збагни,
Серце моє, серце мольне зміръ.

VIII.

Я до Тебе прийду, коли Ти сама,—
Бо я сам, бо я завше сам.
Вкрила, вкрила Тебе моєї мрії зіма,
Білий, білий наш храм.

Я до Тебе прийду, прийду, коли Ти сама,
Коли спочиває хам.
Коли на Тобі золота й зодягів нема,
Коли я з Тобою сам.

Я до Тебе, до Тебе, до Тебе прийду,
Коли ми – одно.
Я цілую в перса Святу—
Затули вікно.

IX.

Я плачу й молюсь непризнано
Між білих колон.
Моя думка каменем стиснута,
Моя мрія—сон.

Поглаль, поглаль мою голову
Тонкістю блідих рук.
Обведи тіло і тугу зморену
Колом містичних мук.

І буду цілувати стримано
Святий рисунок губів.
Зраню пристрасть непризнану
Холодом зубів.

X.

Необережний—і ніжно тонкий
Твій профіль.
Безліч трупів в усі віки
Тому свідки.

Сувора строгість бога-отця
В жіночих рисах.
В рухах струять без кінця
Тіни лиця.

Самотний, простерши останній уклін
Здіймаючи меч—
Рушив натхненно від стін
Твій паладін.

XI.

Почуй, Діво, моє дихання стомлене
І мій голос благальний—
Моє поривання неосвідомлене
І мій спів банальний.

Втіху подай безпритульному
В мої містичні ночі.
Безчільному—зведи нестулено
Свої зажурені очі,

XII.

Світло моєї душі—
Серця мого фоліанти—
Прийми, прийми в тиші
Думок гірлянди.

Скільки в душі для Тебе
Срібних співанок—
Коли бездонне небо,
Фіолєтовий світанок.

XIII.

Мрія моя в тінях од зору,
Щастя—в твоїх руках.
Неіснуючу—ніжну руку хору
Цілую в думках.

Сестра безпрозорих мук—
Моя вибранка,
Нічних стисків рук
Коханка.

XIV.

Я осріблюю пам'ять твою
Струмком сонатіни.
Нараз... забачив змію.
Сховай на колінах!

Сумною блакитністю зім
Серце закрий од стін.
Вночі я тобі росповім
Про мяхкість твоїх колін

XV.

Світла між зводів здушеність.
Рабськість вузького входу.
Містична непримушеність
В чеканні на нагороду.

Як вийдуть і замкнуть двері—
Я, схований, підійду,
І, червоніючи, як жених—одверто,
Поцілую в губи святу.

XVI

Струни мої ослаблені,
На сувоях—звіти.
Хто мої мрії ламле—
Виходь звідти.

Жаги несамовитої
Освітлиш бридкість,
Як засрібле сумовито
Вечірня скрипка.

Це я—твій безлюдник,
Паладін Недотичної.
Мені сумно, сумно,
Що ти до мене незвична.

XVII.

Ясність сльози одбризнувшої—
Білій святині.
Ліки душі загинувшої—
Погляд вабний.

Мій вступ до брам весеневих—
Моє вигнання.
Тобі співає гімни газелеві
Твій коханець.

XVIII.

Мені шляхи тернисті уготовані
До білих крил—
Через Твій образ, юрбою обціловааний,
І ряд могил.

Околений сумними безпробудженостями,
Крізь ніч століть—
До Тебе йду, поранений розгубленостями,
Несамохіть.

XIX.

Не слухай щирости душі схлипувавшої
Перед блюзнірством.
Прийми ніжність тихо перешіптувавшої
З моїм звіром.

Мій гріх—твоєю тайною полонений
У безвідходности.
Я—зламаний
По умові.

XX.

Иноді я заплутуюсь в високости,
Де білі хрести,
Иноді я темнію від злости—
Вибранко моя, прости.

Захисти прагнення душі розхрістаної
В темряві кризи.
В погляді тайни розрізненої
Мої інтуізи.

XXI.

Мої почування—розрізнені,
Мої почування—подвійні.
Чому губи мої так зміцнені
І молитви—наівні?

Я стою, як ти—зажурений,
У найтихшому куті.
В присмерк душі заабажурений
Ми з тобою закуті.

XXII.

З тебе не звожу я зір напругий,
У моїх відносинах—девізне свавілля.
Прийми мій посміх і стид наруги,
Тобі присвячую своє божевілля.

Оціни мого світу відновленість
І моїх рамен віковічну трівогу.
Я не можу уникнути свою уготовленість,
Не дивись на мене строго.

XXIII.

Серце твоє—присмеркаюча пристрасть,
Оранжевий гіацінт.
Мої гімни тремтячі—на жертівник витрать
І мій вібруючий цвіт.

Роз'ясуй мені сміх запізнений
І мій суворий глум,
Що ховаєсь у всіх річах, оскрізєний,
Відбиток самотних дум.

Срібність настроїв і мрій безпредметність,
Дим моїх прозорих горінь—
Побач моїх гімнів інтимну безсекретність
Як припадаю до твоїх колін.

XXIV.

Я іду шляхом, віками утоптаним,
До твоїх входів перемучених.
Я молюсь символам душі безпромінним
Твоїх святощів опроститутчених.

Я іду шляхом добою безлюдною,
Схиляюсь до заморених стін.
Поглядь мене рукою остуженою—
Я твій паладін.

XXV.

Твоя хвиля ласкою обезцінена,
Міць зрушена сталістю загат.
І причиною—твоя краса ескізнена,
І причиною—твій аромат.

Відхиляюся від тебе, незрівнаної,
Бо твій сум—біль зміцнюючий.
Бо я під владою мрії незнаної,
Бо я невіруючий.

XXVI.

Твої очі—моєї душі безмежний сум,
Твоя фігура—легкість моєї мрії.
Твою святість я віддаю на всесвітній глум,
Я цілую твій прозорий стрій.

Твій невільник схиливсь у блакитний кут,
Прийде час і ти будеш—рабиня.
Серце охопить, мозок охопить ненажерний спрут,
Острах, призирство, ганьба—мою пристрасть не спине.

Твої губи—мій містичний біль,
Моя думка—екстазна пристрасть.
Зустрінь у захваті мій жадаючий автомобіль,
Всю силу своєї уяви на мене витрать!

918. Кибинці.

СЕЛЯНСЬКІ САТУРНАЛІЇ.

(Газелеві—братові Олександру).

Моему брату.

Помолись за меня—ты
Тебе открыто небо.
Ты любил маленьких птичек
И умер замученный людьми.
Помолись обо мне тебе позволено
чтоб меня простили.
Ты в своей жизни не виновен в том—
в чем виновата я.
Ты можешь спасти меня.
Помолись обо мне.
. . . .

Елена Гуро.

I.

Скільки, скільки пожовклих сшитків,
Скільки пожовклих мрій!
Дорогі, рівненькі рядочки—серця мого відбитки,
Юнацькі благословіння Неістнуючій Сестрі.

З червоними краями, в цератових палітурках,
Вони містять душі гострий розвиток.
Ви, мої сторінки, серце моє—в замках...
Перший і останній сшиток.

II.

В сутінках сумних отінених
Образ забутий виник.
Його родив у однотонних цокотіннях
Старий годинник.

Фрази плетуться в журнім смерканні
Старомодних перлів.
Сумні, далекі і рідно-незнані
Душі померлі.

III.

Минулими роками, на бабусини іменини,
Було в цій хаті без ліку гостей.
Як колись ждали, як прибирались до сеї днини,
І скільки подавалось печених индиків і гусей.
В тіні абажура—скільки померлих тінів—
Родичів, знайомих, нарочито званих.
Повна хата розмов і гомону у теплім тремтінні,
Тепер—свідки останні—старі дідівські дивани.
Образи, вигуки, милі старосвіцькі інтимності.
Тихо, тихо, мов в усі.
Боже, всьому минулому—подай твої святі милости!
Сьогодні—іменини моєї бабусі.

IV.

Я не люблю села без місяця.
Зімою ночі пусті й страшні.
В кімнаті нудно. Я не знахожу собі місця.
Бачу якісь потвори у-ві-сні.

Почуваю, що ця заплювана річ—
Місяць глупий і обезпоезений—
З'осередковує всі благання в безтямну ніч
І коли зрештою з'являється—видається такий заспокоюючий і помпезний.

Гарно—так приблизно годин у 9 вечора—
На долину вийти, пройтись по стежках саду.
Можеш уявить, що ходиш по схилах гренляндського ґлетчера,
Коли сріблить і ілюзить предмети небесна лямпада.

V.

Місяця жду.
Мені без нього лячно.
Сніг забіліє в самотнім саду—
Серце заб'єсь доброзично і вдячно.
Пусто і тоскно ніччю в селі.
Я тут чужий і настроєний ворожо.
Дивлюсь с-порога на далекий ліс
І хочеться бути замісць Дуная сторожом.
І хто повіре—що я народився тут!
Скільки в-день на селі галасів.
Який чужий, чужий мені цей статут,
Дитинячих відчувань не зосталося.
Око не звикне, в темряві мені лячно.
Боже, сніг ледве біліє в саду.
На душі—якась моторошність. Мрячно.
Місяця жду.

VI.

Ночі темні, дожидаюсь місяця.
Зажурений, повертаюсь з пошти.
Думаю: коли ж уже закінчаться
Ці спотикання злости?

30 вперед, 30 назад кроків
На Озері Міркувань.
Там—мої омріяні затоки,
Там і Місто Жадань.

Комічно—і зрештою чи справедливо?
Це певне на зло—
Подумайте—чи, справді, не диво,—
Семенка прив'язало село!

VII.

Сходив останню папиросу випалити,
Місяца й зорь—нема, нема.
Останні молитви давно вже вимолито,
Хутко пройде зима.

Потім—літо і моя осінь.
Все так неясно, але нагадує бурю.
Я почуваю сміливість в голосі
І заздалегідь брови хмурю.

Здійметься метушня нечувана.
Під сонця плигами зажмурся!
Бо хутко прийде звіт недумання
У ясно-сірій палітурці.

VIII.

Хто, хто ще був такий радий,
Як я учора?
Місячні ночі будуть—будуть скоро,
Як кілька часу назад.

Небо безплямне. Рожево-блідий захід.
І тут же на золоторіг зором наткнувсь—
Як гарно півмісяць неістнуючої мечеті зігнувсь!
Це був моєї туги знахід.

IX.

Зимно. Давно не падав сніг.
В зимі сьогодні—якась примушеність.
Віти, мов дротові, вібрують—смутні,
І в її очах—легка відчуженість.
Голоси пронизливі пройдуть над садом.
Смуток унісонів шукає—не знайде.
І я не вилізу з цих вібрацій, я—ніби вчадів,
І серце викрикує безглуздо: знайте! знайте!
Не знаю сам, що потрібно моїй утомі.
Випроставшись—зосередковуєш дбайливість.
Все так природно—дивишся на солому,
Ідеалізуєш дівочу полохливість.

X.

Все село в білій куряві, куряві сніговій.
Хто вийти погулять наважиться?
У вікно гляну—мете, лютує буровій,
Білий сад скаржиться.

Скаржиться і скрипить білий сад.
Мерзне біля пню дурненький зайчик.
Ой як зимно, зимно поміж хат!
В снях жалібно собака скавче.

Скавучить, скавучить, хвостом замеле,
На груди кинеться, як вийдеш у сіни.
Не віриться, що село завмерло.
Весело ждати зміни.

XI.

Дядько заходив у-ранці з рушницею.
Слід завів у садку.
Мама дала йому чаю з паляницею
І він поставив рушницю в кутку.
Заячий слід! В білому снізі—
По полю фіґурки, фіґурки з плям!
Боже, в мене навернулися сльози...
Милий, милий дядечку, передайте привітання полям!...

XII.

Батько рубає верболіз
Я стягаю до тину.
Тричі одніс—
З-під шапки полився піт.

І так працював без упину,
Заскородив стежку.
Скільки послав на долину
Дерзких рапід!

Гарну провів я мережку
Між вишень в садку.
Смуток замерз
В кутку.

XIII.

Три шибки у вікні—
І як багато дива!
Згорнута фільма в мені,
Інтегральна перспектива.

Мрія—у строї гімна,
Безецний фарс.
О моя земле рідна—
Мій далекий Марс!

XIV.

Лютий. Лютий. Лютий.
Одинадцяте число.
Мертвяк закутий
Невиправданим злом.

Доживає останні дні
Крижане лихо.
В диханні білий сніг
Порошить стиха.

В саванах білих, білих
Плазують з усих сторін.
В кутках мизерять несміливо
Діти Аполона.

XV.

Тіні лягли насторожені,
Тіні вечірні.
Сині вогні—заворожені,
Далі—безмірні.

Вічність розмірених плисків,
Шумів містичних,—
Ніжність осліплених стисків,
Рисок незвичних.

Світ і душа—ототожнені,
Далі—безмірні.
Тіні лягли насторожені,
Тіні вечірні.

XVI.

Вібрують тихі колихання
Заснулих віт.
Зникають образи кохання
Минулих літ.

Затихли вічности мотіви
І тане світ.
І пронизали срібні співи
Мій білий скіт.

XVII.

Я ходив з нею, далеко були ми—
Обходили немало поля і попали в ліс.
Скільки прани—бо не були ми злими—
Я звідти в кімнату приніс!

Сьогодні сижу. Не мане синій сніг.
У зеркалі дививсь на риси.
Не бачив сад моїх сьогоднішніх ніг.
Цілий день пробув і самотно згризся.

XVIII.

† Ґазелеві.

Я здоровий і обідаю двічі на-день.
Сонця в мені великі куби.
Біль мій ніким не розгаданий,
Але я до болю звик.

Я заздрю маленькому хлопчикові,
Що вмірає у хорих муках.
«О. Відкіля ці руки нові?
Не було ж рук»...

Я здоровий і двічі на-день обідаю.
Ґазель умірає у день охмарений.
Але я хочу—чому не відаю
Туберкулезних марінь.

XIX.

Курява. Біла курява.
Курява снігова.
Далина в степу одурена
І ототожнена голова.

Курява. Біла курява.
Курява снігова.
Далина в степу одурена—
Тільки люлька моя жива.

XX.

Чвалав сьогодні по полю,
По в'язкій стежці.
Вітер дув в шию до болю,
Зір губивсь на далекій мережці.

Я нічого сказати не можу.
Вітер по полю гуля.
Хутко вишле сторожу
Чорна земля.

XXI.

Як я не знав про прекрасну Люцію,
А також про те, що я—лицарь?
Тіни шляхетні! Душі революцію
Присвячую я вашій високій пам'яти.

Ваші великі пригоди—в моєму серці.
Я ваш вірний і вдячний нащадок.
Хутко Велетень згине зі мною на герці—
Бо душу віддав я прекрасній панні Люції.

Вона живе на самотнім острові серед пальм.
Її резиденція хоронеться моєю сміливістю.
Моя сміливість черпає силу від її образу
без найменших плям,
І обоє ми замкнуті—вона в палацу, а я...

Кінь мій—мій товариш вірний,—
Скільки пригод зазнали ми, страви душі!
Але я ще химерніший, мій запал надмірний,
Цілий світ знає й дивується моїй силі.

Хто знав, що це я—нащадок славетних лицарів!
Хто б міг подумати, бо не гадав і сам до останнього дня!
Я іду—на захист усих ображених, бо світ повний злих царів,—
О велетні, дракони і чародії! О моя незрівнана Люціє!

XXII.

Я не люблю тиші і суму,
Коли плину andante.
Я люблю, як мчить, повна глуму,
Моя Росинанте.

Не спине, не спине ніхто
Наш біг експресний.
Ми обганяєм і кпим авто—
Зіми, весни.

Залесливо-мерзотно лізе на нас,
Станем в бій, одкаснись від неї—
Хай сяє незмінено
Ясна Дульсінея.

XXIII.

Мій товариш забіг—
Я сам.
Яке сумне моє гавкання.
Шкода себе.

Чорніє, плямиться земля—
Сніг тане.
При місяці мерехтить щось,
В душу залазе, каплеться.

7 вздовш і 3 вшир шибок—
У-вікні моїм.
Але я ще не бачив Його,
Були ночі сині.

У-вечері, як лямпа світиться—
Сижу за столом.
Перебігають, переставляються, живуть
Тонкі рухи слів.

Ідем по стежках білого саду—
Це наш «обход».
Повертаємось білі, свіжі, мокрі.
Невже захоріє коли мій мозок?

918. Кибинці.

В САДАХ БЕЗРОЗНИХ.

I.

Мого життя ґазельну срібність
І випадковість
Складаю в картки вузьку безмірність
І загадковість

Моїх гріхів легку безкарність
І слів блискучість
Знов наповняє безпорадність
І днів сліпучість

II.

Мої неістнуючі ідоли
Образи моїх мрій
Як комічно ви снідали
Який чудний на вас стрій

Ви назвали острів
Шукав не знайшов на мапі
Який сміх гострий
При нічній лямпі

III.

Потухає священна ватра
Що засвітив недбало
Я зберу попіл завтра
Для безецного балю

Зникну для огня непомітно
Мій шлях безвинність
Руштесь стіни бездовідно
Ламте стриманість

IV.

Образ снився мені
Образ благанний
У холодній труні
В білім савані

Не зводь у сні
Зір свій звучий
Дайте мені
Кимвал брязкучий

V.

Мене спокушають померлих образи
Я люблю всіх суворих
Я люблю вас що зникли в поросі
Ви в моїх тугах хорих

Кістякам я даю загублені форми
Одягаю в прозорий стрій
Я люблю вас воскреслих хорами
Підкресленностями мрій

VI.

Плинуть ручаї в душу мені
Отруйно
І забреніли на останній струні
Струйно

Змягчує гладе душу мені
Оксамитова злива
В грудях моїх на останній струні
Припадає пестливо

VII.

Звідки насунулись незнані навaленості
На шляхи шукань безупинних
Виринають хорости гнітять придавленості
Переплутують час хуткоплинний

Тихо шепоче гомонить присмеркаючи
Засмучена й безпорадна трівожність
Так росплиsається в пітьмі уміраючи
Спіраль анальогій і наївна тотожність

VIII.

Гей ти найвищим визнаний
Стій
Виходь з найсумнішим і вигнаним
На бій

За далеку царівну в мріях обагнуту
За любов
Нас може примирити віками прагнута
Кров

IX.

В моїй душі поважність
Змірює метранпаж
Моїх мрій безважність
Моєї мрії паж

Осміх гуляє безтямно
На естампах мрій
Так віддаюся днями
Кровожадній грі

X.

Вагон без вікон
Подорож прикра
Експресить гінко
Розбита скрипка

І стиха стежить
Хтось із кутка
Огидний нежит
Хриплість гудка

XI.

Загинув у безглузді спорошенім
Будинок білий цяцькований
У чорнім куті огнем спустошенім
Мій звір зацькований

І розумієте? У млі застиглій
Виник клубок калік
Я ледве чув як в бурі стосилій
Хтось мене поволік

XII.

Сірий вихор пронісся над моїми будовами
Сірий вихор мої будови звалюючи
Пройнявсь містично він огненними словами
Пройнявсь огненними словами тугу спалюючи

Блиснув о-півночі пожарами беззразковими
Гудів і тріскав цілу ніч незмовкаючи
Язиками і пасмами червоними випадковими
Мене за душу мене за багрову душу торкаючи

XIII.

Душу осумлює неясність постатів
Свідків невідомість
Приходьте приходьте небажані гості
В хору свідомість

Сідайте сідайте без жадних погроз
До чорного столу
Я не боюсь захололих поз
Я Савонарола

XIV.

Студіює обездужено
Мій антиквар
Чому скрізь бездушно
І все марно?

Знайденостей безладність
І в кінці сором
Бракує істота владности
Сінтези кворум

XV.

Спить велетень останнім сном
Розбудять кошмари
Свердлить у мозку траґічний ґном
Зсуваються хмари

Спи велетню останню хвилю
В обіймах з Будою
Ковдру червону твою одхилю
Перед пробудою

XVI.

В пустих ефірах атмосфери
Зовні прозорих світа стін
Лунають відблиски Естери
І мій зустрічний гімн

І затремтівся скористанно
Від волі змучений ефір
Рухаєсь жахно безнастанно
Овсесвічений звір

XVII.

Далеко позад кинув я віки
Привітання астральним сферам
Приходь на бій з модерним Люцифером
На берегах ефірної ріки

Вона владає мною неочумано
За стихію не визнана
Але знайте з світів матеріальних вигнана
Моя міць нечувана

XVIII.

Noce di Benevento.

Закружлялись в димах травних
Зашуміли всі у раз
Хай живе в надземах славних
Чорним сміхом пітьми князь
Торси жовті в присках шалу
Зачарують кола сфер
Кинув осміх на поталу
Демон владний Люцифер

XIX.

Відчиняй червоні ворота
Царице жаху моя чорна мати
Я з'явився з блакитного гроту
До твоїх чарів Гекато

Я повний див я хочу бути
Посланцем злобним сумного менту
Я приніс з мого льоху отрути
Я привів душу оганьблену до-щенту

Впусти до твого задрапованого кабінету
В таємних муках я буду звати
Я до тебе привів душу по секрету
Таємних чарів чорноруха мати

XX.

Залиш надію перед блуканнями
У зачарованих лісах
Бо срібле тугу викликаннями
Веселий жах

По сходах стука білий колос
В сіянні чорнім діадеми
І розсміявсь веселий голос:
„Ubique daemon!"

XXI.

В елястьї снігу він гринджоле
В обіймах сонця смілий він
І радісний як Джіорджоне
! ясний біля білих стін

Він через Босха відьму виніс
У храм утіхи білий храм
І хто шукання силу спине
І хто поверне знов Бедлам?

XXII.

Мій спектр має зелену сіру жовту фарби
Я проходив трьома вулицями
У-вечері знайду коли рух одумається
Свої всі скарби
Годі скулиться і лежать зневірено
Треба вийти у шумний сад
Хто винен що мене тягне назад
І все так вправно перевірено!

XXIII.

Гинуть образи розмірено
Тухне захід без надій
Все до решти перевірено
Все роскрилось ще тоді

Знов пливуть слова підсказані
Знов одважився пілот
Слово пісні недосказане
Обензінить без турбот

XXIV.

Mors syphilitica.

Я не бігаю за тобою
З журбою
Я не шукаю

О не підходь блакичена габою
Не хочу бою
Не знаю

Не стій отьмарено у куті сходів
І дай пройти
Рожеву пляму з ясного сходу
Впусти

XXV.

Поезії згуби.

1.

З перерізаним горлом
І захололим осміхом губ
Стояв
І куди рушити не знав

Всі оганьблені й розчаровані
Всі зневірені
Друзі мої

2.

Хто?
Я жду
Приходь сильний.

Кохана
Не треба щирости
Я роздавлений

3.

Ах
Вона потрібна й необхідна
Моя розгубленість

Лихтарь осліп
Од світла

4

Світ не винен
Що немає на світі
Живщого.

Воскреси!

5.

Метелик душі роздертої
Прости

6.

Злови мій акорд
Незнана—рідна моя

Ти бачиш вперше

Придави останній клявиш

7.

Хто ще боїться себе?
Убий мене тільно

Бо мене веде шлях
Я—«призначений».

8.

Я заплющений
Ім'я моє - тоскність

XXVI.

Море повне ясної блакиті
Море міниться в тонах несмілих
Білі хмари знов сяйвом повиті
Обрій повний метеликів білих
Скільки іскорок в стьожці блискучій
Скільки в далечі моря скалок
Море міниться в сталі сліпучій
Море томиться в тінях заток

XXVII.

Запах моря запах солоний
Гіркий і гострий аромат баговіння
Я звалений сонцем я цілком зламаний
В зорі безладність і сліпь від безтіння

Море море поклич закоханого
Блакиттю галькою розваж у тузі
Прийми свого сина несполоханого
Рідного скелям і бірюзовій медузі

Приласти сяйвом одбитим сонцем
Зведи над зором блакитний зонт
Я зроблюсь гірким і солоним хинцем
Закоханий в далекий горізонт.

XXVIII.

Багнесь у безмежности висвічування
Від очей женственних перестрінути.
Містично-несподівані посвідчування
Не хотілось би випадковостями змінювати.

Ефірним дротом до глибин пронизаний
Я всесвітно споріднений зі сміливостями.
Невже—я схилюся? непевно згризений
Страшними думками-скостенілостями?

XXIX.

Я не хочу своєї уваги скупчувати
Нудним шаблоном розважань.
Вам не побачити моєї уступчивости
Під сміхом зблідлим ображань.
І коли людину остаточно вимучите—
Я займусь філософією натхнення.
Кому, кому ви кров із серця виточите
За ілюзорну ганьбу гріхопадення?

XXX.

Келія, присвячена ажурним панчохам
І гострим букетам важких орхидей.
Я оточений колом трьох ідей.
Я—дурень, Санчо і Хам.

Маєстро, я прийшов замовить для свого кабінету
У великому розмірі репродукції з Ропса.
Слухайте, я вам скажу по-секрету:
Ви мені нагадуєте одного знайомого мопса.

XXXI.

Пейзаж опсіхольожений наріканнями
В душі граніті різцем записаний
Нічними викликаннями
Я вколисаний
Стояв чорні руки заломлюючи
На душі було свято загублення
Прийшов вечір рухи і думку стомлюючи
Підкреслюючи поглублення.

XXXII.

Простяглися тіні тіні вечірні
Тіні сонця весняного
Тіні захвату світа тонкі і невірні
Тіні смутку безвиглядного
Линуть гуки вечірні гуки незнані
Щастя співанного щастя незмінного
Простяглися тіні тіні сонця весняні
Пасма смутку вечірнього.

XXXIII.

Пейзажі такі задумані,
Тіні такі тонкі
Фарби важкі в тумані

І луни гудкі.
За брамами опурпуриться
Сіренний ранок
І почне журиться
Од нічних співанок.

XXXIV.

Я вітаю вас, молоді авіатори,
І тепло стискую руки.
Зсунувся штучний екватор,
В мого порога виріс бамбук.
Я освітлюю блиском серця бензінного
Шум пропеллера й шкіряне кепі,
Руште все огорожене незмінно—
Інтернаціональте степ.

XXXV.

Я—на емалі неба витиснений
І світу почуваю прихильність.
Я—хвилею історії виплеснений,
Моя фантазія—побережжа вильність.
Я не замикаю свого ательє—
Приходьте, я живу в Патагонії.
Вам—вам—вам жалкування моє,
Мені—моїх шукань агонії.

XXXVI.

Я схиляюсь на коліно
З рухом смілих перемог—
Хай акордить глум п'яніно

Над примарою трівог.
Я не знаю, чи реальність,
Чи оманливий то млин,—
Переміг я мрій стміяльність,
Несподіваний загин.
Повновладно і безкарно
До коліна світ схилю.
Пригадайте-но безхмарне:
Сте клю влю плю
скую
ую
ю.

1918. Кибинці-Київ.

БІЛА СТУДІЯ.

I.

Овиноградена альтана,
Старий романс—
І Айседора гнучкостанна
Par excellence.

Куток ґазелових настроїв,
Срібних етюдів.
Обілосніжених—нас троє
У білій студії.

II.

В перетворах еволюції,
В довгій стьожці темних змін—
До журної панни Люції
Вбіг химерний Арлекін.

Не дивись на темний смуток,
Опромінь червоним кут.
Хвильне свято проституток
Здаве гостро чорний спрут.

III.

Portrait poétique.

Вона радіє несказанно
І обережить кождий крок.
Вона прекрасна, як старанно
Сонетно сплетений вінок.

Вона—принцеса над вітрінами,
Легка й прозора, ніби дух.
Вона—цариця по-між стрійними,
Коли зодягне капелюх.

IV.

Тонко і просто, мов радіолярії,
Ми ідем в добірній парі.
Гіпнотизують жовті арії
На блискучім тротуарі.

Улицю цілують вітріни
Сплітаються огневі низки.
Як я люблю твої рубіни
І під пафою книжки!

V.

Моя думка пестила мрію.
Які дрібненькі квіточкй!
І мрія шептала: я тебе зогрію —
Припести думки!

І було так багато здивованости
В нашім яснім єднанні.
Ми — щасні в сій прикованости,
У цім переконанні.

VI.

Нас затримали смуги вечірні
На мармурових східцях.
Нас зустрічали акорди невірні
І менует без кінця.

Сурдінять далекі автомобілі.
Мружіння пішло по озері.
Самотно пляміють лебеді білі
І в серці тріпотів Морзе.

VII.

Очі міцно, міцно стиснуті
І заломлені губи.
Вохкі коліна з біллю роздвинуті
В час солодкої згуби.

Не було початку — не буде краю.
Таємність ковдри.
В цю хвилю почувається
Тільки кров.

VIII.

Скільки кольору в гатунках,
Яке барвисте оточення.
Виразність у визерунках,
Ґрафичне утончення.

Ошедеврена напруженість.
Безецно ясна лілея.
Мистецька непримушеність.
Вишуканість Бердслея.

IX.

В залі, оелектриченій сяйвом,
Між запорошених пальм —
П'ємо ріденьку каву,
Коли в серце зажурені осміхи впали.

Жовті стьожки просувались по вікнах.
Плями, крапки — сірі, червоні.
І були такі рідні стіни.
І були такі чужі стони.

X.

Вдихаю я тонку отруту
Садів гамірливо-бензінних.

Люблю роспачливість забуту,
Незнайомої Зіни, ажурний капелюх незнайо-
мої Зіни.

З шостого поверху дивлюсь на стіни —
В надвечіровий час, коли дими мережчаті.
Люблю міста мініатюрні сонатіни,
Без свідків за орхидеями стежачи.

XI.

Крила білі, загострені льотно —
Крила сміли душі Розалінди—
Оескізені знов безтурботно
Перед острахом Сціли й Харібди.

Крила мяхкости снів оксамитних,
Крила казок осніжених Сканди,—
Скільки згибів на схилах блакитних,
Які блисні ажурні ґірлянди.

XII.

Знак перше-останньої зустрічі
Для елеґантної Катерини,
На спомин про ваґон співучий
Обезестраденій балерині.—

Синій знак гострий зоставив я
У вас вище заголених колін,
Коли звала безмріяна Ставія
І мучив ваґонний сплін.

XIII.

Пройшло 5 веселих трамваїв.
Вас нема.
Ах, як зимно на розі чекати в маї,
Коли в серці пустка німа.

Вийшла панна—на Вас не схожа цілком,
В атмосфері конвалій.
І довго довго я стежив зором за блискучим
каблучком
І мене мрії заколихали.

XIV.

У тінях смерку полохливих,
Збіраючись на концерт,—
В кімнатці синій мрій бурхливих
У зеркалі зобачив смерть.

Злетів із серця посміх білий.
Зайшов я необачно й рано.
І голос твій—такий несмілий:
Ах, я не вбрана.

Коли прийду колись я вдруге
І сміливо у двері стукну,—
Ти зодягни, на фоні туги,
Жалібну сукню.

XV.

Вона сиділа за маленьким столиком
І готувала космографію.

Було важко стримуватись і безжурить стоі-
ком —
Я ж кандідат на ґрафи.

Годі гратись зім'ятою хусточкою,
Ще 5 хвилин і я встану.
Маленькою-гостренькою звісточкою
Я очездивую вас, панно.

XVI.

У зашторенім кімнаті, ранком сонечним,
безпромінним,
Я з'явивсь до нього вихрено, коли він ще
спав.
І болючо-нерухомно, струнно в дірочку
устромлений,
Промінь сміливий і дерзостний на черво-
ний килим впав.

В ясних усміхах пробудження, в щасті ра-
дісної зустрічі,
Так багато давніх вигуків враз проснулось
у серцях.
І заграли ясні зайчики, рухи й зори хитро
скулячи,
В бризних спогадах минулого струнять душі
без кінця.

XVII.

Панна з третього поверху.

Вийди, вийди, панно з третього поверху,
На балкон.

Я стою, вже стою, моє серце дзвоне,
В серці так баґато пороху.

Обернися постаттю до таємного сходу
В саду.
Теплим вечером, впиваючи насолоду,
В чорний парк я прийду.

XVIII.

Я люблю обличчя зміненість
І ще шось, що в тобі
Я люблю твїх губів рубіненість
І ще шось, що в тобі

Я люблю твоїх стеген принадність
І ще шось, що в тобі.
Я люблю твого тіла принадність
І те, чим відріжняєшся в юрбі.

XIX.

Це було у-вечері, коли місто вібрує стум
ливо.
Це було на тім тижні у середу.
Вона стояла, дивилась у очі задумливо.
Зграйна, як сонет Ередіа.

Так, це тоді (було).

XX.

З головоніг ви опарадоксені,
Та не по-уайльдовському.
Ваші барви зносені
На повігомійських тротуарах.

А ваш сміх курортний!
І при чому—рудий фокстерьєр!
Чуєте? Ваш вигляд відворотний!
Виїздіть у Тверь!

XXI.

Сніг тане.
Тане сніг, збігають струмки.
Хтось гляне,
Гляне хтось на блідість руки.

Мов рози,
Рози мов плине тонкість мук.
Тихі сльози,
Сльози тихі вібрують між рук.

XXII.

Провінціальні ескізи.

1.

Саме стала виринать
Пляма синя хвиляна.
Глянь, навколо безліч хат!
Вона з хати вигляне.

І ростане хмарний сум
В тінях палісадника.
Не долічить, мов на глум,
В русих косах бантика!

2.

Облуплені стіни з червоними віконницями.
Тротуар, похилений до канавки.
Запнуті ґазом, красуні синіють спідницями
Перед дверима ґалянтерейної лавки.

Лихтарі освітлюють блискучі плями.
Полинялість витріщила сполоханий зір.
В глупу ніч, виринувши з ями,
Прочвалав двоногий звір.

3.

Лихтарь самотний пустинним вечором
Не сполохує повільні рипи—
Як вона ходить з повітовим фельдшером
Де квітнуть і пахнуть липи.

Нерухомі, вслухаються в голоси мовчанні—
Про кохання, про єднання душ.
І на зло викине з вікна, у безвідраднім спочуванні,
Стара панна грамофонний туш.

XXIII.

Біля Мапи.

1.

Які слова—болючі, зимні—
Вона поховає мене зимностями.
Відчування інтимні—
Зогрій моє серце інтимностями.

Далеко, далеко блакитне море...
В душі—опрокльонені естампи.
В тебе—душа загадана, в тебе—серце хоре.
Не сиди біля мапи!..

2.

Що тобі каже на мапі море?
Яка самотна у присмерк постать!
Вирисуються у пітьмі твори—
Тоді поїдем у-гості.
До рідних скель через степи і гори,
Через Азію по веселій лінії.
А тепер.. Затули серця штори,
Не буди туги осінньої.

XXIV.

Не жалкуй, що мій будинок—звалений,
Не турбуйсь про звіт.
Бо не я сам—спалений,
Зі мною падає цілий світ.

І нехай він мертвим лічиться,
І нехай міниться без снаги.
Настрій мій розметерліниться,
Повний ваги.

XXV.

Чистильщик чобіт.

Кинь ранкову газету, маестро,
Поставив на твою машину чобіт.
Ріг всміхається затурбованим сестрам,
Кождий своє діло робить.

З гаманця виконав відповідний мінус—
Можеш продовжувати своє читання.
Я залишу тебе на розі але ніде не дінусь.
Виблискує за будинком позолочена баня.

XXVI.

Ніч. Гуркотять візники.
Хутко погасне—блима електрика.
Хутко заплутаються—плутаються думки.
Серце чекає крику.

І розітнеться крик—крик нічний.
І збентежить довколля—метеорно вічний.
І розітнеться крик—болюче знадний—
Такий холодний і такий комічний.

XXVII.

В садах бензіну.

Сонце, сонце на балконі,
Проти цвіточного магазіну.
Пихкотять, сурмлять сталеві коні
В садах бензіну.

Зеленіє, зеленіє зосередковано
Самотний парк.
Лоскоче осміх бензінний ковано,
Набридливо самотить парк.

XXVIII.

Я—червоний з блакитним.
Хочете знать, хто такий—я?
Я брат усім сміливим і недопитним,
Я—вахляр.

Я—пісенний і безлічтонний.
Хочете знать, хто такий—я?
Я тримаю в кишені світ бездонний,
Я—фігляр.

Хочете знать, хто такий—я?
Моя душа—блискуча карусель.
Моя душа—зотлілий маніяк,
Моя душа—пастель.

Хочете знать, хто такий—я?
У мене в грудях—безліч білих скель.
Хочете знать, хто такий—я?
Я—газель.

XXIX.

Улиці залюднені, трамваї стрійні,
З очей таємних шовкові нитки
Снуються в душу, де плями мрійні
Де тепло гріють зустрічні думки.

Лоскоче груди пропелер шумний
У серці-свято, мов смілий скарб
Злетів самотно-близький, безстумний,
Розцвівсь довкола у безліч фарб.

Не розімкну я прозорий ланцюг,
Не одділю я фатальних думок—
Бо так багато на сонці вранці
Зустрічно-злотних таємних ниток.

XXX.

Як гарно почувати, що я—сильний,
І що мені належить світ.
Як гарно бачити, що мій шлях—вильний,
І що всі біографії—шаржний звіт.

І хто зважиться піти зі мною поруч?
І хто розсміється над безглуздям хмар?
Як весело, коли я опускаю штору,
Як весело, коли зі мною гуляє бульвар.

Як вільно я тримаю руки в кишенях,
Який непримушений мій беззлобий зір.
Ви розумієте? Не має піску в жменях
В гороховім костюмі Звір.

XXXI.

Я іду по шляху незнакомому,
Перегортаю вічности сторінки.
Бо і сам невідомий нікому я,
Бо не чекаю й сам я на свідки.

Я—нічий. Я—ніхто. Мене не знає історія.
Мій девіз—несталість і несподіваність.
Хочете? Я зримую зараз: *істерія.*
Я остроїв поезію в стрій ні-разу ненаді-
ваний.

XXXII.

Я поволік за собою віки
І зашморгнув узол.
Я відчиняю звіринець, а в клітках—Думки і
Обезп'єдесталені Музи.

В шклянці кави я перемішав усі віки
І всі людські душі.
Поетеса в чорній сукні—Сатіри тому
свідки—
Мене блакитними зубами задушить.

XXXIII.

Яка іронія—мій шлях збігся
З шляхом якогось відродження.
Поете, не бійся
Випадкового ототожнення!

Коли справді історія людства спіраль є—
То це астрологична спіраль особистости і
юрми.
Але я не думаю, що тут—провалля,
Бо я ж з дитинства сміливий і німий.

1918. Кибинці—Київ.

П'ЄРО МЕРТВОПЕТЛЮЄ.

I.

Поему беззразкову—
Приготуйтесь слухати—ви!
Я увільнивсь—закований,
Я без голови!
Я готовий приймати отруєні стріли,
Безліч бризок закіплої призирливости в
мені.
Всі нитки перегоріли.
Я—в огні!

Ударю, ударю сміливістю беззразковою,
Не підходь, кому незнаний бетон!
Бо я—неспоріднений. Бо я незакований.
Бо в мені—сміх на стон!
Я готовий приймати отруєні стріли!
Я готовий до зустрічі символістів і крамарів!
Всі нитки між нами перегоріли!
Але я не згорів!

Я прийшов, викликаний мрією не ви-
падковою,
Я не чую ран!
Приготуйтесь вислухать поему беззраз-
кову!

Над містом туман.
Викиньте з голови всі острахи несподівані
Я не страшний і мені чужий Дніпро,
Я тільки творю арійки ще не співані,
Я—П'єро.

II.

Я далеко більше вам зрозумілий,
Як гитарний романс.
Я—зовсім не зарозумілий,
Я не Гюісманс.

Я вдаю, ніби ви—без секретів,
Ах, це така примітивна річ!
Моя душа боліє по Анрієті,
І я лізу на піч.

В-осени я потягую носом—
У мене собачий нюх.
Я хотів би бути справжнім негритосом,
Щоб перегризти ланцюг.

Я—сміливий, беззубий і загальнодоступний.
Але в мені залишилась прикра Икла.
Ви знаєте—я хватаю легкоступно
І ти до моїх поцілунків звикла.

III.

Ви розумієте?—Я не можу спать.
Ви знаєте?—Я ночі не сплю.
Мій мозок—символістичний автомат.
Я пишу грамоту королю.

Місто стихне погасаючим сном,—
Я звертаюсь до незнаних—вас,
Останній трамвай продзвенить за вікном,
Тоді надходе передзначений час.

І заколишеться тінь силуетом міцним,
І забушують повстання в гарячій голові,
Я даю простір блискам і плямам золотим,
І проживаю в ментах вічности дві.

Ви розумієте?—Я не хочу буть там!
Ви знаєте? Я відмовив королю!
Ви подумайте! я сам, я сам!
Ви відчуйте!—я ночі не сплю!..

IV.

Я—жертва погасаючого світу.
Я—поранений звір.
Можливо, що прибув на ‘ероліті
І кинув довкола зневажливий зір.

Дух мій в захопленні можливостей футурних
І в крові—безліч архаїчних атавіз
Я—в пестіні хмарок пурпурних,
Я—скрізь.

Я ховаю в собі всі горіння й інстінкти,
Я—синтеза поетів і мрій.
Я пережив усі конфлікти
І дивний на мені стрій.

І коли встануть всі звірі й люди,
І коли кинуться всі предки й вороги—
Я розстебну свої закрівавлені груди
І покажу, скільки в мене снаги!

І побачать міць, синтетичну й могутню,
І попрохають крови на плями й сліди—
Я віддам всю свою силу за хвилю незабутню—
Я—вічний, сміливий і молодий!

І так скінчиться боротьба стосила,
І ледве потушать мої хвилі віки.
І я припаду до ніг женщини і скажу їй:—Мила,
Дай мені відкусить шматочок твоєї загоденої руки!

V.

Зве мене до сталевих окреслів і бетонних мостів,
До ланцюжних періл і камінних барикад.
Прийме мене в свою пащу беззлобий, байдужий гнів,
І стане доля бозсило круг—спаяний—розмикать.

І чорні димарі розмалювали небо пекельним змістом,
Принадним лісом підкреслюють краєвид.
Ритмичні птиці, розсипаючи сліпучу сталь над містом,
Бажають ефір, позбавлений метафізики, розломить.

Звуть мене залізні гамори і безугавні гомони
Великих натовпів, що рухають під бетоновим захистом.
Звуть мене поеми, де не хвилюють душу спомини,
Де всі інтереси й заміри перетинулися навхрест.

VI.

Молодий я, і багато взяв,
Світ і життя збагнув за-рано.
Душа моя ще просить ласки,
Я ще дитина—і коли дорослим став?

Я прагну друга, як колись,
Коли був наївним ідеалістом,
І хочу, щоб мене хтось зрозумів.
Я ще хлопчик, і моя мрія—панна.
Я непрактичний,
І мене лякає женщина
Я—несталий,
І життя моє білий круг
Чекайте—завтра я арлекіном встану,
І задзвенять маленькі дзвоники на шиї.
Життя мене обігнало,
А я зостаюсь романтиком,
І кожда моя дрібниця—трагедія,
І кожда мрія моя—огонь ворожий,
І кожда щирість—помилка,
І стремління—рабство.
Так попадаю в неволю я—
Утворюючи для себе волю,
І вільний раб—ім'я моє.
І не дивуйтесь моїй сміливости,
Бо її змінює замішання.
Геніальність змінюється бездарністю,
І сльоза друга—то моя доброзичність.
Я не знаю своїх доріг,
Я творю,
В мені твориться світ,
І його не було б без мене.
І коли пройде ніч—
Я знову ваш,
Я звичайний,
Підпалений жертвенним огнем,
Віддавший волю свою на творіння.

І скільки ночей тих буде—я не знаю,
І скільки днів.
Сам я не належу нікому,
І ніщо не належить мені
Я ще маленький хлопчик,
І не дивуйтеся силі моїй.
Три сивих волосинки я теж маю в голові

VII.

Не будьте, не будьте такими затурбова-
нними—
На Хрещатику ніччю немає хмар.
Не робіть, не робіть обличча зосередко-
ваними,
Викиньте кишеньковий словарь.

Засвітіть в чорну ніч електрику безжурну,
Уявіть, що навколо—храм.
Полюбіть, полюбіть зруйнованість мурну
Більше немає, немає драм.

Увільніться обачно від похмурости банної,
Задеріть голову до аеропланних препон.
Не визнавайте мудрости, і від туги безна-
станної
Заведіть грамофон.

Я не люблю бачить вас зосередкованими,
Вас зв'язує кишеньковий словарь.
Відчуйте душу душею незатурбованою,
На Хрещатику ніччю немає хмар.

VIII.

Я покажу вам безліч світів—
Оригінальних і капризних.
Я покажу вам безліч шляхів—
Хто хоче мого духа визвать?

Ми приходимо до останнього пункту.
Ми перемогли всі стихії й дощі.
Я відчинив двері замкнуті—
Хто хоче зі мною гулять в-ночі?

IX.

Годі.
Ви бачили жовтий плакат?
Все пережите лишається на-споді,
Запалюється Завтра без жалів і страт.

Всім, хто покається, чи можна вибачити?
Лише той живе, хто кохає рух.
Силу неможливо вивчити.
Матерія—то є дух.

Прекрасний безумець—хто летить по рель-
сах
За експресом прудко, мов сталевий птах—
І не визнає влади туги і влади серця,
І визнає лише відважних шлях.

Забудь про даремні вискоки,
Запались марнотратством зусиль.
Не бійсь потойбічної блискавки,
Коли почуваєш силу.

X.

Я пропоную виперти свій запал важким
вибухом,
Щоб разом з ромбиками серця посипались
бризні хвилі вітрін.
Я пропоную випустити з кліток витончені
примхи,
Я пропоную знищити уклін.

Хто пройдеться вниз, аж до самого Хре-
щатика
Не зважаючи на людей — сміливий і самот-
но-гордий?
Коли в животі лоскочуть пружнасті колі-
щатка
І на-зустріч летять сталево-енергійні морди.

XI.

Я жду, коли надійде хвиля
І мою душу підхватить бурун.
Я не люблю, коли поруч — мила,
А під моїми ногами - грунт.

Моє серце прагне неістнуючих квітів.
Моє серце квітне у болях шукань.
Я не сам, я не сам на світі —
Моя буря у фарбах світань.

Я любуюсь безсюжетністю бурі,
Сила — мій динамичний сюжет.
Мій світ — в тонкій мініатюрі,
Я — беззразковости поет.

XII.

Затріпотять перед смертю ажурні віли
І таємно стукне останній крок.
Сперечається на розі трамвай з автомобілем
І освітлює безумство морок.

Здрігнуться губи в екстазі піни,
Сколихнуться віки й моменти.
Заквaплять скрипно засуваючі магазіни
І розітнуться аплодісменти.

Випустить кулемет безнадійні кулі,
Світ стисне жадання нездійснених жмень.
І виступлю на естраді і скажу:
— Отимчасовені королі!
Я — геній.

XIII.

Вітаю гуркоти і несподівані вибухи,
Коли падають стіни і завалюють ходи ката-
комб,
Коли асонанси сплітаються в нерозгадні
ребуси,
Коли в небі — картина розриваючих бомб.

Хто знав, що розірветься машина, матема-
тично перевірена,
Хто мав попередити про нещастя юрбу? —
Я люблю сумітню, в своїй трагічности не-
сподівану,
Я люблю сліпий випадок, що виявляє
містерну злобу.

Я ненавидю прилизаність і ідіотські похли-
пування—
Я шаную сміливість і розбишацьку міць.
Хто скаже, що моя рима—не вишукана?—
Asseyez-vous à votre place!

XIV.

Я шукаю собі кравця
З ню-йорською рекомендацією—
З елегантностями знавця
І з бездоганною репутацією.

Запобігливий балакун—
Його мова буде ввічлива й стримана.
Його усмішка—як північний бігун
І все ж віддалено-інтимна.

Я хочу, щоб він носив цілiндер
І білі замшеві рукавички.
Він мене попередить:—Ах, вибачайте,
містер—
Брати за дорого у мене немає звички!—

XV.

Киньмо звіриним в традіцію.
Мясо—це матеріал.
Ми підем на залізну репетіцію
Скинути ганебний ритуал.

Проклянем опоезену мрію.
Мязи на фізичну працю вживем.
Жінко. Я прийду і тебе зогрію
Своїм огнем.

Я хочу—і до тебе прийшов.
Зустрінь мене без дивопитань.
Ти ж розумієш, що моя кров
Вимагає переливань.

XVI.

зверни глуму з дороги
дай пройти мені
коли небо покаже роги
здригнись в труні

і чекай на північ
але не лякайсь пітьми
вибач аполона в гніві
і замісць Я
скажи:
ми.

XVII.

Мокрий морок.
Світ накритий кошмарною ковдрою,
Ступи зблідлий крок!
З'обереж душу тишою мокрою.

Виблисне непотрібний грюк.
Звалиться випадковий камінь.
Коли хочеш мук—
Іди за нами.

І вирветься печерний крик.
І очі засліпить, зав'яже.
І куди мокрий зник
Ніхто не скаже.

Морок укриє смерклим скоком.
Заклякне незвиклий уклін.
І вибухне жах запобігливим кроком,
І оковдрить мокрість душ чорний крінолін.

XVIII.

Сполучення і комбінації верзінові—
То мої поезії беззразкові.
То мої поезії бензінові,
То мої поезії випадкові.

Я становлю великий Запитальний Знак—
Бірюзово медузними чорнилами.
Хто вимірить мій утончений смак?
Хто полетить моїми альбатросовими кри-
лами?

XIX.

Люблю я міста безтемпні звуки,
Люблю я рух.
Люблю доторки незримих рук
До блакитного уха.

Будь ласка, не дивіться зачудовано,
Ваш погляд сон п'янить.
Нам місце тут злим духом приготоване,
Де починається безмежна нитка.

Мені подобається сталевого метелика трем-
тіння,
Скажений рух недвижних крил.
Моя душа—аероплянове зомління
І мерехтіння ще невиданої гри.

XX.

Звірю хочеться їсти.
Звірь заплутавсь в рову.
Подивіться на оскалені зуби!
Подивіться на звиснутий хвіст!

Звірю хочеться їсти.
Звірь не може писка піднять.
Жовкле листя нервує.
В далині—чорний ліс.

В далині необмежена пуща.
В далині—стільки хижих огнів.
Звірю хочеться їсти.
Звірь заплутавсь в рову.

XXI.

Коли з'єднаються всі самотні в пари
І прибере реальні форми невідомість,
Прогнуться росплавлено асфальтові тро-
туари—
І що ж буде, що буде натомісць?

Виростуть незримі, затріпотять метальові
крила,
Розум заперечить, онаглить покрик—ну
вибачайте, ні—
І що ж буде, коли в крамниці не вистар-
чить мила
І бананові дерева вкриє сніг?—

Коли сміх захолоне напівроскритим остра-
хом,
Зсиплють нежданно розірвані брязкітки,
Світло замінять електричним мороком—
Що ж тоді будуть діяти бібліотеки і слов-
ники?—

Розметерлінить поет марінетову тишу,
Перетворить аероплянно затоплений дзвін
Замісць драми—переживатиме на розі
афишу—
Що ж тоді робитиме він?—

Коли стане зимно забайдуженій легенді,
І буде лягати молодість в олавровінчену
труну,
Вигляне з-за парку нічний опукий денді—
Що йому скажуть на його ремарку:—ну й
же ж ну!—?

Заховає свою мірку поетичний критик
І загубить маестро свій симфонний темп,
Прекрасним паннам не хватить шоколадних
плиток--
Що ж тоді буде, коли еволюція заперечить:
—Стоп!—

XXII.

Тріснули репнули драми
траґедії
і в сльозах загрожували тарарами
нюансами інтермедії,—
хто ще?

Бризно і ляпно зігнувшись фігурно
в елястичний символ
витаскували тортурно
вишукано-клясичну риму

Запрохували в-гості
вони—звичайні відходючі
але побоялись нежданого вістника
мої найближчі родичі.
От і розміркуйте.

І піднесли тост в інтимній компанії
за все нове і сміливе—
послали вони на базар за останніми
і розлила вино Сільвія,—
і всі перелякались.

Почувалось якось непевно в незвичній
атмосфері
і було якось весело в полохливому оточенні
з блідими фізіономіями зійшлися знову в
сквері
і душі були промочені.
Що ви скажете?

Тремтять руки у запізнілих новаторів
перемогли самовбивці,—
в останній мент борню згадували
і признавалися: ми, символісти—вівці.
Хто б міг сподіваться?

І я сказав, що годі, що ми більш не побачимось,
і ніби нарочито поблизу тріснула шина.
Ах, скільки отих змагань потрачено—
по вітру, ну абсолютно, з багатьох причин.
Драма!

XXIII.

ффффф
дмухкало пирхкало
шшшш
шипіло шумно за машиною
брудосніг
—тумані
сани сани
колисали хрусти
мяхчили сичанями
злилися постатьно
силь
ветки
мяхкі кокетки
блискними поглядами
кхе кхе кхе
! Ви.

XXIV.

Ззирнулись в фойе
штучними очима—
виснажені душі.
Це було надзвичайно
інтересно—
в змаганних відблисках лягли погляди.
І були мяхкі натовпи
і курили мужчини
в спорідненому оточенню,—
і лише двоє очей обережно перетинались
і розбігалися параболько
і були теплі шовкові нитки
що болючо з'єднували душі
мужчини й женщини—незнайомих далеких.
Щось тягло нас
і хто знає
може ми будемо близькими й теплими
і будемо себе почувати гарненькими звірятками

а зараз в фойе
ззирнулися штучними поглядами
в фіолетовому зацікавленню
інтимно віддалені
і несподівані—
ми.

XXV.

Трикнуло, зойкнуло—
безпідставно—
—розгублено...

Схопилися.
Хе, всміхнулись!
Хрустнуло в животі.
    Звір!

Розкорокошили спогади
зблiднули запитаннями.
Одвернулись од світла—
    заховаться.
Ждуть—
хтось прийде ще.

Вирхнули, спитали жінку.
І заплакала жінка—
    несподівано
    —розгублено
розшнуровуючи сукню.
І промовила якусь цифру.
Так падав світ.

XXVI.

Безумить грюками
розривається металь
скрипить ріже сталь
брязкотах руйнуї
верескливість машинить
лоскіт авто
співають шини
сіренить зойкність
похапливить тупотіння
незримлять крила
тріпоті
гамір залізних експериментів.

XXVII.

Блимно і крапно
блискучими лініями
тремтячими фігурами
сунуть
лізуть
повзуть
пересовуються
випадкована симетричність
німих пересовувань
обганяннями
міняться рухах
безшумними серіями
міняться силуетами
таємничими вогниками
вирізуються окреслами
вигнутими тіннями
засліплюючими рисами
диференційована геометрія
химерних кутів і будов.

XXVIII.

Сталевим рухом
    — Захват
    — Стремління
Промчався сірим бензіновим духом
Залишаючи тремтіння
    — Хуткість
    Увага
Велетень —

Лі-лі-пут —
Господарь міста
Світа володарь.

1918. Київ.

BLOC-NOTES.

Автомобіль.

Два ока блискучо-жовті
З незримим ротом
Мене зустріли
Мене сліпують
Огневим злотом

Цілком безкарно
За рогом зникли
Все марно

Ви розумієте?
Я став святим
В моїй душі звалилась готіка
Обатмосферив бензінний дим

21—IV. 1918. Київ.

Сезон.

Хутко
Відчиняться сади

Дим
Осутінить постаті

Веранда
Гомін темний острунить

Зустріну
Свою божевільну там.

21—IV. 1918. Київ.

Квіти зла.

Улиця бодлериться владно
Росцвіли Квіти Зла
Що ж мені в душу безоглядну
Ти принесла?

Озонить і тьмаре мозок
В глумну і чорну ніч
Пахнуть орхидеї й гострі рози
Блакитних стріч.

21—IV. 1918 Київ.

Істоти фарфор.

Викиньте играшки з голови
Не опускайте штор
Не показуйте мені—Ви!—
Своєї істоти фарфор

Бо я закоханий в ніжні рубіни
Мене хилить до мяхких шкір
Такі теплі й затишні стіни
І я такий сміливий звір.

22—IV. 1918. Київ.

Тепла Жінка.

Нервує чорне з білим
Вабить остання сторінка
Впала на темный килим
Тепла жінка

При фантастичнім лихтарнім світлі
Оксамитова мяхкість
І коли орхидеї опали росквітлі
Нас опромінила вохкість.

22—IV. 1918. Київ.

Va-banc.

Завмірають відгуки вечірні
Залізного міста
Залазять фрагменти чорні
У мій ажурний міст

Вколисує нерви окав'ярені
Колишня колисанка
В колоді карти перевірені
Я не іду va-banc.

25—IV. 1918. Київ.

Лихтарь.

Жовтий павук шиплячий
Ворушить огневим ротом
Вібрує кут несплячий
Телеграфним дротом

Тріпотять листи віджившi
Перед подихом міської смерти
Я умру нарочито віддих спинивши
У десять годин без чверти.

25—IV. 1918. Київ.

Жовті дині.

Обмежили думку
Жовті стіни в садах
Борсаєсь в грудях позбавлений притулку
Вигнанець тиші мій білий птах

Зруйнували пожари
Браму стародавньої святині
Віддих огнилюють на базарі
Жовті пахучі дині.

26—IV. 1918. Київ.

Елегантний стоїк.

Хто скаже рухом пронизаний
Що часує життя повільно?
Хрипогорлить смуток перегризений
Бензінить улиця автомобільно

Зникнуть дими плями ніч зітре
Розітнеться сурмно самотний зойк
Випне губи елегантний стоїк
І єхидно кине: entrez!

28—IV. 1918. Київ.

Бліда панна.

Приходь в кімнату озанавішену
Бліда панно моєї уяви
Приходь зажурена візьми силу нелічену
Після чашки кави

Розбий вазу на смерть осуджену
Моїх мрій засмучена панно
Впаде сукня і пристрасть пробуджену
Опостелю вогнем уітманно.

28—IV. 1918. Київ.

В сквері.

Сонце щулиться на штучні трави
Сонце грається в голому сквері
Опромінює неістнуючі звірі
Моєї уяви

Огазечено застигли фігури білі
Руху і галасів звичні свідки
Скачуть осурмлені автомобілі
Мережать огради шиплячі сльожки.

3—V. 1918. Київ.

Місто.

Сірі ряди п'яними перспективами
Одимокучені кулями рухливих плям
Цокочуть зойкнено чорними зливами
Сіренно завміраючи біля осмертених ям

Дротові мережки на блискучих ізоляторах
Стрункими рисунками перехрещені ажурної
роботи
Залізне тіло онервотончене винахід елєк-
тричного новатора
Пухкає дише ворушиться від бетонової
турботи

Синіми іскрами щулиться по шиплячій
лінії
Спалахкуючий мезонін з дзвінками-відзвін-
ками по сурмній улиці
Шматками камінними плакачуть винайдені
скінії
І десь на-закутках боязько в парку леген-
да з мітом щулиться.

3—V. 1918. Київ.

Оксамитовий дзвін.

Осліпи мого звіря заголеністю ніг
Гіпнозом проміневих недоторкань
Я не підійду—ні
Коли скажеш: встань!

Стомленість і вимученість—рештна принад-
ність
В тремтіннях тіни оксамитовий дзвін
Роздягни свою душу — твоєї крови влад-
ність—
Роздави свій вохкий рубін!

8—V. 1918. Київ.

Море жемчужило риси.

Море жемчужило риси і перлямутрило мармур сходів
Біля таємного ліса і люстрно-пастелевих хвиль
В далині крізь прозорові ткані вогники гаснули на пароході
Плями тінно обрамлені ніжно тремтіли на тисячу миль

І боязько-різко отінені темністю листу пляміли украдливо тонко
Запінені статуї білі оголено-вохких Сірен
В осріблену ніч непомітливо-клично таємить трояндна бутонка
І еротить блакитно мережчато-плюскітний трен

Темно-окреслений замок жалібно спустивши запізненотонні киреї
Виразно ліг водотінню зазубрених баштверховіть
Запахи густо-застиглі безрушать дурманно таємно сумних орхидей
Спеції мертвих століть.

8—v. 918. Київ.

Сміливість суконь.

В фіолєтовій кімнаті орожевеній світлом
Квіти росквітли

Німують в знемогах знадної реклями
Вазові плями

Сміливість суконь тріпочучих рухом рішучим
Тайни мережев омріяних в пестощах дня.

8—v. 918. Київ.

Білі столики.

Панно. Я у вас прошу пляшку пива.
У мене пересохло в горлі.
Будь ласка, не дивіться на мене так пестливо —
В мені щось умерло.

Столики білі. Білі столики білі.
Панно, ви взагалі уходьте.
Мчуть повз вікна — чуть — автомобілі.
У мене гірко в роті.

11—v. 918. Київ.

Св. Сільвестру.

Приймаючи до уваги, що місто сьогодні ілюміноване,
А також те, що панни йдуть у сад у білих строях,—
Я скину почування поміркованє
І спущусь на улицю в гороховім настрої.

Я ввійду в ворота, коли музиканти сядуть
по місцях
І La підготовчо огармонить оркестру.
В саду буде повно тоді білих приваблю-
ючих плям —
І таємничо-симфонно вклонюсь мовчазно-
му Св. Сільвестру.

12—V. 918. Київ.

Перемога край столика.

Я хожу за тобою, русопанно тонкостанна,
По виблискуючому паркеті в сонечно-
одвертім саду.
Проти пустої оркестри — витворна і бездо-
ганна
Ти промовила собі думенно: на нього очі
зведу.

На веранді білосніжній русопанна гнучко-
станна
Їсть морожене з усмішкою. Сірий натовп
у-низу.
Сяє усміхом між лавками — між пісками
сонцеванна,
Перемога поблизу.

12-v. 918. Київ.

Бліді столики.

По-над люстрною стіною бліді столики
опукі
Фарбна лава капелюхів ніжно витончені
руки

Я пройшов по алеї з окресленнями рухли-
вих тіл
І замовив кави на блакитний стіл
Панна звернула увагу на шипуче диво:
Мій сусіда розілляв пляшку з пивом.

14-v. 918. Київ.

Опертий лікоть.

Зори настирливі, зори уперті.
На мармор опертий лікоть.
Рухи зосередковано роздерті
І перса запитують: що? я—каліка?

Хто винен, що на шиї сріблястий дзвоник
Містерно-опошлених звичок?
Я дивлюсь під мармуровий столик,
Де рухається безжурний черевичок.

14-v. 918. Київ.

Крик.

Хтось загинув з холоду серед мяхкої юрми
Хтось крикнув самотно: ах я чужий

І несміливо влучив кулею в лоб
І орубінила підлогу кров

І сказали що наївно згинув чоловік
І скрикнула якась панна і червоний кра-
ват осліп

Хтось опромінив холод серед мяхкої юрми
Хтось крик осамотив: ах я чужий

І окулив несміливість влучністю в лоб
І опідложила рубіни кров.

14—v. 918. Київ.

Сопрано провінціалки.

Незграйний гомін в мою кімнату з одчи-
неним вікном
Приглушено вливається затоплено і владно

В моїх озерах відбивається нескладно
І дійсність видається сном.

Із палісадника де одцвіта бузок,
Здіймаються насичені спіральки.
Із темряви, разом з ароматом квіток,
В вікно влітає гитарний дзвін з сопраном
провінціалки.

19—v. 918. Київ.

Уличні фоліанти.

Хто любить юрму, мяхко спінену,
Хто любить гуркіт і сміливість примар?
Гуркоче улиця, що-ментово відмінна,
Широколистить одверто світлотіневий буль-
вар.

Захололі фігури на привітних верандах
Над порцією мороженого містично - зосе-
редковано.
Я блукаю заглиблено риючись в уличних
фоліантах
Довкола вібрують бруком рухи підковані.

Зупинись замислено журний поверховий
погляд
Подивись у душу безоглядно і впевнено.
...Шепочуть тіні, бліднуть обличчя—незна-
ні чужі примари містерно щоглять
Запізнений кут роззявлеротий мене ховає
темно.

23—v. 918. Київ.

Останній гудзик.

Я застебнув останній гудзик невчасно
Коли перетинулись наші погляди ворожі.
Вискаливши зуби папуасно
Я поставив дикість на сторожі.

Шклянка кави може звести знову
Пізно ввечері в зажуреній кавярні.
І зловлю я мрію випадкову—
Коли діткнуть груди пестіння вахлярні.

23—v. 918. Київ.

Фейерверки.

Несподівано і владно бликнув парус білий
владний
На співучі риси тіні. Враз
Сколихнулись фейерверки—запалившись
промінь-зрадник
Згас екстазно в той же час.

Плями злотнуть перемінно в рухах ніжної
мережки
Закружляли в тонких змінах. Знов
Бризно порох сріблить тіни пів'окресленої
стежки
Шептом листним зрадно-зблідлих і сполоха-
них розмов.

23—v. 918. Київ.

Парк.

Тихим вечором як захолонули тіни
В парк струмочками полинули плини лег-
кої віоліни,
Темними плямами самотно тулились каш-
тани
І різко пляміли окреслені мармуром стани.
Фонтан огазонений квітно осріблював зітхи
зів'ялі
І журно блукала шукала когось Іляялі.
Самотно блимали в кутках рожево-лихтар-
ні лілеї
І таємничо збігались у пітьмі алеї.

23—v. 918. Київ.

Місто.

Зойкно вилітали гаміри несмілі
З кутів невідомих на злякану юрму.
З шумом пробігали з-за рогу автомобілі
На улицю сліпучу глумливу і німу.

Блимні смолоскипи стреміли в темне небо
Вітріни витріщали переляканий зір.
Було так багато руху і самотно плакатив
без потреби
З ілюмінованого театру окінематографова-
ний Шекспір.

26—v. 918. Київ.

Бульвар.

Сіра пара сполученими фігурами
Понесла свій святковий настрій на базар.
Пролізала між натовпом камінними мурами
Хвилинами затрівожена—чи не видно до-
щових хмар.

Перебігши вулицю осамотилась на бульвар-
ній лавочці
Оковдрилась плямою під шепочучим листом.
Сергій Степанович про драму в 5 частинах
росповідав Талочці
І обережно грався в темряві на голій ший-
ці шнурком намиста.

26—v. 918. Київ.

Напів-дівчинка—напів-панна.

В синьому строї вона напів-дівчинка — на-
пів-панна
Сиділа на білій лавочці біля мармурового
фонтана.
Зацікавленими рухами стежила за панора-
мою на ріці
І підсвідомо тремтіла забута квітка у її
руці.

Як хутко вона повернулась коли дісталась
раптово музика
З естради оркестри симфонії де провади-
лась репетіція.
Мале цуценятко здивовано зосередкувавши
пику
Висунулось с-під її ліктів забувши про ви-
ховану амбіцію.

26—v. 918. Київ.

Дама на веранді.

Двоє їх сиділо на веранді за білим столиком
Проти ввігнутої оркестрової естради.
Голеноголовий джентльмен виглядав з-за су-
сіднього столика стоїком
І певне розумів чому ці стрійні дами такі
раді.

І ходив довговолосий поет в романтичній
тузі
По пісковій алеї що палила відблискуючи
сонцем.
Дама на веранді—вона мала тепер очі ме-
дузи —
Уже сиділа всміхаючись за столиком по-
руч з естонцем.

26—v. 918. Київ.

Весна.

Улиця сліпила у вікна вриваючими погро-
зами
В кавярні тіни бликали пересовувалися
мяхко.
Одвідувачі за оскатертеними столиками ко-
кетують недбалими позами
Панночки нудьгували і в душах було цвяхко.

Хотілось пива і свіжого повітря.
Хотілось щоб з рельсів зійшов трамвай.
Врывались иноді подихи вітра.
Був май.

27—v. 918. Київ.

Імпресії.

Зривалось полум'я від доторків копитних
Об камінь в темряві залізних ніг
І скільки звуків сміливих і недопитних
За мною гналися за тихий ріг

Всміхались постаті ворожо роспливаючись
Чиєсь обличчя матове діткнулось серця сліз
І дворник мовчазний дорогу замітаючи
Мовив полинялій женщині: не лізь.

28—v. 918. Київ.

Місто літом.

Безжурно й самотно відірвана клаптиком
світлим
Веранда напнута перегородила півтемний
тротуар
Яке веселе й затишне її привітне світло
І як вона оживлює бульвар

Мотоцікли й авто просковзують шиплячим
хистом
Зливається з шопотом листу гомін вечіро-
вої юрми
Візники сперечались за місце і огризались
—«дивись-ти!»
Проходили компанії й пари і говорили: не ми

Виривалась музика другорядного ілюзіону
з одчинених вікон
Вилітав на улицю шматками хуткорухий
мотор
І ходив поет і серед натовпу йому виплив-
вав з мрії Вікінг
І виблискували в тіні таблички багатих
техничних контор.

1—vi. 918. Київ.

Галіфе.

З боку камінних рядів тротуаром оалеєним
Йшов-посвистував чудак в чудернацькім
галіфе
Між акацій пробивався місяць кругом огне-
вклеєним,
Ніч готовила романтику в тиші мрій Auto
da feu.

Із воріт таємно втемрена вийшла панна
тінню білою
І злились чекання томного хвилі здійснено
журні
І на улицю осяєну гуком грюкотно сірене-
ну з галіфе ходою смілою
З переулка мяхко-тінного вони вийшли і
злилися у вогні.

1—vi. 918. Київ.

Кафе.

Скільки облич електричним сіянням опля-
млених
Скільки відблисків в зеркалах.
Скільки рисок і виразів гостро випнутих
або зламлених
І де ж міститься безпретензійний жах?

І хто зрозуміє красу незграйного людсь-
кого гомону
І хто зупинить свій зір на маленькій детальці?

Легко грається промінь на шклі. Соломинка
встромлена.
Тонкі—блідої панни—окреслені слоннокістно
пальці.

1—VI. 918. Київ.

Містична Магістраль.

Я жду коли вечір своє діло зробить
Коли реклямно охопить місто профанація
Коли засвітяться вогні і згасне небо
І замигтить в очах святкова ілюмінація

Я жду хвилі коли шляхи зійдуться
Перетинуться паралелі і збіжаться спіралі
Всі шляхи і напрями уже давно рвуться
Всі шляхи сходяться до містичної магістралі.

2—VI. 918. Київ.

Парк.

(А. де-Реньє—фрагмент).

Внизу пляміє стрійний парк—
В вікні смутна стоїть Жюльєта.
Довкола простягались арки
І парк здававсь як поемета.

Мигтів фонтан в воді басейна
Купи дерев тулились тінно.
І звільна протікала Сена
Душа бреніла сонатінно.

2—VI. 918. Київ.

Прожекторовий промінь.

Вечір, задуманий після дощу.
Улиці, бульвари з висвічуючим листом.
Таємні пари, оживаючі в-ночі
Любуються тонами обезпрозореного аме-
тиста.

Окреслення будов, з защербленими зубцями
На фоні потемнілого неба вирисовуються
тонко.
Огненні калюжі на водостоках, ніби бездон-
ні ями,
І в них відбивається суб'єктивна амазонка.

Трамваї просковзують перемінними огнями,
Кафе залюднені викидають на тротуар гомін.
Сурми ростинаються голосно, всміхаються
реклямні плями,
З-далека, випадково, до центра досяг про-
жекторовий промінь.

3—VI. 918. Київ.

Начальник станції.

Завороженний впевненим поглядом кокетки
Мовчазив безпозно поет в гороховім костюмі.
Відчуваючи брук крізь затурбовані підметки
Він розраховував метр для поез Незнайомій
Дамі.

Пригадуючи карменове сольо визволених
кастаньєт
Йому ввижалися поцілунки, гострі есенції.
І мимоволі йому вертівся в голові Анрі де-
Реньє:
«А що скаже начальник станції»!

4—vi. 918. Київ.

Провінціальний поет.

Провінціальний поет, заворожений Баль-
монтом,
Відшукував свій кут, самотно обакацієний.
І снився йому окреслений синім горізонт,
І обгортав трояндно аромат еманацієний.

І зітхав уперто, повертаючи на безлюдну
вулицю,
І лаяв дворника, що ворота уже були
замкнуті.
Сіпаючи дзвоника—він спостерігав, як на
небі зорі щуляться,
І хотілось гавкнути.

4—vi. 918. Київ.

На помістку другого поверху.

Був вечір після страшної зустрічі.
На пустельних улицях захопила ніч.
Хтось позвав з-за воріт по-йменню двічі,
Хтось стиснув серце під сурдутом міцніш.

Білий привид зустрів на помістку другого
поверху
І ледве знайшов дірочку отремторучений
ключ.

Ніжний ангел схиливсь на рамена стомлені,
І сказав: «Ляж і очі заплющ».

8—vi. 918. Київ

Прогноз.

Ночі такі задумані тони такі мяхкі
На тихих улицях міцний аромат акацій
Постаті такі таємні постаті такі гнучкі
В повітрі какофонія провінціальних еманацій

В далині шумить море. Зойкають почвари.
Десь гуде самотно заблудивший паровоз.
За темними шатами гаснуть пожари.
Місто отримує конфіденціально містичний
прогноз.

10—vi. 918. Київ.

Будь ласка.

Я утворю на високій скелі
Самотний замок
Там напишу я в стилі Растрелі
Символістичну драму

В білясту ніч прийму в кімнату
Блакитну панну
Мене буде море звати
Але я не встану

Гострий ніж я ввіткну суворо
В жіноче серце
Прилаще тіло співуче море
І зблідлі перса

І зникне мрія легкої уяви
Ростане казка
Не жахайтесь елегантної мови
Будь ласка!

11—VI. 918. Київ.

Роберт.

(Р. Лісовському).

Я люблю проходить повз аптеку
В знеможений вечір
Вслухатися в сурдінову музику
І нюхать аромат гострих специй.

Саме проти—фіолєтовий ілюзіон—
Там приймають елєктричну ванну.
Ні—та тут цікаво. Замішання. Полісмен.
Принесли зомлілу панну.

Улиця пишається підфарбленими кралями
І на що-розі—неіснуючий мольберт.
А! Ось ввіходить в зеркальну аптеку за
іноземцевськими каплями
З безвідрадною фізіономією Роберт.

11—VI. 918. Київ.

Біля моря.

Я хочу до сонця морського,
Я хочу до солоних хвиль.
Зобачить пінявого бога,
Що непокоїть штиль.

Я хочу до світлого моря,
Я хочу на білий пісок.
Ростане несподіванка хора
Над краєвидом заток.

І приймати сонечні ванни.
І дивитись на купи тіл.
І проходитимуть прозорі панни,
Що забули про хатніх сівіл.

Вечорами кавалькадами білими,
Як здрігнеться оркестрно курорт—
Пролетить кількома гострими автомобілями
Гогеновський nature-morte.

14—V. 918. Київ.

Велосипед.

Холодні обтирання ранком сонечним
І розслабляючі сонечні ванни.
Пролетіть по улиці велосипедом гоночним,
Блиснуть в очі промелькнувшої панни.

Змірять поглядом самовпевненого англійця
І виступить П'єром на ажурнім вечорі.
На екваторі розімліться
І прохолонуть на глетчері.

16—V. 918. Київ.

Вона.

З насмішкуватою посмішкою похитувавсь
роспалено
Ілюмінований по японському електричний
монастирь.
Ще лише 10 годин вечору—вона прямує
впевнено
У чорний сквер.
Була відважна елеґантна і мила
Виріз колін на сукні випадково зменшений
Приставала розводила руками і говорила:
«Це ж свинство. Невже ніхто не хоче жен-
щини!»

16—VI. 918. Київ.

Енціклопедичні фоліанти.

Маніак з душею ґотичною
Писав доклад про революцію духа.
Дихала ніч знеможеністю містичною
І росперезувалась за стіною свекруха.
Почувалось владно і модернізовано
В ухах хрипіли уміраючі куранти.
Чого ж вирячили очездивовано
Енціклопедичні фоліанти?

16—VI. 918. Київ.

Силуети.

Улиця зустрінула запізнілого естета
Похитуючим трамваєм, що повертавсь
дзвінко.

В вікні застиґлено мовчали два силуета—
Нюхали аромат акацієний чоловік і жінка.
Панни проходили зазираючи по-вечірньому
сміливо
І серце провінціально стукало в критичні
менти.
І стовбичили лихтарні самотні покірливо
І тихо мріяли про щось на розі студенти.

16—VI. 918. Київ.

Виноград.

Чи скоро вже з'являться дівчата з корзи-
нами
Я хочу купити винограду хунт
Я хочу обвести душу вохкостями малино
вими
І загубити під ногами ґрунт
Ростануть прикрости плямами здивованими
І небо переметаморфозиться в оранжевий
бант.

16—VI. 918. Київ.

Поет.

На розі стояв він самотно-колосно,
Кутав шию в синє кашне.
Дивився на женщин і мовчав голосно:
«Ти мені подобаєшся, візьми мене».
Вечір всміхався лихтарно-ніяково,
Мінилися недосягаємо опромінені сліди.
І твердив на розі поет маніаково:
«Я—сміливий і молодий».

17—VI. 918. Київ.

Антлянтозавр.

День пройшов гарячим камінням стомлений
По вулиці вилискував складовий атлянтозавр
І ходив якийсь пан два тижні не голений
І ухмилявся радісно: „Я поголюсь післязавтрього“.
Улиця повна перетинаючих зломаностів
Крапки кружлялись у рухах центробіжних плям
І спустився розгублено вечір мяхкий від здивованости
І здрігнулись жемчужно лінії перепутаних спіралів.

18—vi. 918. Київ.

Тротуар.

Сполучився в рухові візник
З дзвінким трамваєм.
Ростанув в небі блакитний стек
Зламавшись об бріллянтові мрії.
Розриваються в струнних садах
Ляскають фіолєтові огнепали.
Під каштанами незримий сміх
А каштани вже спали.
Павутинивсь освітлений дріт
Перспективно по стрійній улиці
Одчинився матовий ґрот
І вийшов дідусь без палиці.

Пошкультигала пудрована проституція
Самотно рояль виліз на тротуар.
З фотографичної вітріни зійшла панна Лєція
І чийсь пес біля лихтаря вмер.

24—vi. 918. Київ.

Бард.

Небо всміхалось прихильностями блакитними
Пестило жартливостями залицянь
Серця кричали і звали випростовуючись плакатно
І очі благали розбігаючих порівнянь.
І ніхто не знав де свою міць подінути
І ніхто не питав чи згадувать варт
І не знайшов поспіху сподіваного
Сивоволосий бард.

26—vi. 918. Київ.

Пляж.

Пляж видавався чимсь архаічним
Священно сонцився уявний Ніл
І здавались птицями ефемерно-вічними
Купи блакитних жіночих тіл
І виниряли мідяні на фіолєтовім човні
І похитувались стегна обціловані піском
І були погляди співучим сонцем і томністю повні

І весело убігав на-бік жовтий прибережний
злом
Схилялись проміні за далекою пирамідою
Лоскотали живіт оксамитно-знеможених вод
І томивсь Озіріс за загубленою Ізідою
Морщив просторінь опасмодимлений пароход.

30—VI. 918. Київ.

Риска.

Зникла зламанно удосконалена зграйність
І вийти за браму — оповіщалось — недоступно.
Завладнала моїм серцем надзвичайність
І на устах сконав мій осміх самогубно.
Блимно сяйвить срібло в опустілім парку.
Кілька промінів перетинаються змаганно.
Рішуче підступив якийсь добродій кинувши
цигарку
І промовив:—„Ви згоджуєтесь, панно?“

30—VI. 918. Київ.

Про море.

Мяхкий пісок рідний своєю приязню
Плюскіт і згодливість пестливих хвиль,
Сонце захоплює порив і запевняє: я зараз
все виясню
І надсилає золотих вістників на блакитний
небосхил.
Білі плями по мережчастій лінії

Рудоваті купи осонечених тіл.
Безсилий місяць ідіотично росписував особисті опінії
День знеможувався і їв морожене між безліччю ріжноманітних діл.
Блискали струмки утворені пінною мережкою
На синій поверхні відблискував протилежний мур.
Губились зори прозорою нюансною напівматеріальною стежкою,
Сліпили плями рухаючих напівокреслених
фігур.
Роскидали іскри пролітаючі птиці
Збиралися мітінґами на фоні сяючих хмар
І було так багато в краєвиді екстраваґантно-прозорої криці.
Випадково діставались збентежені медузи
Цілували підводні камені й оздоблювали береги
І зводились кришталеві будови і осліплювали сріблом Сіракузи
І підводивсь бог хвиляний і гарчав: я зовсім без снаги.
Надзвичайнить бездоганна тиша
Орхидейно пропонує нерухомий скарб
Беріг простягавсь і дрався ніби обірвана
афиша
І перетинавсь міліонами росплямованих
фарб.

2—VII. 918. Київ.

Як затопав пароход.

І заблудивсь блуканно
Блакитний дух
Блиснув розіллявшись співанно
Сріблянний рух
Плакали забуті чайки
Біля сміливих скель
Серпанно блідилися мавки
І плямив корабель
Мяхко шаруділа крига
Забутих чар
Насунулось на небі стиха
Безліч хмар
Раптово хижнуло очима
Роздертих зорь
Жаханно виповнила стума
Злякане море
Заревіло загуло безтемпно
Закрутило пасмами плям
І стало душно і стало темно
Від смолоскипів і лямп
Примарно повставали ночі
І тріпавсь об камені бот
Билась душа в смертельних корчах
Розсипався світ
Оркестра непевно й містично
Виконувала прощальний марш
І затопав пароход лячно
Під похоронний туш.

4—VII. 918. Київ.

Кавалєр і дама.

В повітрі акацією й ще чимсь гострим пахло--
На тихій улиці, між заснулих будинків.
Безшумно окрилили ніч таємні тіни—птахи
І постаті зацікавлення з-за воріт і ґанків стали на-шпиньки.
Лихтарь пузатий запутавсь між нерухомим листям
І хтось готовив у куті несподівану труну
Інтимно обнявшись кавалєр говорив дамі з досвідченим хистом:
„Як жаль, що я не можу поділити сьогодні вашого сну“.

8—VII. 918. Київ.

З потягу.

Зникли вигуки і дими хмурні,
Я під захистом колихань
Були хмари роздільнені і зовсім не страшні
Ліс гудів міліонами запитань.
Веселий бог всміхався безжурно,
Відхиливсь портьєрно небосхил.
Потяг хрипів і коптив обурено
І був світ повний золотих крил.
І коли підходив до димарів туманних—
Червоний балаган знеможливо погасав.
Вечір роскидався плямами, повними блисків спанних,
Тисячами баговінь до землі звисав.

І була кинута остання пляма.
І росповзлась блуканно безмежна тінь.
Увесь світ видававсь, як жорстока яма,
І просунув хтось обережно блискуче кружало і наказав: глянь.

15—VII. 918. Київ.

Блідий дух.

Розімкнуться сади
Над сонним пляжем
І вона скаже:
Йди.
Ступить безшумно
Таємний крок
І засміється байдужий Рок
Глумно.
Розітнеться незнаний свист
І діткнуть губи —
Необережно вона загубить
Намисто.
І в двері стукну
Скажу як стане темно
Що покохав таємно
Сукню.
Сумно заогнить лихтарь
Буденним риском
І вона скаже з притиском:
Вдарь.
І буде вночі спокійно
Спатимуть кручі
І скаже голос рішуче:

Стій.
Оскалить момент традицію
І підставить священний міф
Випорхне нічна Суламіф
Птицею.
Засіріє в саду світанно
Зажуриться несказанно ніч
І стане за смерть сумніш
Панна.
Вискочить самотний вибух
Ракетно освітлить сліди
Остаточно вимучить перса блідий
Дух.

28—VII. 918. Київ.

Місто.

Сонце освітлювало червоні дахи
Бліднули і роз'ясовувались несподівані птахи

Правильним рухом котилися візники
І виблискували ростягально трамвайні низки

Юрми метушились повні уличних мук
І були такі приязні доторки рук

Галаси ростинались безпроґрамно й безплянно
Сріблились в повітрі неживі птахи аеропляно

Місто корчилось в жаданні бетонних поем
А з кондітерських пахло кремом

І розводив руками несиметрично футурист
І з мотоціклів одвалювався свист
Відходить від пристані пляжний катер
Відчиняється електричний театр.

23—vп. 918 Київ.

Фігури без окреслень.

Фіґури без окреслень на фоні безпросторових плям
Позгиналися в невиразних рухах на-зустріч оранжевим дням

І були розгнівані вістники і тріпотіло безліч знеможених крил
І тремтіли полотна міцно заправлених вітрил

Готувавсь відійти до магнітових скель
Сталевий і категоричний корабель

Погасали білі плямки в завміраючих блисках
І були вохкі очі в ростанних стисках

І наказувала бліда панна улаштовуючись в труні:
Передайте мій поцілунок весні

Передайте передайте йому...

24—vп. 918. Київ.

Бронзове тіло.

Моє бронзове тіло
На білім піску
Скільки іскор горіло
На яснім струмку

Скільки плямок тремтіло
На обличчі води
В мене бронзове тіло
Я—молодий.

24—vп. 918. Київ.

Грамофон і склеп.

Промінь неясний виволік душу
З похмурих зводів страшних склеплінь
І я бачив скільки натовпів несмілих душ
Проглинула безшумна тінь

Розчаровано зітхали роздерті на-двоє постаті

З неба розливався переконаний фон
Витріщили очі символістичні гості
Зобачивши край входів грамофон.

26—vп. 918 Київ.

Улиця.

Грюкали вдаряли бетонно
Замахи безкарні і глухі
Відповідали струни безлічтонно
Повні співчування і пихи

Кокетувала вулиця вакханно
І тремтіла у вітрині тінь
І кричала душа змаганно:
Скинь!

26—VII. 918. Київ.

Ельдорадо.

Сиділи в саду з банальним назвиськом
Край матових столиків під оранжевим даш-
ком.
Сітро з мороженим сперечались і грались
Пролізали в горлі консонантним клубком.

Похитувавсь скрипник на оркестровій ест-
раді
Вигинавсь і страждав елястичним смичком
І уважно слухала музику бліда панна в
чорному крепі
І самотно водила по піску каблучком.

Вишуканими жестами виймали затички в
чорному льокаї
І підсовували гарячий на білій тарілочці
струп
Ріжнобарвили плямно зосередковані жіночі
зграї
І ворушились звабливо червоні листочки
замісць губ.

Військовий лікарь подавав першу допомогу
Повійній дамі — в неї від мороженого випав
зуб
І лунали над дашками незримо вістники
строгі
І пропонували бажаючим безліч мук.

Скаженим темпом оркестра роскидає без-
надійну весіль
І долітав акомпаніанно душороздертий ав-
томобілевий зойк
І гнавсь індійський іог за експресом
І гуркотіло місто за ілюмінованою стіною.

27—VII. 918 Київ.

Місто.

Вечір по дощовий вдаряючи холодними крап-
лями
Запродавав ночі непритомну душу
Панна рухалася повільно в невідомому на-
прямі
Граціозно підоперши офіцірську тушу

Підплигуючим чадом метнулась бензінова
машина
Геній нестримну душу в міцну сталь зап-
ріг
Я чув як вибухнула тріснута шина
Коли повернув за олихтарений ріг

Мене заспокоїв трепіт у вікні мотора
Блимала фільма в електричній стіні
Буде це завтра і було це вчора
Подвоював сензаційну драму кіно-скрипник
на верескливій струні

Вабив Хрещатик розмальованими кралями
Саме наспів на улицях слушно-стриманий
час
Вечір вдаряє по серцю міцними холодними
краплями
Сум збожеволів і втихомирено погас.

28 – VII. 918. Київ.

Вогник.

(Амурська затока).

Вогник манив мене полум'ям погасаючим
Ніччю безпрозорою як на вершині був.
...Вогник був далеко-далеко на тім березі...
Ледве блимав промінем до води звисаючим
Своєю недоступністю мій віддих запнув.

Падали відбивано в раптах струмко-менто-
вих
Зорі роздратовані з-за прорвавших хмар.
..Вогник був далеко далеко на тім березі...
Мяхко танув в безвістях заховано-брезен-
тових
Вабив невідомістю жахаючих примар.

Вогник млу пронизував ласкою ледве-по-
мітною

Радости підсвідомої атавістичний знак.
...Вогник був далеко-далеко на тім березі ..
Вабив крапкоплямкою нервовою тремтіт-
ною
Вогник перед безкінечністю нерозраховано
закляк.

7-15 – VIII. 918. Київ.

Місто.

Сліпить тротуар біля фруктового кіоску
Після дощу
Вечір жував набридливо-необхідну соску
Пирхкав роскидавсь засвіченими краплями
і нахвалявсь: не прощу.

Вилискують плити хрустять рухобіги шин
Нерухомими сліпцями висять лихтарні огні
Сурмно ростинаються зітхи й вигуки ма-
шин
Каска блискуча промчала на громокопит-
ному коні.

Юрби зацікавлених поспішають на пожар
З-за дахів виогньовувались окресли палаю-
чих стін
І стремів таким непотрібним і оплюваним
лихтарь
І все звичайне благало невідомих змін.

9 – VIII. 918. Київ.

Ресторан.

Червона пляма на фоні зеркального бу-
фету
Всміхається пікантним ротом
І хочеться цій женщині сказать щось smі-
ле по секрету
Об'інтимившись біля пальмового ґроту
Нахилиться над білим столом
Пестити пестити теплий і чужий злом.

Мизерний холодний настирливий зміст
Чорний жук у сяючім комірку—паладін ін-
терпретованого Лойоли.
І журно гудів арпеджами віольончеліст
Немилосердно партачив скрипач із музич-
ної школи.

Будь ласка не кидайте недокурків на під-
логу!
Увага! Сьогодні морякам останній рейс!
Я вивернув з кишені обезпаморочену змогу.
Я люблю плями шпалів і виблискуючі рельси.

На фоні темного й страшного нічного мо-
торошного парку
Червона емоція зогріватиме еротичним теп-
лом.
Кометно вимигне парадоксально-випадкова
ремарка.
— Нахилиться над білим столом—
Пестити чужий і тепло нерідний злом,

18—VIII. 918. Київ.

Осінь.

Плями панн так болюче журні
Це тому що проходить сезон
Меншають сльозять сліпнуть дні
Блідне сухне червоний газон

Сонце. Осінній вітер на вулиці
Гоне листя очеплющить порох
Пляма до плями несвідомо тулиться
Серце нервує колесний торохк.

18—VIII. 918. Київ.

Місто.

Сонце зникало хмаряно
На фіолєтовому бруку
І журились марно
І ждали грюку

Після дощу.

16—IX. 918. Київ.

Будинки.

Будинки просвічують наскрізь
Осіннім вечором
Вібрують мереживом фіранок
Холонуть роскиданими шухлядками
Світять захованим життям.

16—IX 918. Київ.

Сад з музикою.

Жду як освітлиться естрада—
За мармуровим столиком
Жду.
Вже почувається стороння влада—
Але нудно бути символіком
В саду.
Музиканти в осінніх зодягах —
Мяхко заструнить симфонну містерію
Оркестр.
Мрії рушили на фіолетових потягах—
Роспочнеться в виснаженій Берберії
Осінній семестр.

21—ıx. 918. Київ.

Осінь.

Сонце. Осінній вітер. Порох.
Листя котиться по тротуарі.
І росцвітає усмішка хора
На зустріч ліловій хмарі.
Верещить геніально байдужий рух.
Погасають вигуки бездарні.
Весело привітав капелюх
Знаймого що вийшов з кавярні.
Осіння тоскність. Осінній захват.
Все вмірає. Все щулиться довкола.
Самотить в кімнаті шахва.
Не можу сісти до столу.

Я дивлюсь підбадьоруючим поглядом.
Хутко дійсність охопить сон.
Вони згинуть, згинуть вони —без догляду,
Панни в білому—це тому журні вони, що
проходить сезон.—

21—ıx. 918. Київ.

Пляма.

Блиснула пляма уайльдно
На фоні магійної ночі
Була довга вона незвичайно
І за вічність була корочча
Блиснула пляма зеркально
В хвилях вергарної бучі
І були недосяжні граально
Блиски від неї йдучі.

21—ıx. 918. Київ.

Замішання в місті.

Мене ваблять снігові хребти
Я відхожу від сірих стін
Зостаються запорошуються хрести
В місті передзвін.

Загули дзвони загули шуми
Зойкнула мерехтяча улиця безнадійністю
сірен
І загупали удари серед божевільної стуми
І метнулися натовпи від зловістних гангрен

Падають вивіски вітріни дзвенять і сип-
ляться
Тротуари хрустять і скаржаться від натов-
пених ніг
Зодяги труться мясо топчеться женщини
верещать і плутаються
Телєграфні стовпи гнуться росхилився ка-
мінний ріг.

27—іх. 918 Київ.

Учениця драматичної школи.

Експансивна ентузіастка з драматичної
школи
Весело спостерігаючи, як захльобувався Пан
Мені сказала вдивляючись в туман:
Ніколи.—

? Чому ж ніколи
Запитував я себе сам і ворушив струни
старі.
Байдуже всміхалися лихтарі.
«Учениця драматичної школи».

4—хі. 918. Київ.

На пероні.

Крізь мокрий туман блимають лихтарі
На пероні повно тінів і росплиаючих си-
луетів
І тільки з центру—сам—безсмутковий про-
мінь грів
І метушливий вечір видавався вібраціями
менуетів

Уяву гріла сіра подорожна сукня
Лоскотав еротично капризний капелюх
І рухались тіни ніби їм не було ніколи нудно
І відповідав звсрушно перонний рух

Скиньте таємничість я не можу зосеред-
куваться
Губи викривіться в слухнянім стоні.
Хутко відійде потяг. Ми не будемо з Вами
прощаться.
Я люблю, я люблю всіх женщин на пероні!

5- хі. 918 Київ.

Вінок тремтячий.

Сціпляються в гірлянди мійські плями,
Крапки зливаються в бріллянтові вінки,
Вінки рухливі п'янять душу до-нестями
І божевільний спів осліплюють дзвінки.
В вінках рухливих бризкають крапки,
Сціпляються в гірлянди мійскі плями.

Сціпляються в гірлянди мійські плями,
Струмками чорними тече незрима кров.
По закутках легендно квітнуть ями,
Печерно звуть звабливістю розмов.
І тихо парк в самотності вечірній
Смертельно плакав про минувщий сон,

І вечір завмирав в чеканці неймовірній,
І був такий страшний — глухий, несмілий
стон.
Та смерти не сховать шепочучолистами,
Далекий зов покрив лоскочучі струмки, —
Сціпляються в гірлянди мійські плями,
Крапки зливаються в бріллянтові вінки.

Крапки зливаються в бріллянтові вінки
Як зойк сіренний тишу заколише.
І натовпом розсиплються незібрані думки,
І зимно щулиться роздерта зойком тиша.
І стіни затремтять і зблíднуть смертно тіни,
Здрігнеться чорний жах в засипаній труні,
І камінь захита міцні, довічні стіни
І виблисне лихтарь на вежовій стіні.
Але горять навкруг омріяні блиски,
Але повстали в мурах инші плями, —
Крапки зливаються в бриллянтові вінки,
Вінки рухливі п'янять душу до-нестями.

Вінки рухливі п'янять душу до-нестями
І розсипаються огнем мережчатих тремтінь.
Дракони сваряться безглуздими кігтями,
Як форми зсунуться розірваних склеплінь.
Нежданно розійшлись безтямно-білі пари,
Вірвались, мов у сні, безтемпові пісні, —
Заворушилися розмірено рухливі тротуари,
І смерть, комічна смерть, заграла на струні
Жемчужать електрично розпачливі реклями
Хвилюють лоскатаннями стрівожені гудки —
Вінки рухливі п'янять душу до нестями
І божевільний спів осліплюють дзвінки.

І божевільний спів осліплюють дзвінки
І в рухах сміливих повзуть швидкі трам-
ваї —
І жде самотна ніч бажаної руки,
І сунуть зимно стрійні жінні зграї.
І жах відчув, що серцевий замок
Повис назавше в міфних обіцянках,
І безоглядно відштовхнув безобережний
крок,
І кров стекла повільно на гулянках.
І запалав розпачливо на жертвеннім огні
Останній звук на тріснутій струні.
І божевільний спів осліплюють дзвінки.
В вінках рухливих бризкають крапки.

В вінках рухливих бризкають крапки
Мережать краєвид огневими тілами,
Злилися з фейерверками зруйновані струмки
І парк шептав: христова сила з нами.
Бензінно зашептав люесними устами
Про мрії сонечні і сміливі думки,
Блазень штовхавсь, сльозивсь і реготавсь
під обламками брами
І камінь переконував, що він — він не такий.
Вінки блискучі п'янять душу до-нестями
І божевільний спів осліплюють дзвінки.
В вінках рухливих бризкають крапки,
Сціпляються в гірлянди мійські плями.

ДЕВ'ЯТЬ ПОЕМ.

I.

La futurition.

(Poeme philosophique).

Незнані гуркоти найновіших патентів
нечуті цокотіння металів міцних
виблискуючої міди сліпучі плями
горді будови залізних архитектів
вся моя душа повна змагання
вся сила мого розуму горить у поривах
в прагненнях пініться моя кров
відчути промінь винайденого сонця

Зір мій опереджує експрес
вильно вигинає він між камінних схилів
що ховають в собі скарби майбутньої ре-
алізації
через долини перерізані удосконаленими
каналами
повз череди вихованого скоту
до блакитних хвиль де кінчається дикий
ґраніт
де починається горда блакить океану
переможена мікроскопичним рухом атомів
подолана безмежним кабелем що таїться
на дні

Зір мій опереджує електричний ток
моя безсонність переборює в мені звіря

моє натхнення звільняє мене від аморф-
ности
моя геніальність зруйновує спокій обставин
Я почуваю себе без меж
я почуваю себе над-расовим
і над-культурним
я змагаюсь з безсиллям погасаючих атавіз
я становлюсь майбутнім і сильним
шуми незнані міняться бетоновою музикою
і встає залізна людина
осліплюючим силуетом
на фоні матерії подоланої

З його очей струїть електрична воля
що ховає в собі надзвичайні прикмети
гори падають під її напруженням
час і простір зливаються в ірреальність
закони природи підпадають впливу
утворюється великий сінтез об'єктивности
й его-центризму
апогеї заходу й сходу зливаються в жагу-
чий скок

в інтуітивнім єднанні
збіглись в неминучій точці
natura naturata й natura naturans.

II.

Поема відваги.

[Poème éléctrique].

Нічно. Плямить лихтарна рама.
Ліжко біліє бо я не сплю.
Стихла промчавшись улична драма.
У-лю-лю.

В засипаючу думку
Іскри гірляндних слів.
Я хочу щоб мені приснилась Гренляндія
В бріллянтах безкошмарних снів.

Друзі мої, закрийте енцікльопедії й фоліанти!
Друзі мої, з екстазним захватом — вперед!
Хай каскадно блакитяться веранди
І опурпурить всесвіт бред.

Хто скрикнув: — лячно. — ?
Скажи матері, що ти не справдив надій!
Бо в її душі стало мрячно
І — призирний — ти отримаєш сміх — мій.

Несвідомими нитками
Перетягнувся світ.
Енергія — електричними струмками —
Завладала морем —
І згинуть кволі, згинуть комічні, згинуть хорі
В роспаді невикористаних літ.

Я запалив елєктрику —
Друзі мої, ніччю — це для вас!
Я до болота й спання не звикну —
Я не можу, не можу спать.

Хто засвітив у млі непевній
Смолоскип блискучий, смолоскип з-над стін?
Щоб освітлить дорогу мрії марній
Щоб освітлить красу руїн?

Збігайтесь, збігайтесь, тітани-велетні,
Таємними силуетами з усіх сторін!
Бо я засвітив елєктрику!
Бо я задзвонив у дзвін!

Не бійтесь вістників,
Не оглядайтесь, не повертайтесь назад!
На кладовищах, в квітах запоезених смітників,

Вигинається містичний гад.

Я люблю, я люблю бульварні погляди,
Я не подам несмиливим руки.
Хто уміра від позиченого голоду?
Хто благає неймовірно: — кинь — ?

Перейди, перейди роздратовану улицю,
Просто в вічі божевільному глянь.
Хай твій мозок і увага напружаться,
А ти розсмійся і стань!

І коли стане непривітно й холодно —
Зайди у мійський сад.
Друзі мої, не бійтесь вістників!
Друзі мої, не повертайтесь назад!

І хто злякається несподіваного крику —
Той оганьбив істнуванням величний час.
Друзі мої, я встав і засвітив елєктрику —
Друзі мої, ніччю — це для вас!

III.

Intérieur.

[Poème objectif].

Гуркіт проноситься вихрами беззразковими
З неба ростинається залізний ланцюг
Псіхології всміхаються душами непривітно-
ласкавими
Фізіономії бліднуть і обіцяють:—чекайте
вранці! —

Бульвар зодягся у чорний смокінг
Каштани шепочуть нервозно-вакханно
З вікна віолінить зашторений Сіндінг
Візник позіхає на розі натхненно.

Блимають іскорки. Зосередковують увагу
плакати.
По плитах вздовжать користуючись порож-
нечою велосипедісти.
Мікроскопично еолять улицею спірохети
Бульдог біля дверей кондітерської кашляв
од злости.

Пройшла проститутка кокетуючи сміливим
строєм
Зупинила свій розрахований погляд на
дзеркальній вітрині
Фіолєтовий павук заплутавшись на стовпі
між дротом пудрить тротуар і матово гріє
Вивалилась компанія в котелках що зоста-
вила свою задоволеність на екрані.

Помірковано огороносившись сів у карету
директор департаменту
Провінціальний поет скрикнув по-серед
улиці
Він необережно попав під автомобіль, голо-
ва йому була проломлена
І якась дама очевидиця росповідала між
публікою: він задививсь на місяць.

Панночка-спеціалістка в коротенькій сукні
йшла на лекцію музики
І задивилась на афішу—був оповіщений
Klavier-Abend Скрябіна в залі консер-
ваторії
Висока й стрійна красуня за проводом
пана в червоній жилєтці по-
спішала до скетінг-рінку
В кареті червоної допомоги помчали в ла-
зарет епілептичну істерію.

Перед фонтаном в заснулім скверику са-
мотно ворушив залом-
леними губами маніак
Публіка з садів і електричних театрів рос-
ходилась по кавярнях
Садіст на темнім розі перестрінувши со-
лодку мрію притулив енергійно
до жіночої спини свій стек
Маленький цуцик зупинивсь отриножено
біля загороженого корня.

Верлен сидів очезпідброво за мармуро-
вим столиком

Спостерігаючи силуетні рухотіни за вікном
отемреним
В телефонній будочці панна інтимно-випадково розмовляла з Семенком
Електрика освітлювала дзеркальну залю
обезпаморочено.

Все місто зосередковане шматками брало
ноти повторюючись без
кінця з-за такту
Слова і вигуки втеряли рими, мельодії випадковані позбулись знакомих ритмів
Душі злились в заплутану драматичну коректу
І всі зітхали простягали окишенені руки
й мовчали:—Ми напередодні!

Пожар з вибухами.

(Poème spécial)

Шоколадний вечір. Купи нерухомих каштанів.
Елястична упругість виблискуючих шин
Улиця виглядає напів святково. Пробігають
алюмінієві лані
Рух збивається з ритму обганяльністями
машин.

Електричні одвертости закликають інтимно-шантанно
Широким жестом промайнув елєгантний
уклін

Таємно-безшумно доторкуються фалдів матові панни
Кождий квартал бризкав тисячами ріжнородних рисок і мін.

З самотної улиці повертає блискучий трамвай

Юрба спостерігає на розі випадкову драму.
Хтось кричав, заплутуючись,—не займай,
Хтось волік через дорогу непритомну даму.

І раптово знявся шум, і налетіли автомобілі,

Улицю перегородив все зростаючий скандал
Задзвеніли вагони, сурми безпорадно зареготали
Все перемішалось на рухливий квартал.

Здавалось що впадуть зараз будинки знову
І улицю вкриє бризками шкляних вітрін
Огні зіллються в моторошну зоряну зливу
І наваляться трупи на рельси—з усіх сторін.

Візники зупиняють коней крешуть камінь
копита

Трамваї з'єднуються—до вагона вагон
Міниться світло улиця бензінодимом оповита

Життя зійшло з глузду ніби на автомобілі
приїхав фараон.

І ніхто не розуміє звідки почалась історія
І з жахом продавець листівок біблію згадав

І упала бабуся з кошиком і скрикнула:—
чи скоро вже?
І повалилась на тротуар в цілїндрі туша
зовсім без підстав.

Приїхали червоні автомобілі з огневими
касками
Саме виривались з широких вікон жахаючі
язики
І палахкотіли вигуки з потрясаючими пав-
зками
І згубились інтервали такти і зв'язки.

Зашипіли утворюючи хмари диму коорди-
новані струмені
Загуркотіли обвали камінні в льокалізова-
нім огні
І сусідили поруч кам'яниці, зосередковано
задумані,
Гойдали повітря вибухи і розтинались ви-
гуки незграйні і гучні.

Небо чорніло байдужими містеріями
І суворо дивились зорі на упертість руїн.
Мінялись картини разючими серіями
Місто приймало похапливо в порядних до-
зах асперін.

Все нові і нові надлітали вістники
І губились зори за завісами хмар.
І здавалось—можна від напруження безна-
дійно тріснути
І здавалось—душоплямою зостанеться на
віки цей пожар.

V.

Поема метеорних ліній.

За спиною гуркотіли модерні колісниці
Було так приємно почувати незримий рух
Відбивалися на повороті зафіксіровані спиці
Був такий напружений центромійський дух.

Чорно-білі пари проходили інтимними об-
разками
Здалека жевріли сігаретки в незримих гу-
бах
Газетяр з посильним на розі мінялись дум-
ками
Не звернувши уваги на раптово-пролетів-
ший птах

Замислено-обайдужені поруч сидячать по-
статі
Журно похитував блискучим чоботом нудь-
гуючий офіцер
Груди тремтіли в невловимім сталевім ло-
скоті
Самотно піячив обезближений з фонтаном
сквер.

І не треба буде думати. І хотілось очі за-
плющити —
Щоб неодмінно з пікантною насолодою роз-
плющить їх знов.
І хотілось всіх панн, всіх женщин на буль-
варі перемучити
І так легко вливалось в груди між'ефірове
вино.

Скавучали мотоцікли, описуючи метеорні
лінії,
Уперто проганяв ломовика з дороги трамвай.
Дзижчали незримі кулі, вимагаючи відповідної опінії,
І було невидно--де початок гамору і де
йому край.

Переливають огнями електричні реклями
Метеорною зливою блиски вертілися скрізь
Улиця виставила одверто всі—навіть найменші—плями,
Виставила своє горе, що не визнає прінціпіально сліз.

Куточок улиці з перпендікулярними шухлядами
На фоні сірих і суцільних-терасно камяниць,
Залитий електрикою, посіпувавсь од незвичайної астми
І перекидав фігурки, дзиги, вагончики—без
границь.

І почувалась геніальність в рухливій заведеній машині
І був такий координований автономний рух.
Людські натовпи протискувались течіями в
невичерпному плині
Чуть, як десь в середині колосальний молот бухка.

Трагично блищала загублена на тротуарі
срібна монета
І ніхто не помічав драми страшної в своїй
мікроскопичности
Біля темної вітріни фетішіст опоезує корсет
Шофер задрімав біля колон гігроскопично.

VI.

Осінні скрипки.

(Poème triste).

Ніч зітхла останніми каплями
Прищулився шепочучий сад
Тоскність спливала тінними плямами
І був такий закинутий фонтанний каскад

Програм закінчується скрипичним соло
Листки тріпотять на пюпітрах нот
І був надмірно болючий затоскнений голос
І був такий непотрібний на закінченні гавот

Умірали всі блиски умірали всі мрії
І був такий чужий і далекий садовий кафе-ресторан
І здавалось —не прикрилить пташка і серця не обігріє
І здавались такими неприступними танучі
силуети панн

Юрба відпливає в електричні ворота
Зостають такими мизерними перед‘естрадні лавки

Була такою прозаїчною і буденною турбота
І було так шкода свята і в серці плакали
струмки

Сивоволосий дід згадував про далеку молодість
Механично офутляруючи передзначену віольончель
Було видно на музикантах безпорадну
стомленість
І так нереально смутив за кіоском Ботічелі

І здавалось що покивув щось найдорожче
в світі
Там де розгубилися звуки осінніх скрипок
Озираючись на трамвай думаєш про гогеновське Таїті
І придивляєшся ступаючи по тротуару на
тремтіння далеких крапок

Згадуєш що завтра йти на лекцію англійської мови Берліца
Пройде зіма і кров за океани владною молодістю позве
Те що було зникло назавше і безперечно
ніколи не вернеться
І без особливої жадности дивишся на вітрини кондітерських і кафе.

Минають залюднені квартали де безупинні
огні і грюкоти

І від мрій звисає на плечіх вже заморена
голова
І споминаєш якісь давно-чуті ніжні як голос русопанни плюскоти
І споминаєш якісь теплі щойно відзвучавші слова.

VII.

Миколаївська—Хрещатик—В. Васильківська.

(Poème mystèrieux).

Вискочив. Загудів із ночі.
Осліпив очима електричний зір.
Збив душу з ритму. Блиснув. Засипав очі
Гуркочучий бензіновий звір.

Зник погасально в роговій темряві
Оглянувши затурбовано сміливий слід.
І почали хитаться іскорки в незримій куряві

І заспівало залізо і загуділа мідь.

Вийшов ґіґант з привітанням рухливим окреслам
Перед входом у палаючий сад здійняв капелюх.
Радісно усміхнувсь підфарбованим ціклам
На один мент зблїднув як пролітав над
дахами дух,

Увійшов розкланявшись позолоченому сфінксу
Око зупинив на міліонах відблискувавших плям.
Кілька пар всміхнулось отироленому принцеві
І в серці заблищали літери реклям.

Ворушились мигтливо заплямовані тротуари
Таємно роззівлялись прірви тмяних вітрін—
І проходили під лихтарем зблідлі пудровані пари
І долітали несподівані галаси з усіх сторін.

Сіяло роздратовано огненне вишукане море
Зграйність злітала в душу монументальностями кам'яниць
Звуки лоскотали груди затоплювали теплі хутра
І хотілось випустити свою зарозумілість ниць.

Залітали далекі вигуки
В глибінь забожеволених душ.
І виривались оранжеві муки
Примарами з осоловілих туш.

Палила згага хотілось криги чи води
І плакав хтось що загубив свої сліди.

Сховав небосхил капелюховий бант
І похитував стегнами розмережаний Гігант.

Бризкав звабливо блакитострумний фонтан
І манили в сад стрійні фіґури панн

Ніч розсипала непризнаний оксамит
І темним каштанам ще хотілось жить

Остання стьожка прямувала до парку
Самотно дрімав у пекарні турок

Блідо й ніяково вечір рухливий погасав
І в повітрі гойдались аромати ріжних страв

З-далека гнались запалені хустки
Торохтіли торохтіли торохтіли візники

Ледве ледве сірени загудуть
Зойків не чуть

Заплітаються плутаються думки
мороженого пестливої руки

Ніжно тихо в-останнє зітхнуть
заснуть заснуть

Пляму червону на розі зачекать
спать спать

плач
ніч.

VIII.

Змагання.

(Poème synthétique).

Хто сидить над блакитним столиком?
Він.
Огонь звалював бетонні сволоки
І крихкість камінних стін.

Хто станув в пітьмі над чорним кутом,
Схиливши до ніг невідомий стяг?
Прийду до нього, стиснувши душу жмутом —
Я.

Розсипайся, каменю,
Дрібненьким порохом.—
Всі колони з берельэфами зламані,
Леви подохли.

Фонтани розлились штучними озерами
Під деревами листними отемрених куп
Червоний дракон пролетів над скверами
І на персах коханки з'явився струп

Бризнули метеори жемчужними гірляндами
По простору слизькому скляних склеплінь
І озвалось небо арабськими фоліантами
І зворухнулась незнана тінь

Множились думки ротаціонно-опопулярені
Мрії і плями льокалізовані міліонами біб-
ліотек
І хтось благав що всі змагання—марні
Що він до цього звик

І піднімались мікроби надзвичайними сти-
хіями
І розтинавсь прокльон—без кінця і без меж
Коли валились будови населені містичними
повіями
Коли гонокок скочив і крикнув: я бентежний!

Плакали неслухняні постаті у лихтарних
тінях
Весна зомліло закінчувала свій ліловий
семестр
Улиці задихались в пекельних цокотіннях
І мотор викидав поеми в десять тисяч метрів

Коли ж оглух колос з заплющеними очима
І мріяв про мяхкість випещених спин
Фокстер'єр спинився пирхнув:— це ділема
І сховався між ботинками проходивших панн.

Мрії туманились далекими пароплавами
Манили і плакали мініатюрністю огоньків,—
Але натовпи тиснули всестираючими лавами,
В душах розмережились газони оранжевих
смітників.

Наївно гавкали цуцики
Біля стовпів афіш
Гіпнотизували електричні гудзики
І замісць прани вживали гашіш.

Місяць пролазив стримано
За окреслення темних будов
Фізіономії були смертно скривлені
А на тротуарах була кров.

І ніхто не знав що це за містерія
І в гарячім пульсі злилися віки
І притуливсь до землі знищено в сквері я
І всі виходи були заперті на замки.

Іхтіозаври в скажених рухах
Мстились за зневажений сон
І були страшенно розгнівані епохи
І стежив за порядком полісмен.

IX.

Дим і грюк.

(Poème social).

Ніччю темною — дим
І грюк.
Місто затремтіло. Заворушилось від бето-
нових мук
Потоком ревуче-злим.
Заторохтіло місто
Залізними колесами
Зашипіло від злісті
Резиновим експресом
Ніччю темною — багровий дим
Заволік небо покровом густим.

Стрійними рядами стрійними рядами
Сила жива
Оланцюжена спільною метою
Покриком натхненних душ
Вигуком натхненної волі
Стрійними рядами сила жива оланцюжена
Спільною метою.

Мчіть на вокзали заким не рушив потяг
Не ждіть світанку — замигтить сталь
Сонце освітлить інтуітивні здобутки

Спільна воля стихії диктує свій закон
Світ захоплений мрією проститутки
Отримує матеріальні форми сон

Місто роскидає залізні акорди
Рукою сміливою стальних шляхів
Коли рушили до центру розворушені народи
Коли високий дах відбиваючись горів

І зливалися виї в потворні арії
І співала криця розлютований романс
І засвітились смолоскипно червоні тротуари
І тремтів загинувшого погасаючий каданс
Розміреними смілями координованими дося-
ганнями
Йшли натовпи пожарами до знайомої мети
І зупинивсь індівідуум — на розі прагнучий
кохання
І загуркотів камінь і придавив: не ти.

Хто, хто ще закоханий в пожари,
У кого серце стискається, спостерігаючи дим
І Місто тремтить під залізними ударами,
Місто окутане покровом густим.

коли настане ранок і коли розійдуться
хмари,
І коли оживе реально геніальний труп, —
Заворушаться в сяйві засліплюючі тротуари
І роспадеться безбільно віковічний струп.
Пароплави й експреси, регульовані волею

Розмережать шляхами чорний спрут-цен-
траль,
І заквітнуть будови, винайдені координо-
ваною долею,
І закриє фільософ книжку і зарішучить:
це—спіраль.

Загуділи всі сили і фрагменти
Потоком ревуче злим
І затремтять бетонові постаменти
І стане над містом дим.

1918. Київ.

1 9 1 9
Л І Л І Т
Тов. СОНЦЕ
В Е С Н А
С Т Е П
П Р О М І Н Н Я-
П О Г Р О З — І
П Р Е Р І Я-
З О Р Ь

ЛІЛІТ.

Scènes pathétiques.

Scène I.

Перший (*сам*)

В моїй душі роздвоївся божественного слід.
Я роздягаю стримано винайдену Ліліт.
Хто зодяг її у малиновий стрій?
Хто смів доторкнуться до моїх мрій?

Я знайшов свою душу в садах безрозних.
Я зоставив свої осягнення в білій труні.
Хто смів доторкнуться до пелюстків мімозних?
Хто смів потиснути руку мені?

Не лагодьте оркестри, я не слухаю увертюри.
Зійдіть зо стін, опромінені трубадури.
Хто смів розважанням втішить серце моє?
Хто смів ольорнечувать моє ательє?

О, приходь в білу ніч, мій отоскнений селеніт!
Я не вийду звідси, мене замкнула Ліліт...

(*Павза*)

Другий (*входить*).

Я прийшов до вас з чорним сміхом.
Я ваш непроханий гість.
Я не хочу сісти, я не можу поводитись тихо,

В моєму серці кість.
Але я хочу буть вашим послідовним другом.
Ми—синтез двох світів.
Я хочу порадитись з вашим оранжевим духом,
І ви не гнівайтесь—я-б цього не хотів.

Ми одночасно дійдем до менту,
Коли з сміхом з'єднається біль.
Я розіп'яв душу, оганьблену до щенту
І мене спас автомобіль.

Перший.

Манить нестерпно до чорних кругів,
Де я самотний і чужий.
Де я пізнаю сміх наруги,
Де стане ясно, що віджив.

Де Найпохмурішу зустріну
Під знаком блідого Сатурна.
Щось нагадає безнадійно
Червоно-біла в розах урна.

Другий.

Слухайте—ви! Ви затіяли небезпечну гру
Ви свою щирість піднѐсли в прінціп!
Але ви забули про пазурі велетенських рук,
І замісць романтичної туги вас задавить ґріп!

Перший.

Дух мій нитки-павутиння витиме—
З'єднать долини й гори—

Вловить надпросторові ритми,
Осушить сльозяне море.
Осріблить промінь огнів закоханих,
Відчути всіх душ тремтіння—
Збіраю я усіх непроханих,
Ображених в хотіннях.

Божевілля й безуміє
Перші на суворім святі.
Між нами немає місця стумі,
Ми—закляті.

І так тонуть останні горести,
Пàдуть хрести підгнивші...
Треба вилічитись від хорости,
Не будь найтихшим.

Другий.

Я прийшов вас розрадить—ви страшенний чудак!
Це-ж безумство—так переводить дні!
Ось вам моя визитова картка.—
Чи не вгодно вам потиснути руку мені?

(Перший помічає Другого і здивовано дивиться на нього).

(Завіса).

Scène II.

Ліліт.

Я?
Ви захотіли пізнать мою душу?
—Але до вас прихильна я
І відповісти мушу.

Я?..
—Хто мені заповіти дасть?
Одно стремління душа моя,
Моє ім'я—щастя.

Я люблю електричне сонце,
Я люблю сяючий кришталь.
Цілий світ мені видний з віконця—
Цілий світ, таємничий Грааль.

Я люблю ніжні-ніжні квіти,
Я люблю пелюстки пестити.
І кожда плямка запитує:—хто це?
І я відповідаю:
—Сонце!
І я відповідаю: це—я!

Прокидаються червоні рози,
Дзвенять голосочки дітей—
Заломлюють губи квітки орхидей,—
І запитують незаймані мімози:
—Хто це?
І я відповідаю:
—Сонце!
І я відповідаю їм: це—я!

А потім заблимає світло –
Блакитне, рожеве, мов у сні.
На вітринах—блиски ясні,
І запитують іскорки збліддлі:
—Хто це?
І я відповім їм: то—сонце.
То серце росквітло в мені.

Я люблю випадковости струмні
І співаю з поетом дует.
Сонце кидає відблиски струнні
І запитує світлий поет:
—Хто це?
І йому відповім ніжним голосом:
То—сонце цілується з колосом,
То—мяхкість, росплетені коси,
І я відповім: то—я!

Але стійте... Я чимсь розчарована...
В моїх грудях тужливість гитар.
Моє серце журбою розколене,
В моїм погляді присмерки хмар.

І тоді я у владі пасивности.
У жадобі безстидства і ран.
І я кличу!.. Приходьте без дивности!
О, приходь крізь червоний туман!
Запри мене сміливим рухом!
Проткни мені груди мечем!
Обведи мене владницьким кругом
І скажи, що ми вдвох, не втечем!..

Я—рабиня... Рабиня від влади.
Я люблю і безумство, й жагу.
І розбризкаю крови каскади
В зачарованім нашім кругу.
Я не знаю препонів, поети.
Я люблю беззразковість і літ.
Я—журба загадкової Леди,
Я—вічно юна Ліліт!..

Перший.

Я за світлим томлюся...

Другий.

В моїй владі--віки!

Перший.

Я єдиній корюся—
Ніжній владі руки.

Другий.

Я на грані моралі
І по призвищу—хам.
Я вигнанець Граалю,
Переможець і трамп.

Ліліт.

Я цікавлюсь страшенно—
Яка прірва між вас!
У вас погляд натхненний,
Ну, а ви... дісонанс...

Перший.

Чуєте? Грають куранти...
Порох священний в мені.
Можливо, що я романтик—
Мої співи наівні й сумні.

Другий.

Ви не подумайте, що ми з ним—друзі,
Ви тільки уявіть, скільки між нами ям!
Я зневажаю одноманітність в тузі,
І ви не зрахуєте на мені плям.

Ліліт.

Але обоє ви досить милі.
Та єдність у цифрі два!
Може піддамсь я незнаній хвилі
Хоч мене лякає морська трава...

Другий.

В вас бажання дізнатись про щастя наругою,
Але моє серце як полум'я лід.

Перший.

І плекав я втіху, і плекав я тугу
За тобою з юнацьких літ.

Ліліт (*до Першого*).

І це правда?—Як я рада...
Але звідки ви взнали мене?

Другий.

Я вас узнав після зради,
Створіння небесне й земне!

Перший.

Твоє ім'я—як мрії світання
І твій голос як пісня струни.

Ліліт.

Моя думка—одне бажання...

Другий.

А ти його прожени...

Перший.

Чи можу я взнати—яке?...

Ліліт.

Моє серце твоєму близьке!

(Завіса).

Scène III.

Другий.

Я радію хвилині розстання.
Як належне зневагу прийму.
Але переможу я ще до світання!..

Ліліт.

Що ти зробиш йому?..

Перший.

Я закоханий в сині затоки,
Свою душу я казці віддам.

Другий.

Чому ж зблідли роспачливо щоки?

Перший.

Стріли пекла вготовані нам.

Ліліт.

Я боюся... Твій погляд жорстокий,
Він повний завзяття й снаги.

Другий.

Відповім я електрики током.

Перший.

І навік, ми навік вороги!

Ліліт.

Але стійте, не можу збагнуть я...
Чи до згоди неможна прийти?

Перший.

Я на нього не можу дивиться!

Другий.

Щасливіший не будеш і ти.

Ліліт.

Ах, не винна я в вашім змаганні...
Моє серце у межах склеплінь.
Моє серце в жалобі кохання,
Моє серце в смерканні, як тінь.

Ви обоє чужі і незнані.
В ваших душах призирство і гнів.
Моє серце у тузі співанній,
Моє серце в чеканні огнів.

Ти, поет, моїй мрії питомий,
Твоя пристрасть—тремтіння струни.
Я не стримаю теплої стоми
І схилюсь до блідої стіни.

Але в цьому признатись боюся...
Чорний смуток блимає в мені.
Ніби пташка, у клітці я б'юся,
Томить тайна в моїй глибині

Чуєш, другий?—Ти серцю далекий,
Твоя сила, як промінь блідий.
Чуєш, другий?—Ти серцю далекий.
Іди...

Другий.

Хай погашу я всі ясні плями,
Хай я змарную і роки, й дні—
Я повернуся иншими днями,
Ти будеш належать мені.

Так, я пішов, але не почуваю зневаги,
Бо переможцем не будеш ти.
І ви не думайте—я не загину від згаги.
Я повернусь—слухай, ти!

Я покидаю вас. Я відхожу.
Але це—лише експеримент.
Я не знаю кволости і виказати її не можу.
Запам'ятайте цей мент.

(*Виходить*).

Ліліт.

Він страшний. Але в ньому таємна принадність
І сила зомлінних хотінь...
Я почуваю в собі безмежну невиразність.
Мою душу захмарила тінь.

Перший.

Я поведу тебе до сонця блискучого,
Я покажу тобі солодкість тінних рослин.

Ліліт.

Я хочу щастя і забуття бездумного і сліпучого..

Перший.

Я—його син.

Ліліт.

Я хочу смілости і волі безпрепонної.

Перший.

Я покажу тобі спраглість жаги.

Ліліт.

Я прагну блиску, я втомилась від туги бездонної...

Перший.

Я поведу тебе в царство, де безжурять боги.

Ліліт.

Я хочу смілости, бо дійсність краще слів.

Перший.

Я поведу тебе до палевих огнів.

Ліліт.

Візьми мою душу, мою благаючу душу...

Перший.

Я доторкнуться до тебе не мушу...

Ліліт.

Візьми моє тіло, моє жадаюче тіло...

Перший.

Я щасливий... Воно мені серце зогріло.

Ліліт.

Ти мій?

Перший.

Твій.

(Завіса).

Scène IV.

Танок.

Ліліт (*зупиняється*).

Ах!..
Сонце зі мною в рухах—
Лише він один ні!
Світ кружляє і міниться в рухах—
Лише ти один ні!

Я не хочу... Ти мусиш бути зі мною.
Я буду для тебе весною.
Я ввіллю в твою душу моєї влади аромат.

Другий.

Вибачте, я не автомат.

Перший.

Боже, як гарно, коли спільні думки,
Коли в двох грудях—спільні квітки!..

Ліліт (*до Другого*).

Що ви сказали?—Але не хочу сперечаться.
Це ж правда - ви хочете буть моїм другом?

Другий.

Прошу, але яка втіха—граться?

Перший.

Я тебе люблю... Я зникаю від бажаної туги...

Ліліт (*до Другого*).

Чого ж хочете ви?

Другий.

Я не хочу загубити голови.

Перший.

Ти моя?—Скажи!..

Ліліт (*до Другого*).

Слухайте!.. Невже ви мені чужий?

Другий.

О ні. Мені знаний цілий світ.
І потім... я спостерігав вас не раз.
І ви спостерігали не раз переліт
У вечірній час.

Ліліт.

В той час моє серце тужить...

Перший.

Вона цілком байдужа!!!

Другий.

В той час мусить чути Ліліт...

Перший.

Вона—лід!!!

(*Виходить*).

Ліліт.

Чому ж я не знала раніш,
Що з тобою світлішає ніч!..

Другий.

Це тому, що ти заховала волю.
Це тому, що ти бажала болю

Ліліт.

Ах, не згадуй про біль... Мені багнесь муки...

Другий.

Твоя мука—любов.

Ліліт.

І ти розумієш моєї крови стуки?...

Другий.

Ти ж бачиш—я прийшов.

Ліліт.

Ти прийшов!.. Що ж приніс ти з собою?

Другий.

Я прийшов за тобою.

Ліліт.

Ти за мною прийшов! Але ж я—Ліліт!..

Другий.

Я з тобою піду в переліт.

Ліліт.

І ти певний, що в твоїй владі я?

Другий.

Ти—моя.

Ліліт.

Мені лячно!... Я ніяк не збагну...

Другий.

Я тебе замкнув.

Ліліт.

Я не розумію... але ти цікавиш мене...
В твоїх словах щось загадкове й шкляне...

Другий.

В моїх словах лише одно *бажання*.
В моїх словах лише *сила* одна.
Я прийшов за коханням...

Ліліт.

Але між нами стіна!..

Другий.

Межи нами—таємні стіни,
І владає над ними кров.
Коли серце благає зміни—
Ти мусиш дать любов.

Ліліт.

Коритись силі... Яка ж сила в тобі?

Другий.

Моя сила—жадоби глибінь.
Я до тебе прийшов, бо тебе люблю.
Ти мені потрібна на єдиний мент,
Бо на подібний хвильний шлюб
Я не останній претендент.

Ліліт.

І лище хвильно?.. що ж буде потім?..

Другий.

То є законом в людській істоті.
Хочу дивитись, коли захочу,
В жіночі очі.
Бо в кождій жінці—знайомий літ,
І ім'я кождої—Ліліт.

Ліліт.

А иншого шляху нема?

Другий.

Знаєш сама—
Так промовляє кров.
Оце й усі кохання муки,
Оце й уся любов.

Ліліт.

Той другий говорив мені щось инше...
Про вічний сон, про вічную красу...
Той другий говорив мені про серця арфні звуки
Що я в життя несу...

Так легко зрозуміть було його слова...
Так мяхко линули вони в одверту душу...
Від мрій і образів п'яніла голова,
Мені здавалося, що так кохати мушу...

Другий.

Я співаю про безпідставну пристрасть,
Я співаю лише про крови жагу.
Ти—Ліліт, і я хочу бачити в тобі лишэ пристрасть,
І я хочу відчувати в тобі лиш жагу.

В мені з'єдналися всі бажання й інстінкти,
В мені перетворюються простір і час.
Жіноче—зосередковує всі бажання й інстінкти
У передзначений час.

Іду до тебе—для солодкого єднання...
Для містичного сполучення всіх законів рас,—
Ліліт, я прийшов до тебе сьогодні для кохання,
Ліліт, лише одна хвиля істнує для нас.

І ти розумієш красу натхненної влади!.
І ти почуваєш, що вже належиш мені!..
Ліліт, ти вже частина моєї влади.
Ліліт, ти вже належиш мені.

(*Наближається до Ліліт*).

Ліліт.

Ти не підійдеш!..

Другий.

Я іду.

Ліліт.

Не хочу я!..

Другий.

...Ти моя.

(*Павза*).

Ліліт.

Люблю...

(Завіса).

Scène V.

Перший (*сам*).

Думка моя сліпне від безсилого бажання—
Втворити щось, що було б забільше мене.
Я не можу його назвати
І припадаю до чорної глиби—
—назвись.
—назвись.

Серце моєї душі, роздери запнуті шиби—
—з'явись.
—з'явись.

Бо відриваюсь я і все далі відхожу—
—спини.
—спини.

Я без тебе жити, я без тебе радіти не
можу—
—сумний.
—сумний.

В мою душу краплину чорного жаху—
—вкинь.
—вкинь.
Загороди мені радість рожевого шляху
до твоїх святинь.

Бо тільки ж початок, початок в мені—
—відчуй.
—відчуй.

Мої мрії такі неясні, мої бажання такі
смутні—
—втамуй.
—втамуй.

Бо відриваюсь я і все далі відхожу...
Я без тебе жити, я без тебе радіти нэ
можу...

Дай мені сили боятись людей, жахатись
життя—
—дай.
—дай.
Крови дай, щоб очі я не міг більше заплю-
щить—
—дай.
—дай.

Дай мені волю ненавидіти, бо набридло лю-
бити мені—
—дай!
Бо тільки ж початок, початок в мені—
—знай.
—знай.

Душа моя сліпне біля чорної глиби—
—назвись.
—назвись.
Серце моєї душі, роздери запнуті шиби—
—з'явись!..

Ліліт.

Ти мене кликав?—Я твоя.

Душею зов твій я відчула.
В мені ховається змія.
Я—сомнамбула.

Ти мене кликав?—Я прийшла.
Та більше душу не зогрію.
Ліліт утримать не змогла
Тонку і вибагливу мрію.

Ліліт пішла на инший зов—
Ліліт ще й инший зов покличе.
Хтось инший все на-зустріч йшов
Поклавши присуд на обличчя.

І я змагатись не могла...
І я пестила в грудях мрію...
Ти звав... До тебе я прийшла,
Але вже душу не зогрію.

Ліліт—безстрасна сомнамбула.
Ліліт—і пристрасть, і змія.
Ти кликав... я твій зов відчула,
Але.. твоя я й... не твоя.

Ліліт—для всіх, сказав він просто.
Ліліт спішить на дальній зов.
Ліліт схиляється від млости —
Ось він прийшов... ось він прийшов.

(*Стає ясно*).

Другий (*до Ліліт*).

Це щось комічне і надто звичайне—

Я у владі інстинктів і атавіз.
Я мушу вас побачити негайно,
Хочу сказати кілька фраз.

Перший.

Ви не зважайте на мої муки.
Ви не дивіться на тишу зомлінь.
В моїй душі чужі і безсторонні звуки,
Моя душа у полоні просторових склеплінь.

Ви почуваєте?—В мені роздерті глуми.
Я волю віддаю астралевим шляхам.
І я наближаюсь до кругів міжплянетної
стуми—
Ви розумієте?—Я сам. Я сам.

Щось вилетіло з моїх грудей.
Щось одвалилось, рідне і близьке.
Виженіть, виженіть з моєї муки людей!..
Не дивіться на мене блідо...

Другий.

Справді, мені на вас дивиться шкода.
Хто винен, що владає закон?
Я зовсім не хочу за мої змагання наго-
роди,
Але ви... послухайте, ви—жертва забобонів.

Годі перетворювать фантазні відчування.
І коли ще ви не виросли, то минув ваш
час.
Ви передзначені, в вашій душі немає зма-
гання
І я перемагаю не в останній раз.

Вибачте, але ви підлягаєте глуму
І за вашу щирість ви приймаєте від долі
смерть.
Бо там, де я—немає місця суму,
Я всю історію викликаю на герць!

Перший (*вміраючи*).

Я розгубив останні сили.
Я роздавлений біля стіни.
Тепер я хочу, щоб ви мене залишили,
Я бажаю вмерти без вини.

Але я зостанусь ідеалістом.
Я жертва відпадаючої безодні.
І може здрігнуть віки від сумної вісти—
Бо я умру сьогодні.
І може хтось кине останню квітку—
Квітку нездійснених сподівань.
Хтось замкнув цю передзначену клітку
І я не зумів переступити грань.

Ліліт.

Як прекрасно він умірає—
Від туги смертної, від блідих думок!
Моє серце з дитинством його згадає,
Я назбіраю для нього жалібних квіток.

Другий.

І як це льогічно—наш романтик сконав!
Ліліт, він був на перешкоді хвилі.
Він заперечував міць і ганебно програв,
І з ним умірають усі похилі.

(*Темніє*).

Сходяться темряви. На похорон збірається
ніч.
Ліліт, ти одягнеш жалібну сукню.
Ліліт, ти про нього забудеш, як пройде ніч,
Тоді я в твою кімнату стукну.

Скупчуються тіни—перед першим ранком.
Розумієш? то буде ранок метальових го-
дин.
Я розвінчаю тебе, моя вибранко,
А тепер останні квіти клади.

(*Темно*).

(Завіса).

Scène VI.

Ліліт.

Остання квітка—мрії моїй,
Мрії моїй неземній.
Остання квітка мрії сумній,
Білая квітка мрії моїй,
Мрії моїй неземній...

Білі дзвіночки, срібні мої,
Задзвоніть в-останнє мрії моїй,—
Задзвоніть ніжно на тоненьких нитках,
Мрія моя в похоронних квітках...

Гори далекі, всміхніться мені—
Мрія моя у самотній труні.
Безсонечні квіти на мертвому дні—
Схиліться на камінь, мій милий в труні.

Остання квітка—мрії моїй.
Мрії моїй неземній.
Остання квітка мрії сумній,
Білая квітка мрії моїй,
Мрії моїй неземній.

1919. Київ.

Тов. СОНЦЕ.

Ревфутпоема.

Вступ.

Розгубилися напередодні великих свят
Розірвали люди
І може ніколи ніколи не простять
Ображені груди
Стомлені напередодні залізних свят.

І сказали що ніхто не винний
І промовили всім душам і всім серцям
Неминучого руху ніхто не спинить
І ніхто не помітить ям
І ніхто і ніхто і ніхто
Не захоче лягать посеред дороги
І кождий жаліє своє пальто
І кождий обмацує свої ноги.

Не збивайтесь зі шляху
Бо не хочеться думать
Бо ми заплутаємось
Не відходьте не розбігайтесь

Всі разом
Душі в спільне змагання
Не збивайтесь не росходьтесь по манівцях
Бо ми заплутаємось і не зійдемось
І загубим зорю.

Зорі владають
Засвічені нами
Зорі в димну ніч
Підпалену нами
Загине хто відірветься
Пропаде хто втеряє ногу
Не пристане хто загубить пульс.

І скільки вас блідих і ніжних
Що довіряють Сатурну
Хто сполучив з душею сатурновий знак
Околені
Розгублені без мети
Відбилися від шляху
Піддалися гіпнозній силі
Стомились обезуміли без майбутнього.

Маніфест.

Марш.

Розносить буря всесвітній пожар
Хитаються будови корчиться світ
Там, де пройшли, вже немає хмар
І сходять червоні зорі над сутінками віт

І блисне сліпуче сонце і запалають міста
і села

І зворухнуться серця одверті у золотому
огні
Приходьте до нас у кого обличчя веселі
Хто життя не шкодує у червоній борні

Темні сили рідіють заженем їх у нори
Розіпнемо на стінах хто коритись не міг
Хай покриють всю землю червоні прапори—
Лише той веселий, хто світ переміг.

I.

Схвилювалось синє море до дна
Пішов галас по всій землі
Хто каже що надходе весна
І зашелестів молодий ліс

Схвилювалося море до дна
Пішли грюки по всій землі
Цього року буде рання весна
І вода затопить ліс

І здрігнуться віки до дна
І прорветься огонь з землі
І освітле нетри весна
І захитає буря ліс

Розітнеться підземний грюк
Здійметься порох з ним
Затріпоче міліоном рук
Загуркоче пеклом рим

Розгойдає сліпучий крик
Замигоче блідим огнем
І побачуть що хтось вже зник
І зажадають стальних поем

Але стримать той гук не міг
Одноротий шалений вий
І залоскоче над містом сміх
І відгукнеться безжальне—бий.

Загуде із ночі.
Рявкне переляканим вибухом.
Місто витріщить очі,
Сколихнеться глибоко.

Обтягується червоним.
«Хай живе революція!»
Тягнеться підбита ворона
По Прорізній улиці.
В перший такт не попали—
Загули хто куди
Але всі пізнали
«Інтернаціоналу» мотив.
Буржуй на дорозі на біду.
«Смерть контр-революції!»
З великим червоним бантом сказав:
«Завсігди
Ми за революцію».
Буде жалітися хто не повіре—
Можна йому показать на плакат.
Хтось буде пити за нову віру
А хто буде плакать.

Пролетів грузовий з симетрією багнетів
Закахикали від бензинодиму.
І підкреслили: з буржуя ми зробимо котлету:
Нічого панькатися з ними.
Перетягли через всю улицю
І задерли голови —
Подивись, кажуть, як здорово
І в очі не мулить.
А як буде вночі!
Ге-е! Це тобі не «Salon d'Art»,
Тут і не пахне пасажем.
Просто тобі снопом як ударе,
Ніби між очі кулаком, скажем.
От тобі й мистецтво!
Музу стягли,
Крутнули разиків зо-два,
Божкались: що за рвецтво
Що за хулігани, неуцтво
І прочі слова.
Аж тут справа не в тому!
Хоч умірай, хлопче —
Немає життя конче
Не розсипайся золотом.
Ну й перетягли ж!
От же й постарались!
Віник обмочили в фарбу
Пообмотували лихтарі
І наказали:
«С в я т о».
І було дійсно (свято).
Ну й же ж а-а а!..

II.

Переходили засніженим бруком
У відтінках каламутних хмар
Небо гнівалось земля відповідала грюком
І гупав черговий удар.
Червоними язиками роскидалася мрія
Кождий крок відмінювався фільмами мініа-
тюр
Всі поспішають до залізного змія
Всі благословляють вокзальний мур.
Метушилися заклопотані натовпи
В шуканні невідомих доріг
Підпирали навхрест телеграфні стовпи
Бетонний ріг.
А потім подавали потяг
Загули паровози
Гамір зливавсь у руйнуючі погрози
І було сухо в роті
Сіріли фігури в рухаючім барельєфі
Гуділи вигуки і затрівожені дзвінки
Валялась під ногами брошурка Тефі
...Два ешелони вже рушили за Київ!
Було небезпечно на бушуючім пероні
Геть хто без діла
Зливаються сірени в ухаючім стоні
А по той бік гуркоче автомобіль.
І ще один ранок.
На небі було написано:
«В с т а н ь».
Хтось тикав пальцем на спис
І захопив обранець.

Виліз замурзаний
Крутнув рушницею
І попав у пузо.
Масло з паляницею!
«Советская Типография!»
Оперний Театр!
Винесли заколотого графа
І останню звістку з Татр.
Небо душить місто пасмами похмурими,
Улиці здрігуються захватом випадкових
драм,
Пробіг гуркітно автомобіль навантажений
літературою
Назустріч завойованим дням.
Саме час як виходить газета
Хлопчаки розбігаються з вигуками
«комунар»
Починаються перші раз вечірнього менуета
Ворушиться світлотінями мокрий тротуар
Улиці розбігаються огневими хвилями
В тремтячих іскорках залізного попурі
І здрігається небо зачарованими крилами
У-такт затурбованій грі.

Стікає вода по трамвайних рельсах,
День зупиняє ходу.
Все перечули ждуть останньої версії
І розгукнув: іду!
Слава Богу!
(Отримав ляпаса)—
Загубив останню змогу
Всі очі випас.

Вечірня газета!
Одгукнулось по всіх кутках
І затріпотіло серце поета
І просвітлішав жах.
Вечірня газета!
Як там Одеса?
Хочеться дредноутового перуета
Після заштореної меси.
Осліпли великі улиці
Стікає вода при лихтарях.
Немає місця муці
Заким чутно—гряк,
—Гряк!
Дихає ніч знакомим вітром
Після сонечного дня.
Всміхнувсь Хрещатик тогорічним привітом
Розстебнув пальто і капелюх здійняв.
Завтра день прокинеться і приголубить усе
розхрістане—
Усе хлоп'яче і молоде—
Омайнрідене, омонтекрістене—
Ранком весняним по улиці йде.
І роскаже зустрічним паннам
Про дихання вечірніх рим
Здивує вічнознайомим і вічнонежданим
Захвилює в арпеджах гри.

III.

Сміливим рухом
Видряпались по бруку
І потухли,

І повисли руки.
Відпочивають на рівному місці
Усе висить на своїх гвіздках
На небі місяць,
Електрика в лихтарях.
Ждуть з-за рогу залізних коней
Іскор від камня,
Може ще блисне багрово-червоне
В очах неминучим стане
І переконає неймовірних
Заким ніч потухне
Про субстанціональність металю і гамірний
Рух.

Випливали сизі дими з за міста
Вквітчались оранжевими стьожками
Переливались вилиском намиста
І мінялись казками.
Не небі ювилей Тараса Шевченка
На сході висовують сліпучий плакат
І шумлять людські віти —
—- енко
— енко
— енко
І крутивсь скажено й безтолково світовий
циферблат.

Уже зійшло.
Уже день.
Брязнуло перше без слів
А потім—
Дззе-нь!

На пляцу трибуна.
Всі, всі до центру!
Зараз повезуть труни
На цвинтарь.
Глянь, хто може!
Хто не міг, сховався.
«Боже, боже»
З льоху озвавсь.

Червоне!
Червоне!
Червоне!
Сонцеві перше слово!
Голова у мідь дзвоне!
Не треба розмов!
І заговорив тов. Сонце:
«Сніг уже ростає.
Треба тачок конче».
І хтось відгукнув:
«Є».
День був дуже пекучий.
Ждали вечора.
Піт котився з натовпеної бучі
Закликали фельдшера
І просили води.
Руділи й мерхнули високі плечі
І благали:
Прийди!
І прийшов вечір.

Зостався оден на пляцу
Біля Мійської Думи.
І шептав без плачу

В задумі:
Це ж тимчасово.
А далі? —
Візьме останній слово —
Ну і що ж?
· – Ціаністий калі.
?
Зле.
Зовсім спокійно!
? Залишиться довічно мале
? Ритмично і мельодійно
Фі.
Це ж тільки епоха.
Тема: Міф і
Блоха.

Залишивсь оден на трибуні
Місяць був високо над будинками
Вже позлітали на небо дурні
Спостерігав на шпиньках
Але ж була ніч
Уже полягали спать
Ворушиться слизький брук
Відпочивають на рівному місці
Усе висить на своїх гвіздках
На небі місяць
Електрика в лихтарях.

IV.

Виводили армію з міста
Щодня зникали непомітно
Опустіли улиці

— На фронті.
Без вигуків і без парадів
Ніби буденно
(Невже кінець)?
Лязгали грузовики
Тріскали машин
Шини
Тротуари натовпом
Праворуч
(Ліворуч)
Плакати на вітринах
(Гідра контр-революції)
Маґазіни взяті на учот
Бігали собаки
Крутили хвостами біля кафе
Гнались за двохповерховими автомобілями
А я
На розі Фундукліївської й Володимирської
Розставив свій мольберт
Виринув оден з паштетної
І кинув:
— Прозаїк.
І другий:
— Зрадник.
Торкнув мимохідь
Здійняв капелюха
І сказав:
— Романтик.
Сіпнула за рукав:
— Милий.
Вийшов з воріт редакції,
(Портфелем)

Застібуючи пальто
Призирнув:
— Ліберал.
І гукав газетчик
Обірваним чоботом:
— Розумієте
— Розчинили фронт
— Розірвали
— Розігнали розумієте військо
— За Київ
— Привезли свіжої літератури.
От це гаразд!

Розділились між двох ідей,
Переплутались в традиціях,
Оден кричав: я ґеній
І робив геніяльну репетіцію
— Згадував Японське Море,
— Тигрову Батарею,
— Озеро Жовтих Лілій
— І Чін-да-лаз.
Сховавсь під ворота
Повертаючись з «Молодого Театру»
Як би спастись від кулі —
— Це не я
Я затримався з Лесєм Курбасом,
Потім нас догнав Марко
І стукали кулаками,
Дивились афішу
Маніфестація
А доки що:
Як би дістатися до-дому
(Гоголівська ул.).

Не буду обертатися з «вибачте»
Застерігав лівий поет
Ви мене прочитать доклад покличте
Марка «Багнет»
Завше можна знайти в Клюбі
Дивіться— плакатить афіша
У мене чоботи грубі
І є воші в чубі.

Час злішай
Час не жде
Попадай у-ногу
Завтрашній день
Не зважай на осторогу
Небо лоскутками завішай
Землю гуком утопимо
Дзз-е-ень
Час злішай
Викрив брови строго
Час не жде
Попадай в ногу
День
Дзень!

Як би до моря?
Зібрать думки
До купи.
Нерви хорі
Голос хрипкий
Очима лупаю.
Роздягнусь біля Хмельницького,
Покажу всім

Що в мене красиве тіло
Небо надушило низько
Ззім
Два оселедці сміливо.
Продиралось фіолєтове сонце між ногами
Плутались проміні,
Верещав мотоцікл—не стежив.
Роскидавсь теплими струйками вітер
(Весна)
Поскидали зайве
Сукні просвічують
Прогулятись вийшов.
Ах, кавярні зачинені
Сьогодні громадське свято
Але зате увечері концерт Собінова
Оратор Затонський.
Потухали шибки на четвертому поверсі
Сірішав брук —
Оранжевими плямами повисли лихтарі.

V.

Стояв—над-вечір було—
Водив пальцем по небі
Поет.
Газета в одній руці
Шептав:
«Десь далеко димарі ескадр».
Притуливсь до кіоска
Натовп дививсь
Шептав:
«Десь далеко димарі ескадр
З пасмами диму».

Хотілось пожежі страшною загравою
Надходила спокійна ніч.
«Десь далеко димарі ескадр
З пасмами диму—
Плавають на Чорному Морі».
Водив пальцем по небі поет,
Шептав:
«Забризкать водою блиски
Огневої ватри,
Знищить,
Розбить».
Насувалась ніч.
«Море з землі посувається до берегів».
Водив пальцем по небі поет
Шептав:
«Десь далеко димарі ескадр».

Зігнутий оповідає сучасну історію
На розі двох пустельних улиць лихтарь.
Світиться Хрест на покинутім соборі,
Благає знищенно: прийди, вдарь.
Зникли зорі на помутнілім небі,
Прищулився бог в жаданні людських містер.
Але озвалась улиця категоричним «не треба»
І бог схилився на тумбу і вмер.
Плакав вітер дориваючись с поля:
Мені Бога жаль.
Розігнав тіни самотний вистріл з пістоля
І нагадав про камінь і сталь.
Розсміялись силуети на темних конях
Хтось запізнілий подумав, що мираж.
Здавалось, що перед ранком ще в мідь
задзвонять

Але всі мрії розігнав центральний гараж.
Вискочили,
Загули світанком,
Зашипіли крізь сизий дим.
Зникли силуети, тіни, фіранки,
Прокидається місто, повне залізних рим.

Кричали в-голос—
Камінь
Бетон
Залізо — —
— Всесвіт
Всесвіт
Сталева людина
Огненним серцем
Єдиний владарь
Плянети пан
Блискавками руці
Дротом мередіанним
Броневому автомобілі
— Ворога!
— Ворога!
Кам'яниці
Залізо
Чорному димі
Відблисками вибуху
Тріскають дзвенять
Ланцюги
Падають
Стовпи
Гнуться залізні
— І станув зачарований на сході
— Будинок на червоному фоні

— Окреслений виразно й гордо
Перший будинок нового світу.

1919. Київ.

ВЕСНА

Поезофільма Ср. 1919 № 1.

I.

Весна.
Злетіло з нервових уст.
Потер рукою лоб.
Але хто повірить?
Від пальто відірвався ґудзик,
Відтягує руку футляр.
Хе, музикант!
Ти покажи скрипку
І настрой гучно.
Тоді я повірю, що ти вже був на Володи-
мирській горці.

Сіпни за рукав бльондинку
І відмовся від сонетів.
Хе, музикант!
Весна.

У-вікно ввірвався дзвін—
Густий,
Уміраючого свята.
Нагадує, що немає змін
Що дитинство відтято.
Але неймовірно здрігується місто
Проспати лише сьогоднішню ніч
Все задавити

Вранці свою порцію хліба зїсти
Досить звичайна річ.
І запитується оксамитово: защо?
І лащиться в звуках весняного вечору.
Буду слухати у вікно краще
Етюд № 22 Крейцера.
Загрузли
Не виймуть чобіт з болота
Тягнуть за вушка—
Вгрузли
(Десь).
Вечорами читали Вальтер Скота
Перед очима дика грушка
Не вилазили чоботи з болота—
Вгрузли.

З весною ззирнувсь перелякано—
Бо маю свої причини.
Мені нагадав про весну Коряк
А вчора я бачив Тичину.
Добре, завтра піду послухаю,
Забуваю вдома портфель.
Але ж за мною женеться що є духу
Автомобілева трель!

Захват охопив засіяну душу
Знівечену смутком далеких вітрил.
Сміло виткнуся з-за рогу і на площі тихо
рушу
Сонця легітного дихи в тріпотінні крил.
І освітлить моє серце дахів зрадницькі мотиви,

Розбіжаться білі струни роблених огнів
На майдані однорото натовп губи тихо
скривить
У чеканні неймовірних блідих білих снів.

Мало щось мотоціклів.
Не вистарчає бензіну.
А ми до бензіну звикли—
Бензін весною на зміну.
Харкотить весна на улицях.
В серці гуркітно й гарно.
Вся зіма забулася!
Але чим зімою погано?
Зімою так твердо вірилось,
Що ростане сніг на бруку,
І ще тоді в грудях грілось,
І приховувався весняний гук.

Ще трошки, і я поголю голову,
Як торік.
Сонце тягне прагнучу мову,
Душу огонь зволік.
Від пожарів відпочиває пульс.
Я плачу, я згадав асфальт!
Приходь, я до вітрини пригнусь
І буду слухати мійське контральто.

Пахло смаленим вечером.
Дихало з пекучої пащі
За комірцем стукало швидче,
Хочеться кращих, кращих!
Розлютувалось прикрим порохом,

По бруку потіли в-ногу.
Весна обходиться дорого,
Хто не має змоги.
Сонце! Свій дріт роскручуй!
Вийми росплавленим золотом!
Сонце! Здіймемо весняну бучу
І поділимось серцем росколотим!

Ніч сміялася холодними зорями
І ждала, коли стовпи зігнуться,
Освітляться вечірніми ляжуть тінями хо-
рими,
Здрігнуться.
Але жахали пожарами обрії
І колихались людськими натовпами,
Сіпалися, одмінялись в надзвичайному горі,
Майоріли прапорами — вилинялими, лата-
ними
І не пускали уяви за місто,
Відходили неприступними потягами,
І ніяк було встати, і ніде було сісти,
І неможна було встигнути за нерівними но-
тами.

Скільки вас, що не спитались,
Полізли просто в гущу,
І оглядались, чи ніхто не гнався,
І кричали: в пущу! в пущу!
Розставляли батареї на висотах,
Наводили бінoклі в море
Записували олівцем в блок-ноті
І думали забути горе,

Але сонце сліпило поверхнь,
Смужило далекий беріг,
І ніхто не розумів чужої мови,
І боялися, і зачиняли двері.
І скільки вас, і скільки вас у блуку,
На вітрилах чужої волі,
Що несуть у далеч муку
І не почувають болю.
Годі, годі, нетреба нам,
Назустріч незнані птиці,
Вітер журить молебнем
І ми в змаганнях криці:

II.

Принесуть весняні привіти
З далеких сел.
Роскажуть, як шумлять віти
Весело,—
Нам, залізним,
В куряву весняних улиць.
В пущу залізли,
Сонце перед натовпом око щулить—
Перебралися за чорну завісу,
Захопили незалюднений світ—
Принесіть же нам гілочок із лісу,
Передайте від степу привіт!

Блиснуло сонце в куряву осліплих хат,
Зустрінулось з загравами мійських пожеж—
На улицях незрівняне свято,
На улицях безмежний кортеж.

З плакатами і хустками!
Всі барви сьогодні в огні!
Цілий світ сьогодні з нами!
Сьогодні все нечервоне в труні!
Вискочимо прудкими автомобілями!
Станемо по тротуарах в ряд!
Забудемо, скілько терпіли ми!
Глянемо, як прапори горять!

Співом хитнеться місто,
Відгуком мідяних труб.
І розсипле небо намисто,
І свій скарб загубить—
Сьогодні немає сліз,
Нічого сонцеві сушить,
Сьогодні свято скрізь
І усміх землю здушив.
І відчує повітря галас
І брук—ходу впевнених ніг.
Здивується: що за пригода сталась?
Ще так недавно був сніг!
Вийдемо в святкових строях!
Сьогодні свято борні!
Сьогодні наша пісня—зброя!
Цілий світ сьогодні в огні!

Ставили стовпи на майданах,
Простягали через улиці арки,
Ліпили. обвішували бездоганно,
Садовили оркестри в парку,—
Розмальовували великі автомобілі,
Підмітали брук задріпаний,
Понасажували зайчиків на стіни білі,
Щоб можна було за мотузочок сіпать.

Щоб не оглядались на далеке поле
В фільмах упертої перспективи,—
Не витикайсь, бо сонце заколе,
Бо тебе вб'ють сьогоднішні мотиви,
Ляж і склади непотрібні руки,
Поховають проклятого за свої провини—
Бо ти не вартий весняного згуку,
Бо сонце сказало, щоб ти загинув.
Щоб відкрили обличчя вітрові назустріч,
С-під поли вийняли амулет дивний,
Щоб увесь світ очі зачудовано вирячив—
1919 картини,—
Вийди, веселий, в святковому строї,
Кашляни й харкни сміливо, впевнено,
Загуділо в парку мідяною грою,
Місто ворушиться, перетасоване й розвер-
нене.

Для нас стовпи оздоблені на майданах,
Нашу радість почіпляли на арках,
Обліплювали й мазали бездоганно,
Сміх і музика в парку,—
Похитують боками автомобілі
Натовпи повзають засіпані,
Повітрям всі плями оп'яніли
І блиски розсипані.

Шпурнули відбитками фраз
На каламутну вулицю
Пішли і грюкали—раз—
І дігнали барана й вівцю.
Видумали весняну поему

І кинули з дощем у ринву,
Про Едварду і мрійну Ему,
Звукотіли, брязкали—й загинув.
Мучили, недомучували,
Здирали первісний зодяг,
Скидали в кучу столи—
Для зборів, і підходив потяг,
Пасмив і пхикав крізь вікна,
Чхав і витирав піт з лоба,
Кліпав і викривлював віка,
Сопів і зітхав від хороби.

Вітром гнало з порохом
Присмеркаючи полинялого грацією
І коли стемніло трохи
Ілюмінація
Зорі на арках зловісні
Моторошність силуетно здрігом
Мерехтінно невпопадної гри
І нечутної пісні
Пестить пустотливим подихом
Тріпотять виснажені ганчірки
Запитував парк: «Що ти хочеш?»
І відповідало тремтіння: «кинь».

З червоними великими хустками
Натовпились і проходили: «ми не хочем спать!»
Але дневі ще пам'яталось муками
І бажалось душею капать.
При бажанні можна підкинути шапку,
Можна сміятись і скалити зуби,

Але неможна змінити цигарку «я хочу не таку»
І від люльки мундштук згубив—
Я затримуюсь, я частка живого плину,
Я почуваю, що я в п'яному полоні,
Хочби на мене хто води линув!
Я не почуватиму вже скоро ніг!

Будемо вартими дев'ятнадцятого
І ще кількох
Купки віків роздряпаних
І забутий льох,—
Будемо вірити дев'ятнадцятому—
Ми пульси в віках,—
Мука і щастя—це тому,
Хто переборе жах,—
І переповниться дев'ятнадцятим,
І виблисне, і потухне,
І буде весело спаться тим,
Хто переможе дух.

III.

Хлюпотить,
Хлюпоче,
Хлюпає
Стукотить у вікно
Вже нічого не хоче,
Забилися втрьох—
Один на ліжку з цигаркою в зубах
Сціпив
Ще пішов лише двадцять перший
Дмухкає,

Зітхає,
Капає
З ціпком за 200 верстов—
Так просто подорож
Повторить Майн-Ріда
З зухвалими жестами.
Мінялися місцями,
Випили дві пляшки пива,
Переставляли стульці
Дрібить у ринві
Стукає у вікно
Хлюпоче.

Час,
Коли пройде теплий дощ.
Застане на улиці без пальта,
На дві години гріти не захоче
Нас,—
І блукають душі,
Дишуть—ах, хочби скорше душно,
Зараз уже пісня не та,
Камні звалюються на голову,
Боляче вдаришся об ріг,
Заскавучить—придавиш собаку за хвіст
І мрієш побачити корову.
Придивляєшся з вікна на рухи ніг,
Хочеться по верьовці на небо злізти—
Білі Острови (Максим Рильський)
По блакитній пустелі,
Може Робінзоном з дзвінком на шиї,
Сонце притягує, ніби роспалений магніт.
Але подумаєш, що високо,

Та й на землі гарно й світло.
Принесло
Замки розбиті—
Як гарно без ключів
І не хочеться журавлів—
Придивляєшся з шостого поверху.
Як тут згадувати про пиху,
Коли десь гнізда звиті,
Блищать бані,
Радіють дахи
А на тротуарах рухання ніг
Бадьорих і визволених,—
Ранком тут,
Вечером там
(Власне перед вечером)
Туди ідуть,
Ідуть з-відтам.
Зазеленіла печера—
Виявилось, що то кратер.

І хлопчик загубив матір,
Почав плакати на базарі.

А сонце всміхається в-горі,
І з ним улиці й площі,
Брук і асфальтові тротуари.
Мочать їх весняні дощі,
Сліплять вечірні лихтарі, —
Саме такий час, як гарно робиться,
Думки плутаються,
І забув що треба було постригтися,
І не попадають, і теліпаються.

Забулькав на ґраніті,
Пересік невиразними лініями,
Скосив удари,
Налив під ворота—
Стікає.
Течіть по своїх шляхах,
Мийте брук,
Змивайте фарбу—
Щоб замигтіло на сонці,
Скинуть мокру одежу,
Вибить шибку,
Стукнуть каблуком об сходи!
Нудно у нас на дахах—
Поховалися голуби в карнізах,
Змиває вода зелені фізіономії,
Тріпотить безнадійним стягом,
Притискується блідим обличчям до шкла—
За фіранкою і фікусом
Коса.
Булькай, хлюпай,
Тремти зморшками,
Не жалій перехожих
І панн у білому—
Уперіщь несподіваною силою—
Зліпи все мяхке до-купи,
Дощ, дощ!

Вітряно й непривітно
Сонце холодне
Вицвів день—ніби не весною,
Щуляться зігнуті фігури,
Дивляться й не розбіраються

Обмерзлим мозком—
Весна!—
Не пристосувались.

Так стьожки хутко злиняють,
Порудіють плями—
Безфарбно роспромінить завіса,
Роздере замкнуту хмару,
Розліпить без меж
Протечуть ноги,
Озвіріють без парасолів
В чеканні завтрашнього сонця.
Коливаються росхитані ореоли
Похилився гіпсовий портрет
Вінки спадуть з оперного даху,
Розлюбить найдорожче без сонця.
Хочби скоріше про сонце декрет!

Не завше свято—
Свято один лише день.
Не завше улиця, є й кімната,
Рямці обмежених жмень.
І не раз прорвуться бурі
На порожній майдан,
Ще не раз мана одурить
З безліччю ран,—
Нічого, приходь, приходь вільно,
Ми давно ждем,
Виставим груди спільно,
Щоб опалить огнем,
Щоб опромінить посіяні зерна,
Залічити хмурість бров,

Підтримати останню ноту Чичерина
І зникнуть знов.

IV.

Ще не всі однакові
Перед відновленням,
Нецікаво заплакані,
Затурбовані виконанням
Ще не в усіх наперед очі
І на устах прийдешнє,
Один ще ласий до борщу,
Другий агітує за яєшню.
Ні, ще не всі ми варті
І не всі росплутані
Перетинені й безкрилаті,
Робітники й трутні—
Але всі ми зубаті
І сверблять долоні,
І оглядаємось, і страти,
І без супоні,—
Але всі ми потрібні
Для днів і крови
Забрудли задріпані
Перед чередою коров,
Не ми втворимо ясність
І прийдешність нового слова
Ми підбиті й зламані
Зойкаєм під галас промов,
Але в очах немає сліз,
І ми, безхвості, веселі,
Метрономники по льохах розлізлись
А до нас надходять з сел,—

Могила наші горби виправить,
Ми сьогодні для завтрього,
Нас буря ще не раз викривить,
І не для нас лагідна ватра.

Так минуло й запалюєш нове
Смолоскип готовий,
Прийдешнє от-от спливе
І нерв пульс зловить
Годі дряпать нестримно
І щипать задубіле
Сьогодня—ніч в Єрусалим
Вибігає автомобіль
І захопить легенди порох
Переплутає нереальне
Ми ще не вилíземо скоро
Бензінного астральне.
Не ми пророки й творці
Хоч маєм сталеві крила
І не вилізуть сучасні мерці
З околених могил.

Веснить підтяте свято
Відблисками штучних зорь
Хорі хоробрі звірята
Пуп'янками здорових спор.
Стрійно війдем в мету
Схиливши в пошані голову
Мрію втіливши золоту
В огнисту неслухняну мову.
На майданах зустрінем сонце
Курносою й радісною посмішкою
Заструнять клярнети dolce

Оксамитовою нічкою
Прискочуть спутані коні
Зацьковані наівними собаками
Придавлять люди долоні
І зникнуть багрові знаки.

Хто ще суворий і щирий
Звернеться з росплавленим привітом
Бажаючи обмінять сокири
Виправдуючи ростіпаним звітом—
Горбатим профілем не вдасться
Затулити красу картоплі
І почнуть тумани над бруком слаться
І канали, і степи затоплять.
Затулять над мисом бурьним
Затоку маленької надії
Глумливо над талановитим дурнем
Повиснуть зелені змії.

На Хрещатику флямінго рожеві
І ще веселе плакатах
Плакали, плакали тіни—«де ви?»—
В кімнатах, в сірих кімнатах.
Але в місті не вистарчило вуглю,
Гомін і ремство на базарі,
Довелось викулити не одну кулю
Вздовш по тротуару.
На майданах натхненні гіпси,
І на кождому розі бутони
Уява заквітчує еліпси
І оязичує уявні дзвони,—
Сіпайте, сіпайте за верьовку

Тягніть осмолені канати
Назустріч нічному вовкові
Викиньте багрові набати,
Поцілуйте губами невмілими
Весну і вітер з-за каменю
Об упругий стовп автомобілями
Зваліть кучу зламаного—
Нагородіть такого страшного
І потім при нічному світлі
Зобачимо труп зваленого бога,
У якого кістки зотлілі.
Банани й змійні ліани
Загородять шматками небо
Відіб'ється сонце шкляно
І може без потреби.
Засуджено, засуджено не проснуться,
Не проснуться весною,
Зів'януть, зсохнуться, пригнуться
Не помірявшись зі мною—
Уже став цілий світ на герць,
Уже чи подолаю, чи не подолаю,
Але я буду останній мрець
І на моєму гарячому трупі (знаю)
Стане й блисне сталевим луком
І спростує стрілу в світило,
І завоює суходоли звуком
І морські води—крила.
Засуджено, засуджено вмерти,
Бо не можна жити на-двоє,
Бо неможна половини зітерти,
Бо ще шелестить хвоя,—
І не для вас, не для вас, сучасних,

Потвори в краси жадобі
Під гуркіт руїн прекрасних
Поемний і тривкий чобіт!

V.

Сонце нечутними набоями
Стискує, ранить,
Пестить ніжними болями
Кольорові майдани,
Іскрить на зеленому листі,
В грудях міліонами гуків,
І капають блиски огнисті,
І простягають руки.
Аеропляни над містом в небі
Роскидають палкі відозви—
Останній крок ступити треба,
Каплю найгустішої крови,
І завоюєм шовкові ниви,
Стіни світового міста—
Тріпочуть на вітрі гриви,
Гуляє весняний гість.

Прискало небо бріллянтовими зорями
Шляхами несчислимими міліонів віків,
За безфарбними шкляними шторами,
Над місцевістю, де стоїть Київ
Стежить за світами телескопною уявою,
Обганяє Дніпром—обгорожений скарб.
Рухають дівізії войовничою лавою,
І стояло місто, й ворушилось, ніби краб.
Розмикали мости і похапливо розводили
Розсікав холодну хвилю таємничий пароход.

Розвернулися, заметушилися базарні кодла
І всміхається з неба містичний рот.
Стьожками сатурнились з надмірного глибу
Мійські улиці, чорніли порожні площі,
І наглядів з неба бог смачну і хитру рибу,
І свиснув луком серед тихої ночі.
Прокинулись центри, замигтіло на майданах,
Смолоскипи задимили моторошний фон,
І припав астрольог до математичного пана.
І закрутив на дві години шиплячий грамофон.
Розгойдалося дихання застиглої атмосфери,
Повітря просік несподіваний вибух гармат,—
Затремтіли, задзвеніли високі шкляні сфери,
І розбудив брат брата, і забив брата брат.
Так йому й треба—блиснуло на сході сонце,
І зацвіли міста і села серед застиглих руїн.
І миготіли зорі—небо бажало прискатись конче
Огнем бріллянтовим одвічних змін.

Виплив тітан з моря,
Виткнув велетенську спину,
Заколихалась хвиля,
Прапорами обвішав мапу,
Землетрусом скинув суходоли,
Знизав плечима Урал

Роскочується здвигами міцними,
І змішав простір шквал
Вискочила спінена буря,
Ростали сніги на спинах—
Розлилося весняне море
По селах і по містах.

Викиньте вуха на тротуари,
Згодьтесь умерти в юрбі—
Ще не одну зродить хмару
Рішучий і останній бій.
Як гарно, як гарно під хмарами,
Метнуться метушливі пасма,
Не зустрінеш людей парами
І улиці здушить спазма,—
Поете, зуби сціпи,
Кресало обіскри підковою,
Огневу вохкість пий
І не виказуй тремтіння нікому,
Душу свою з'єднай
Закликом весняного бою,
Бо не попадеш у рай
І зміцниш силу гною—
Хай живе цілющий гній,
Що родить довічне в віках
На зустріч бадьорій весні
У блідих з крапками квітках,
Не сплете доля вінок,
Руйнуючи чорний мур,
Ще один сталевий крок
І ти далеко від бурь.

Загуркотіло на обрії
Прислухайтесь!
Не раз грім грякав,
Трусилась земля,
Гупали й зітхали набої
Стоголосо відповідав ліс,
Кректали відгуки
А в-ночі спалахувало небо—
Мигтіло,
Горіло за чорними нетрами.
Покотились паровози,
Заторохтіли між степів,
Загули трівожно.

Вся земля—тремтячий млин,
Метушаться мирошники,
Набігають нові й нові—
З мішками,
Возами немазаними,
Автомобілями-броневиками,
Легкокотними вагончиками,—
Посувались залізні валки
З людьми в шкіряних куртках,
Блискучою зброєю,
Огнем с-під брів.
Плятформи смертоносними дулами
По веселій колії—
Вже минули семафор
Загинають за ліс—
Обережно, обережно
(Більшовики-комуністи)
Через сонцеве вікно.

Прирости до трьохдюймовки,
Може хтось засів у лісі
І зіпсує машину.
Випливе повновидий місяць.
Затемніє ліс,
Засріблить залізниця,
Бронпотяг силуетно окреслить—
Хай живе криця!

Глибоко западають вибухи—
Важких гармат не забуть.
Відпадають колишні примхи,
Коли глянеш на дальшу путь.
Будуть з заду пожарні фони
І куряви степових шляхів,
Зникатиме мережка зони
Під оркестру фабричних гудків.
Буде з-заду зірваний міст
І хрести забутих могил,
Руїни попалених гнізд
І золото згорілих хвиль
Глибоко западають лоскоти
Кулеметів наівний спів,—
Все минуле заснуло покотом
І ростанув колишній гнів.
Глибоко западають вибухи,
Важких гармат не забуть.
І зворухнеться у серці глибоко
Сонцевесняна путь.

1919. Київ.

СТЕП.

Поезофільма Ср. 1919. № 2

Рупор стоголосий
Втілимо спільну мрію,
Парохода—зарічні покоси
Кинемо весняний бій,—
Щоб запахло лісах горілим
Опітьмив обрій дим,
Місяць лінії осрібле
Подихом неземним.
Як нудно, як нудно небі—
Порожнє й зимне віках,
Шкляний, оголений степ
Льогічних і мудрих руках,—
Як нудно, як нудно Бога
Що єднає розвій і міф
В час, коли стали порога
Сталевий—і хутрі скіф.

I.

Співом засліпшим оком
Сміливим виломом губ
Здіймавсь із печери скоком
Неприкаяний дуб—
Розмахував вітри шелестом,
Роскривав чорне дно,
Простягався віддаленим берестом
Через сонцеве вікно.

Лягає між зору порохом
Світанок нових огнів,
Зігнулася хмарка строго

Вилиском недогнівених днів—
Сіпнулися нитки дзвонами
Побутом пільних пісень,
Покотилася мука стоном—
Невиплаканий день.

І стояв посередині колос
Несподіваним вигуком труб
Благав ніжного голосу
І шепоту листних губ—
Далекого обрію смужкою
Розроставсь незнаний дим,
І зітхає вітер, і тужить,
Доривaючись разом з ним.

Обезмріяно степ роскинув
Навкруги безголосих мов,
І показує сонцеві спину,
Щоб заснути на зіму знов,—
Щоб роспариться вохким духом,
Зберігаючи зміст зерна—
Коливається непомітним рухом,
Легким життям без сна.

Переглянеться нам ненароком
Очними блисками губ,
Роскидає ростіпаним оком
Недопалений дуб,—
Гнівить сміливим шелестом
Через нетри вікно—
Як шовково і мяхко стелеш ти,
Не ховаючи темне дно.

Розіслались шляхи степах,
Привітання простору шовковому—
Ходить чоботях залізних містах
Переливається золотими мовами,—
Прокинулись пелюстки гаю
Крапельками повними і росними—
Я сто літ на бугрі стою
І змагаюсь далекими соснами.

Понесуть на базар мій крам
Жовтою й зеленою дорогою
До залізних і димних брам,
І заплутаюсь, і зачовгаю—
Розбужу мешканців плачем,
Зворушу возом сіна,
Діткнуся спини хуткоплижним мячем
І зненавидять камінні стіни.

II.

За ровом простягавсь зеленим,
На обрії вівцями повітряними,
З'єднували небо незримі вени—
Блакитні і білі плямя палітри,—
Шпурляло вітра наївним голосом
Безтолковим і немудрим,
Похитувалось життя байдужим колосом
Прозорим закутувалось хутром.

І набіжить, і наскочить неждано
Задзижчить бажаною прохолодою--
Захрустить сухим, заскрипить слухняно,
Принишкне ярі шепотом на болоті,—

Зірвалась буря степу розбещено,
Зачорніла загадковою хмарою,
Заб'є краплями, засіче, заплеще,
І притаїться, й чекає відповідного удару.

Викупалось, заблисло, засліпило очі,
Затремтіло крапками на пелюстках,
Замахало вітряками, тишиться неохоче
І полетіли огневі птахи—
Замигтіли в блакиті голубині крила,
Тонуть срібляні плями.
І надавила на груди черґова хвиля
Степовими, блакитними, золотими днями.

Синіми нитками прозорому роті
Завісило молоком тумані,
Вібрує хуткоплинний спів у дроті,
По далеких балках заблищали бані –
Річка неслухняно й несміливо
Прокладає маленьку волю,
Відбиваючи хвилинні стріли,
Морщиться легенького болю.

І пройшла чутка незрозуміла й чудна,
І схвилювала степи і ниви.
І була ніби буря натхненна й голосна,
Запахло громом без зливи,—
Понесло по степах друкарською фарбою,
Прокинувся жилах Гонта
А ну-лишень, показуй свій скарб——
Росплививлись салдати фронта.

Спалахнули панські економії,
Загомоніло дворах і улицях,
Заревли корови на чужій соломі
І хутір ніяк не притулиться,—
І заплутали, і заморочили універсалами,
І жовтими, і блакитними,—
Але проривались—«скільки не писали ми!»—
З міста думки новітні.

І казали, що поріжуть степи,
Обмотають тремтячим дротом.
І землю, й небо крицею охопив,
Знищив повсякчасну турботу—
І казали, що поляжуть хліба степу,
Виростуть несподівані опеньки,
Зійде на дзвіницю світовий сіпун—
Приїде на степи Семенко.

III.

Манівцями, ночами місячними,
Ліс окреслений на снігу,
Перехрещений слідами заячими,
Степ відтятий бліду дугу,—
Пробирались невеличкими бандами,
Відкручували сталеві гайки,
Зупинялись таємничими нарадами
І збірали до-купи думки.

Отаман сміливою фігурою—
«Нас залишилось десятка два».
Прошепотів—напевне його джура—
Що немає ніякого дива,—

Їх налетіло сусідньої станції,
Але тут з-боку село.
І поки дійшли, було вже вранці,
І сліди знову замело.

Лютує хуга невпинно,
Рве й роскидається по шляху,
Добре, що попалась дрезина,
А коли треба, переночуєм льоху,—
Годі сподіватися валки,
Потяги не ходять уже два дні,
Тінь простяглась до глибокої балки
І ночі такі непривітні й хмурні.

Блукали по лісах стежками вовчими,
Лаялись і крутили цигарки,
Встромляли далечінь насуплені очі,
І обережно озирались на боки,—
Одірвалась, відбилася розбишацька купка,
Пробивається з-даля від широких шляхів,
І тримається голові лиха думка цілко,
І душа бентежна шукає гріхів.

Десь хвилюється рухливий Київ,
Злітаються ворони й грачі,
Залізниця по степах гуркотить і ниє
Хвилею холодною в-ночі,—
І настрінули, й захопили світанні,
І прийняли остаточний бій,
Поляг у бою отàман,
І вся ватага пішла на гній.

І скрізь по ярах і селах
Пройшов гайдамацький бурун,

І світивсь по-ночах священний келех
Над камінем майбутніх комун,—
Запирають міцно ворота,
Трусяться й не сплять на хуторах,—
Не те щоб помірать не-охта,
А просто невідомість і жах.

Привезли книжок і нові закони,
Заходжувались наставляти лад.
Хрипіли під вершниками коні,
Повеселішали мешканці хат,—
Лише вчора полагодили міст
І поставили рушницями охорону.
І гризе над рельсами чоловічу кість,
І дивиться на місячну корону.

IV.

Плазували, розлягалися густо
Над степами важкі тумани,
Прямує до волости дідусь—
На збори—«Товариші селяне!»,—
Признається один, що він з-роду наш,
І б'є по чумарці груди.
І читають баби «Очченаш»,
І слухають, і гомонять люди.

Переходять червоним на руках,
Метушиться своєрідна міліція,
Гомін і запитання по дворах,
І собака виткнуться ворота боїться,—
Стріляли рушниць у-ночі,

Порозносили добро із палацу,
Ховаються ровах паничі,
Степом луна обізвалась.

А лісу долітали вигуки,
Паровози чадили небо,
І небо, бажаючи криги,
Кидало на степові ребра,—
Замітає й курить зіма,
Що то буде весною—
Бо ж землі, землі нема,
Ремствує надією голосною.

Задзвонили трівожно серед тижня—
Але бог уже втік із церкви,
Лататнув без сліду недивовижно
І не відповідав (лаялись) «стерво»,—
Не гримав справедливими стрілами,
Не посилав відповідної кари,
Теліпались дзвони сіпами умілими
І посувались байдужно хмари.

Меле вітряк на толоці,
Дивиться мирошник, гуркотить—
Он іще їдуть хлопці,
Весело буде жить,—
Стягується військо до повітового міста,
Агітатори скликають збори,
І не знає де-хто—журитись чи радіти,
А багатіям буде горе.

Котяться валки, вібрує ліс,
Ще надходять нові відомости—

Насуває хмара, повна сліз,
Нахвалом дикунської помсти,—
Заметушилось і затрівожилось навкруги,
Уже за третьою станцією,
І здавались такими жахливими вороги —
І от розітнувся перший вибух вранці.

Загупало, затакало біля Ромодану,
Затихало пізно у-вечері,
Кулемети, похапливо і старанно
Виводили благаючі речі,—
І так вирішалась доля,
І мовчали сніги на нивах,
Повівало горілим с поля
І день усміхався криво.

V.

Стежить по-за лісом стежкою,
Рипав в-ночі дверима,
Ходив по-за клунею обережно,
Прислухається, чи ще не грима,
Казали, що насуває велика армія,
Ватагами блукають перед кінцем,
Уже тричі він брехав: з вами я!—
І груди виповнювались плачем.

Ще вїхали два вершники
Загавкали собаки, зупинились біля комори
Не вірили, що забрали овес—брешете ви!—
І нахвалялись, і показували, що буде горе,—
Розмахували ноганами й рушницями,
Прив'язали коней, повходили в хату—

Вони довезуть ще мішок пшениці,
А тепер їм треба поспішати.

Куріло на обрії білими пасмами,
Проходив з-даля по степу потяг,
Посвистував вітер незрозумілими гаслами
На степу стовповім дроті
Стояв і дивився на степ за клунею,
Вдивлявся даль, де куріла станція,
Стовбичив самотно, покинуто притулений,
І нагадував степового засланця.

Забрали поле й поділили зборами,
Залишили новий закон про землю,
Цілу ніч вздрівалось потворами,
Довго думав і дививсь у стелю,—
Сини утікли білогвардійцями,
Що з того, що садку закопане золото—
Не може він зникнути, і нікуди йому
діться—
Пропав козак і метушилось навколо.

Сумно, тихо і страшно в-ночі,
Вітер стукне віконницею
І здрігнеться куркуль на печі,
І в ухах задзвонить,—
Визирне й скам'яніє слухом,
Сподіваючись на вірних собак—
Цілу ніч зітхає й чухається,
Доки ранок не кине знак.

І дочекавсь сподіваного гуку,
Пронісся степом лоскіт гармат,
І одмерзало серце, і проганяв роспуку

І нахвалявся, і веселішав, як брат,—
Німці, гайдамаки і багато війська,
Спалахувало й горіло ночами,
Уже вирушила резервна мійська—
Кажуть, що не вдержаться нами.

І прийшов день—було над-вечір
Заголосили паровози, загуркотіли,
Один за одним, у роспачу втечі,
По степу один за одним бігли,—
Весело дивиться, потяги навздогін
Зникали за лісом у білому димі,
І полягали спать, і чекають змін—
І заснув степ з ними.

VI.

Перевозили важкі гармати,
Невиданою валкою між нив,
Повисипав народ із хат,
Дивиться на чудернацьке диво,—
Все чужі й чужі по шляху,
І скільки збруї та коней,
Через усе село, степом, льоху,
Пищики, барабани, дзвони.

Лицарі далеких земель,
Силою гріховної волі—
Діти ланів і скель,
Замурзані, суворі, кволі,—
Самокатчики, кіннота й инші,

Насупленими мовчазними лавами —
Гуркотіли й бряжчали серед тиші,
Похвалялись таємничим «слава».

Роспрягали на майданах коней,
Гомоніли незрозумілою мовою—
Сонце западало, однаково червоне,
І в повітрі ніби пахло кров'ю,—
Росташувались табором біля волости,
Напували й роскидали сіно,
Вечір підсмикувався від млости,
І пахло на улиці бензіном.

Замовкло вечірнім селі,
Заржали чужі коні клунях,
Місяць здивовано приліг,
Дим між садками суне
Поросходились присмирілих хатах,
Пороздягались і просили вечері,
Цілу ніч над селом розстилався жах,
Лише ранок затрівоженість стер.

Вранці бігали зацікавлені діти,
Гори спускаються нові й нові.
Ще довго буде по шляху курітн —
Порвали міст на 130-ій верстві,
Обходом переходять повітового міста,
Поволі котяться курній стовповій,
У-вечері пороспрягають і сядуть їсти,
А передні десь уже провадять бій.

Може три дні повзли по селах,
Обганяли вершники й авто,

Чудернацькі люльки, сердиті й невеселі,
І може них не радий ніхто
Але зникли, пройшли нарешті,
Залишили останній універсал,
Просіяли обіцянки через решето,
І треба сподіватись далі.

Звикається—закони, влада,
Але шкода виборено́го крові,
Незрозуміла й жорстока зрада
І до стіни знову привів,—
Сидять біля волости діди,
Смокчуть люльки, водять ціпками,
Дивляться шляху на глибокі сліди
Замисленими, обдуреними свідками.

VII.

Плакав степ сліпими слізьми,
Сивого батька згадував,
Простягав руки і благав: візьми!
І застилала очі зрада—
Тумани скіпались дрібним дощем,
Підгиналась земля від холоду,
І згадував степ—плачем,
Який він був за-молоду.

Проглядав степ свіжу газету,
Нюхав фарбу далекого міста,
Кидав оком на повалене щенту
І ляпав руками—дивись-ти!—
Заярними легендами розвертав душу

І перегортав «Історію» Грушевського,
І гримав якийсь голос—«не руш»—
І налякував випученістю очей.

Запрягали й рухалися підводами,
Зганяли до-купи села,
Гикали, глумились над сходами,
Роздягали й нагаїли—весело!—
Поїхали з хуторів на базар
(Через яр проїздити небезпечно—
«Скільки попропадало отар,
І кабанів забірали гречно»).

Іздили вибірали гетьмана,
Повернулися паничі у гудзиках—
Соціялізм-от так видумано,
Це не наша музика,—
Ожили маєтки і палаци,
Ростягли голову за ноги
І хруснули степові пальці,
І не ставало змоги.

Сходив оратор на могилу вночі,
Скликав нараду померлих тіней
Заскиглили на клуні сичі,
І було страшно ранку, і благали зміни,—
Блимало сяєво степах,
Лоскотало казками волі,
І щось чорним крилом махало
Скрізь на заснулім полі.

Отамани збірались ватагами
Довкола самотної могили,
Хрестили мечі, схиляли стягами,

До останньої сили,—
Проривáються знову плями
Від світла нового світу,
За обрієм, на глибоку яму,
Мигоче братерський привіт.

Глупу ніч на степу ще блискає—
Рухи—зловісні—заграви—
Перекидались заплямовані списки
І відновлялись багрові барви,—
Виднішає, виднішає на степу,
Роспливаються тіни—тумані,
Покидає тавро ніч сліпу—
Сонце, сонце на світанні!

VIII.

Пішли знову на Київ,
Заворушились степовики,
Колишніми гаслами, знайому мрію,
А назустріч фабричні гудки,—
Хвилюється червоний степ,
По степах революція
І притаїлось високе небо .
Молот і плуг зіллються.

Вкриється степ залізними будовами,
Перетягнеться дротом на стовпах,
Ех, заживем по-новому ми!
А доки що – хай бабахка,—
Виженем, виріжем без жалю,
Червоний стяг у селі,
Приходь і небо проти нас змалюй,
Щоб мати образ землі.

Заблищать на степу дахи залізні,
Заскавучить, заграє машина,
Сітка вкриє, розмальована грізно,
Степ—старий—родючий—нічий,—
Сонце заходе, кінчає друга зміна,
Спів степом тисячі ротів,
Прислухається степ трудового гімну,
І відчуває, чому віками радів.

Умерло степу дідівське й звичне,
Діди старі доживають кутках,
Прийшло нове, сподіване й недокличне,
Росташувалось здивованих свідках—
Збірайтесь гуртуйтесь сільськими комунами
Крайте землю і кладіть зерно,—
Дзвенить степ людськими лунами,
Пішла робота знов.

Попливуть ліси широкими ріками,
Запахне бензином серед степів,
Витисне паровоз метальовий крик
У відповідь на заклики молодих слів,—
Радіо-думка обкрутить землю
Спільним змаганням мети,
І завоює людина небесну стелю
І скаже сонцеві:—світи!

Так поєднаються нитками спільними
Степи і високі гори,
Зсохнуться narости звільна,
І заквітне земля квітами спор·—
І заллють пустелі піски

Океану солоні хвилі—
Сучасний, оспаліcть кинь
Для майбутнього на могилі!

1919. Київ.

ПРОМІННЯ ПОГРОЗ. І.

Вона.

Вона приходила до мене
Сьогодні
Та, що поєднала дзвіниці
Нитками
Од вікна до вікна гірлянди
І золоті ланцюжки від зорі до зорі
І подругу свою приводила
І сказала: познайомтесь,
Це наша.
Була в білому подруга
Гарненька дівчинка з балєтної студії.
Почервоніла
Весь світ перетягнутий
Тонесенькими павутинками з золотими дзві-
ночками
І дівчина раділа й сміялась—
Як це божевільно гарно—
Дзвіночки дзвонять.
І призналася дівчина
Що вона любить поетів à la Arthur Rimbaud
І що вона дуже рада що зі мною познайо-
милась.

І сказала що ми придумаєм якусь фантазію
І розірвемо десь одну тонесеньку ниточку
І украдемо - лише для двох—один малю
сенький золотий дзвіночок

1919. Київ.

Весна.

Уже весна, вони ще не наплакались
(Пишу вірші на теми).
Сонцеві знищенно підтакували
І шукали в гаманці рими.

Дивились на мене роззявлено
(Я собі знайшов кімнату).
Сонце крикнуло: правильно!
І заховалось од мене в кут.

Бачите, які ми приятелі—
Як би ме і позбуться?
Мене чекають моторні крила
І велика весняна улиця.

1919. Київ.

Перепились.

Розлили вино на столах
І несподівано оп'яніли.
і хтось сказав:
Пе—ре—пи—лись!
І всім стало ясно.
Один забився в куток.
Було видно, що він переживає драму.

Росходьтесь, уже погасла електрика
І губи не знайдуть губ!
І всі підуть з тим, що залишилось в серцях.
Розбредуться по улицях
І завтра буде соромно зустрічатись.
Розлили!

1919. Київ.

Навздогін.

Сьогодні вони втікли, як вівці,
Залишили друкарню—
Сьогодні місто без сімволістів,
Сімволісти втекли безкарно.
Пообідали в клюбі—
Поспішали до 6-ти годин.
І тряслися нижні губи,
І губив з губ папиросу не один.
Безнадійно шепотів Семенко:—Саботаж!
Але вони були розгублені,
І сміялись ті, що зоставались,
І зникли нарешті—обскублені.

1919. Київ.

Святий Метроном.

Нерозмірковано і тенденційно
Заперся у білу вежу нудний сімволіст.
Стукається лобом, нереально й безмрійно,
Об оранжеву стінку у 20 літ.

І затулює вуха, і завішує вікна—
Його галас нервує і проміння сліпить.
І жахаються стіни: ім жаль чоловіка,
Що у шафі, мов миша, сидить і скрипить.

І завішує вікна, і затулює вуха,
І не знає вже сам—чоловік він, чи гном.
А на улиці шуми... І здивовано слуха.
І розмірено стука Святий Метроном.

1919. Київ.

Вечір.

Зупинись!—Хтось казав з-заду
Похмуро, без запобігливости.
І чомусь згадалось зразу про зраду,
І забракло сміливости.

І розсміявся, коли зайшов наперед,
Простяг руку, механично стиснув.
Не розібрав, чи то був папуас, чи швед.
Вечір утер носа і скис.

1919. Київ.

Ніч.

Ніч похнюпилась.
Затихає розмірковано.
За вікном стиха хлюпало
І сичало загадково.

Сковано обіймає сум
Після дню несподівано.
Вранці бризок принесу
І безжурний спів.

1919. Київ.

Вечір.

Вечір з товстого шкла
З синіми й чорними смугами
І вже більш витримати не могла
І серце плакало від наруги.

І чекала на шовкову ніч,
Надсилала свою мрію в зорі.
Розсипались темні плями зліш
І крижані усміхались гори.

Розгойдай огні на чорних хвилях!
Розряби блискучий оксамит!
Світ навколо мене кличе: мила...
Але серце моє хоре спить.

6—х. 919. Київ.

Сніжинки.

Вузенькою стежкою на передмісті,
Спіраючись на стек
Прислухалися вуха до заверюхи
І рот ловив сніжинки.

Упала одна за комір—
Бідна сніжинка —
Іростала.
Бідна сніжинка впала.
Бідна сніжинка.

Запалив люльку
Руку
Міцніше стис.
Довга, вузенька—
Стежка—
В снізі на передмісті.

Куталось серце в хутро,
Щулилось в муфті—
Бідна маленька ручка
Змерзла.
Крутились сніжинки.

16—хі. 919. Київ.

О. Т.

Останні блими комінка
На профілі журної панни.
Ховається самотно бліда рука,
Ятриться весняна рана.

Може затримаю останній блим,
Спалахнуть тремтячі тіни.
Ій сумно під грою осінніх рим,
Під звуки осінньої сонатіни.

19—хі. 1919. Київ.

Жертва вечірня.

Блисне промінь у думки заплутані—
Я жду проміня.
Я не хочу думати, я не хочу думання,
Думка стомлена.

І думок не буде, і розбіжаться фрази,
І трагично будуть повторюваться.
І ніхто не скаже, що то буде прекрасно,
і заблимає, і загасне без воріття.

І закручусь, і забігаю: де промінь?.. де промінь?

Умру, як жертва вечірня.
І затопчуть каруселеві коні
Бідне створіння.

1919. Київ.

Я прийду.

Дайте мені води на голову—
Налийте, налийте несподівано!
Я хочу знайти з вами спільну мову,
Я заплутався, хоч це й дивно.

На високій горі, звідки видно затоки,
Я знайду свою мрію—я знайду!
Я тобі росповім про нечутні зойки—
Вітре, вітре, мені в спину подуй!..

Спиніть, спиніть і не підходьте близько—
Сам прийду, я прийду з привітом.
Не зустрінусь, з вами—я—на кладовиську,
Я прийду прийдешнім літом.

І пригадаю—прийду—несподівані поцілунки‘
Блиски жартливі й засліплюючу даль.
Я відновляю завтра з тобою стосунки...
Я одержав першу медалю!!!

1919. Київ.

ОКЕАНІЯ.

(Уривок із загубленої поезофільми).

Невеличка дівчинка
Мати
Говорила наївно:
Кати!
І виходило моторошно—
Звисали хмари
Розгубленими пасмами
Утік з неба бог.
Великий Бог утік хати!
Але це нічого,
На душі гірше.
Немає, немає у всесвіті.
Десь пінявий океан
І сріблиста Океанія—
І блакитна, і руда.
Океанія, Океанія—
Маленький шматочок кремню
В піні—мій.

І потягнеться за мною дріт,
І буду слухати зойки—
Зі мною, зі мною,
І невеличка дівчинка
Мати
Океанія, Океанія,
Сріблястий холодний порох—
Маленький шматочок кремню—
Води
Випариться сльоза під сонцем
N⁰ N′ N″.
Рамачарака
Salve 25 штук
G
Vols la mer
Où mourront les rumeurs
De la ville.
Океанія, Океанія—
Безмежне срібло душі.

Жди мене
Заснула в чеканні
Може згадаю усмішне
І розморщу чоло.
Не зітхай ві сні—
Не кохаю, кохана моя!
Океанія, Океанія,
Маленький шматочок кремню
В піні.
Ти, не відповідай мені,
Будь привітна і зимна, як завше,
І коли поцілую руку—

Доторкнись, доторкнись,
Як завше,—
Прощайте, прощайте всі,
Не бачити вас—радість моя.
Океанія, Океанія,
Сіра смуга в тумані,
Перстень смутку морського—
На світанку, земле чужа,—
Океанія,
Океанія...

1919. Київ.

ПРЕРІЯ ЗОРЬ.

Поема-роман.

I.

Ліфтом на п'ятий поверх
English Berlitz School
В скляній кімнаті
Зустрілись вперше

Білі снігові улиці
Будинки телеграфний дріт
Серце сказало: годі скулиться
Годі в-вечері мерехтіть

Рипіло на тротуарі
Крутились сніжинки біля лихтаря
Руки в муфті обличча en face
Повертались вперше

Прийшов сам
Капало з дахів
Хотілось грому
Гріхів

II.

Мокла сигара в роті
Блищав сніговий шлях
Зупинивсь в блок-ноті
Пролітав птах

Йому зимно зимно йому
Крізь душу птах пролетів
Ходив по кімнаті бурмотів: я зніму
З гвіздка роз'ятрений гнів

Бо не можу не можу я
Дивитись в узорне вікно
Капелюх зняв
На улицю знов

III.

Парадного зачинив двері
Хрустів і миготів пейзаж
Витикалась з-за дахів прерія
Зорь шкляний вітраж

Сопіли заморожені коні
Дзвенів на розі трамвай
Горіла вітрина в ілюзіоні
Колихалась в акваріумі трава

Вібрує далина запорошена
Сліпить на-зустріч сніг
Дрімає увага насторожена
І стежить за руханням ніг

IV.

Зненацька встала постать
Здивовано солодко затремтів
Це була—лічив—шоста
І ніж у серці стремів

Усміхнувсь недбало й просто
Нарочито руку простяг
У нього були ненароком гості
Ах оце бурлацьке життя

Вона не була не рада
І зараз до-дому йде
Хоч може повернуть назад
А її хтось жде

І потім ще кілька кварталів
Не багато сказали слів
Не спитали
І вечір згорів

V.

Моя кімната не третьому поверсі
І в двір вікно
Перед ліжком росплітаю коси
І всміхаються зорі знов

Я ще наївна дівчинка
Ах як-би ж то так
Простяглась за вікном молочна річка
І таємить у серці знак

Перед очима мені
Чорний портфель
І сатурн за вікном в огні
І не бачу я стелі

У кімнаті на третьому поверсі
Де в двір вікно
Перед ліжком росплітає коси
І співає і тужить знов

Може завтра побачу побачу я
Бо сьогодні легенький сніг
І він не згадав про побачення
І докінчить не міг

Душно душно мені
У-вечері піду до кафе
За вікном сатурн в огні
А на столику портфель

VI.

Сідають звичайні гості
Кафе в огнях
Не витримує сиґарної млости
Жах

Доміно східній профіль
Табачний дим
Здіймавсь туман на Голгофі
Колихалось серце з ним

Розчинила несміливо двері
Ввійшла зирнула в кут
Хтось кричав сусідньому сквері
Кинув жаху жмут

Зблідли червоні вази
Росою слова взялись
Пили каву разом
Сплелись

Неясно відчув питання
Одрікатись більш не смів
І заблимало сподіване смеркання
А вогник ще душу грів

Цілий світ вібрує мерзлим дротом
Затремтіли гори ліси
Вона стежить півроскритим ротом
І наївною недбалістю коси

VII.

Він говорив не скоро
Промінь пестливо грів
Стежить замисленим зором
За летом химерних слів

Гори там високі й дикі
Море блакитне чуже
І багнеться приязних стисків
І вона не зводить очей

Далекі міста шуміли
Приморські на островах
Меткі свистіли стріли
З бронзових рук жах

і може ніколи ніколи
Не побачить зелених пальм
І мрія кохать не дозволить
Перед острахом чорних проваль

Дими огні колихали
Навіщо навіщо тут
І навіщо на ньому казали
Чорний сурдут

На губах іронично тремтіли
Риски захований сміх
Але ви яке мені діло
Скоро піду до них

VIII.

Стомивсь виснаживсь зимою
Горіли кам'яниці без води
І над телеграфним дротом трюмо
Й на ньому місяць блідий

Коли ж ростопивсь віск на бульварі
Пелюстками запалених свічечок
Затремтіли стрівожені телеграми
Ізолятори забреніли цоками

Запитував туберкульозну весну
Чи мене прийме нова весна
Упав промінь на вохку стіну
І висхла стіна

Чи вона знає знайде мене
Очі такі рідні мені
І проміння летить до неї
Й улиця не почуває ніг

Чув що потаємність марна
І просто табачний дим
І що це звичайна кавярня
І звичайна женщина з ним

І доміно і грецький профіль
Незнайомої погляд вабний
І просто туман на Голгофі
І в жилах підвищений плин

IX.

Годі дивиться в вічі
Серцем вітри
Стиснемо руки двічі
Немає в мене сестри

Тмяність далеких туманів
Вабить погляд мій
Над шхуною я отаманом
І спеціальний стрій

Дощів моє серце прагне
І вию скажених бурь
Кохана не думай про рани
Без сліз брови не хмурь

Улиці таємний шепіт
І блиск сліпих лихтарів
Слухаючи нервовий трепіт
Я заморивсь я згорів

Падає як порох попіл
І підвожусь із криці я
І ніхто з них не второпа
І ніхто не збагне ніяк

Мій погляд зміряє строго
У блисках далеких огнів
До крижаних гір дорога
Моя затоками блакитних днів

Мила в кавярні годі
Може вернусь колись
В гренландії через холодні води
Ти мене покличеш вернись

Бо заморивсь заморивсь я
І поцілунок гіркий
І поле і жовтий яр
Благає і молить кинь

Годі кохать не в-вічі
Серцем із гір вітри
Стиснемо руки двічі
І з серця мене зітри

X.

Росповідала знов вчора
Роскидала блиск іскр
Я зробилась знов хора
Подивись руки віск

І не живу зовсім сучасним
Рабиня середніх віків
Може почала невчасно
І без свідків

Мене так вабить синє
І неба шовкова ніч
І плину ніхто не спинить
Земних стріч

XI.

Над піаніно незрозуміла пара
І звуки ручаї крізь дим
А поверхом вище штара
Під столиком жвавість рим

Я кину тебе самою
З иншою сходах зійду
Я кину тебе німою
З шклянками сітро чаду

Дай мені знайти двері
Після поглядів панн чужих
Я залишу душу в сквері
А ти свою залиш,

В опереті в кіно-театрі
В тріпоті моторних крил
Я поділлю крови ватру
В пошану синіх могил

XII.

Сказав що коли не буде
Завтра його тут
Вітер на горі остудить
Голову й серце вмруть

Вмруть ненажерні сили
Стікають з тіла для нас
І щоб заховать могилу
І щоб не впасти ні разу

Він утече за обрій
В ліси крижані степи
І вклониться священній кобрі
І скине сміх сліпий

Я схилив чугун і залізо
Під владу нервових ніг
Я хочу охопити скрізь
Спиною до неба ліг

І знов ніби розстання
І знов ніби прощай
І коли переступимо грань
Пекло нам буде раєм

Ні не треба не треба більш
Зостаньсь знесу сам
Нехай спереду виє зліш
Назустріч нехай нам

XIII.

І раз ранком сталось так
Хитавсь на воді пароплав
І обоє зійшли сумний знак
І поруч став

Ти чуєш хлюпочуть хвилі
Моря привабний клич
Приємно в зеленій могилі
Заснуть рослини ніч

Цілую білі перса
Кров викликає мене
Ніж спокушає на герць
І серце гостро шкляне

Бачиш в очах мука
В волоссях гірких твоїх
В устах вохкість роспуки
І смак баговіння в них

Стогнеш ніхто не чує
Лиш я коханець блідий
Біль смокче і труе
Блакить океан води

Обніми здави палко
Вколи відчаєм губ
Ти запальна коханка
По хвилі будеш труп

Це я твоє завтра
Вічність кохання смерть
Горить жагуча ватра
З моєї волі життя кінець

Заплющ очі в тінях
Владницькі рухи мої
Ми вдвох в німих стінах
На ліжку білім огні

Заплющ очі кохана
Останній притиск твій
Мої ласки прощанні
І твій стогін: мій

XIV.

І вже покинули беріг
І внизу і вдвох
Позачинені двері
Електричний маленький льох

Вискочить сам на гору
Подивиться небо огнях
Хлюпотить за бортом море
І в каюті вдвох

Зупинялись і відпливали
Не бачили міст берегів
І чого вони вдвох казали
Чим скінчиться гріх

Роспатлана й мокра на ліжку
Ніччу після гудка
Вона вже холоне ніж
Встромила його рука

Кохана вискочив в двері
Порожній і чужий чардак
А недалеко бовванів беріг
І серце капнуло: так

Захолов біля колеса штурман
Схиливсь до моряка він
Хай роздере душу сурма
Серед ночі не хоче стін

І вмить кинувсь годі
В пінявій хвилі голова
Солона вода в роті
І останнє прощай прощай.

XI—919, IV—920. Київ.

Перша подорож моя кругом світа.

(Уривок з поеми—роману).

Я,
Михайль Семенко,
Удосконалений Елек—
Тричний двигун
І великий поет
Сучасности,
Автор трьох П'єро
Рев-фут-поем
І незрівняний синтетик,—
Вирушаю в подорож
Кругом світа.

Зорі далекі
світили мені в першу
ніч як
вирушив я
і покидав
місто в огнях.

Сопів вокзал
і чмихали паровози
але пароплавом
вирушив я—
безбородий матрос
став мені другом
з першого дня.

Багато морів
пропливли ми
і веселі міста

кидали за
собою—
в голові моїй
танули образи й
силуети минулого.

Безбородий
матрос став
мені другом
з першого дня.

Йому говорив
я:
Я
повернусь
до них.

У цілому всесвіті
одна малюсенька крапка—
відбуття
й за дугою Сатурна
потягне назад
далека крапка
незримим
огнем.

Безбородий
матрос став мені другом
з першого
дня—
я росповідав йому

про дуги Сатурна
але незриму крапку
зрозумів він.

Пливли
в далечінь
дні й ночі
кидали за собою—
мерехтіли вогні
в білих туманах
рослини незнані
вкривали
береги.

6—XII. 919. Київ.

1 9 2 0
ПРОМІННЯ ПОГРОЗ—II.
П О Е М А-
П О В С Т А Н Н Я
КАБЛЕПОЕМА-
ЗА ОКЕАН

ПРОМІННЯ ПОГРОЗ. II.

В бій.

У грека зачинено кафе,
Вітріну засунуто дошками.
А на майдані зграя фей—
Туберкульозно кашляють.

Позасувай всі вікна і всі двері
Покинь кімнату на замку—
Віддавши мозок свій химері
Зоставленого в кутку.

Розлюби простягнуту руку—
По бруку—
Сталевий загін—
Він—
Волі міцній—
В бій!

1—I. 920. Київ.

Ще раз.

Ще придушіть раз—
Не вивернеться.
Потім без зайвих фраз
Треба виспаться.
А вранці—на мороз!
Шкляного повітря в легені!
Витиснеться з грудей погроза
І зміцнішають стегна.

Пийте холодну воду!
Одностайний і рівний віддих!
Прийде на-зустріч, хто сміливий з-роду,
Але не чекайте, що повернуться звідти.

1—I. 920. Київ.

Пісня трампа.—I.

Закапало з брудного неба
Промок картуз—
Ах промок картуз без потреби
А на спині туз.

А на спині—колишня дірка,
Свердлить нещадно протяг.
Колись же виблисне і моя зірка
На тлі небеснім злотнім!

1—I. 920. Київ.

Дні.

Метушаться улиці поранені,
Колишуться тротуари.
Пролетіли над містом примари,
Залишились вітрини драні.
Понабігали хлопчаки з ірісками—
Сірники—цигарки—газети.
Не пишаються магазіни вивісками,
Не біліють веранди наметами.
Позбивали брук грізні коні,
Святкує сірий день на улиці в юрмі.
Ворушаться клунки на хорому пероні
І вечір виплакатися не міг.

1—2—I. 920. Київ.

Гнатові Михайличенку.

Насунулась ніч.
Багато ночей буде.
Здавалось, ніхто не покличе
І тиша слів не розбудить.
І виприсне біль в сльозах.
Ніхто схопленому не поможе.
І лише одно в ухах – жах.
І ні-до чого тут: «боже, боже».
Лише в останній життя мент
Видавить куля зітхання.
І може вибачить цей рудимент
Хвиля конання.

4—I. 920. Київ.

Василеві Чумаку.

Розніміть пальці—вони заклякли
Серце у білім огні.
Розніміть пальці—вони залякані
І в труні червоний гнів.

І над лобом холодні леза
І на небі холодні огні
Розніміть пальці—гудуть марсельєзи
І в труні червоний гнів.

4-8—I. 920. Київ.

Віки.

Я схопив віки за горло
Я тримаю за вухо момент.
Зимно й непривітно голому

Під революції аплодісменти.
Я з богом зустрівся зором
Сидючи в кавярні з ним.
І шепотів бог: горе мені,
Годі мені буть святим.
Проїздив ломовик бруком
І я сів разом з ним.
І сказав робітник безрукий:
Вчора я мав справу з ним.
Висадив непокірні ребра,
Цигарку засунувши в рот.
Засопів покійник—не треба
Городити горо̀д.

20—і. 920 Київ.

Заграви.

Зміями роскидається від заграви—
Блискучими й глибокими зміями—
Зміями огневими—на барви,
Вкриті чорним простирадлом, вії.
Це було вночі—може тому
Не було видно ненажерних натовпів—
Ніч схилялась до неба божественого,
І одірвана вивіска бряжчала: на тобі.
Може тому тремтіли дівочі вії
Ненажерний світ—в ясній сльозі без барви
Небо страшносудило огневими зміями,
Небо роскидалося загравами.

3—ІІ 920. Київ.

В кафе.

Два столики на кривих шклянках
кави не більше двох—
стьобнули ледве-живого
щоб не думав про дах
і льох.

Я тут без інструментів—
легко кишені тримать вікні—
і папироси 25 штук «Рента»
і сумно сумно мені.

18—ІІ. 920. Київ.

Ц. К.

Душі моєї Ц. К.
І Патагонії далека мрія
І на серці чиясь рука
Мов пісок гарячий гріє.

Делєгати усіх згадок
І пронизлий минулого спів.
Треба забуть Владивосток
І через'азійний гнів.

18—ІІ. 920. Київ.

Жертви.

Їх лежало 23 роздітих—
без голів і обідраних—
вони теж були матерени діти
і волосся тремтіло на вітрі

Без шкури й напівзасипані
вони поєднують живих і мертвих
це ж трупи кров'ю зліплені
і я не боюся вмерти.

18—II. 920. Київ.

Пень.

Розчиняться холодні двері
І піде неправдивий дим.
Багнеться Тайної Вечері
І ворухнуть святим.

І ворухнуть Европами й Азіями
Наскрізь проткнуть—як день—
Викинуть думками в оберемок з'язаними
Блакитний з голови пень.

18—II. 920. Київ.

40 крб.

Після пожарів
місто в кістяках чорних
сподівається, що хтось пригорне,
збудує біломармну браму
і ясний храм.

І риються баби у попілі—
40 крб. хунт картоплі—
горить місто ночами
і в загравах храм.

І чи скоро, чи довго ще
масло буде коров'яче
сіпне за піджак з-заду
сам нерадий.

20—II. 920. Київ.

В кафе.

Перед нами сиділо троє
І в губах стремів жах.
Дзвеніла шибка захриплою грою
І росхрістував крила птах.

Вечером, коли крутять каву,
І заблимає чадний огонь—
Вилізе й загине смертю безславною
На брудному й метушливому пероні.

18—II. 920. Київ.

Не опускай.

Не опускай вії що Хрест стятий
Що чорні ями замісць синього шкла.
Не можу я в своїй душі розняти
Сподівань дівочих і мого зла.

Не можу я виткнутись з-за воріт забитих
І усміхнутись на улиці радісному дню.
Я не можу тебе з собою злити—
Бракне жертвенного вогню.

14—IV. 920. Київ.

Лесь Курбас.

Привя'заний до стовпа волею Леся Кур-
баса
Натхненним напруженням таємничих зу-
силь,
Зойкають в вітрах божевільні сурми на
нас
В змаганнях зростаючої сили.

Одійдіть на бік, зламавши пиху
Ласкою людини визволеної,
Гладить вітром щоку шовковий дух
Дитина смілива павзи сумної.

Заломіть пальці щирим жестом
І простягніть непокірливу руку,
Одійдіть, одійдіть, виснажені до щенту,
Зараз розітнеться підземний грюк.

13—III. 920. Київ.

Ніч.

Ніч прислухається до порожніх улиць
і до тротуарів німих
коли на тумбі сидить червоноармієць
і цілиться в місяць—
коли місто завмре після 2-х годин
моторошно зацокотить з-рідка по бруку
затихне облите холодною електрикою
глузуючи над зоряним небом—
тихо в стінах кімнати
капає з водогону

працю скінчено—
спать—
не хочеться—
ніби чогось не доробив—
ранок
газети чай і обід
і метушня на вечірніх улицях
западає й шумить в ухах
доки не закапає з водогону.

23—III. 920. Київ.

В друкарні.

Це не важно
що над книжкою схилилось
чотирі ідіотських фізіономії
це мене підбадьорує
я стаю зухвалим і нахабним
для пінявих поемних слів
важно те
що сталеві нитки звисають
з неба
і через центр землі
крізь серце
гудуть мотори
шарудить гума слизьким бруком
рухаються сілуети крізь бензін
ґальопом проскакує повз тебе
життя зовнішнє
а в запорошеній залі
схилилися складачі
ворушаться цинку руки

а поверхом нижче
човгають
машини
гудуть
підмащує колеса машинист
вібрує
підлога
тремтить
між цiлiндрів
хожу
я
чекаю нової книги
з машини.

Київ, весна 1920.

Женщини.

Гарно дивитись на
японку
і пригадувати рідний край.
Коли набігає инша хвиля
й хмаркою пробігає душу—
тоді я кажу:
ні,
цікавіше дивитись на
цю гарненьку натурщицю
з Академії —
у неї хвилюють стегна.
Ні, ця, що
торкається рукою до моєї ноги—
в чорному
в білому капелюсі—
вона сидить

в профіль
і иноді поглядає на мене —
її погляд я хочу затримати в своїй душі.
І инша—все
незнайомі—
простенька й скромна за дальшим столиком
стомлено
дивиться на мене
смутна і рідко всміхається.

21—IV. 920. Київ.

В кафе.

Випадкові погляди з сусідньої ложі,
біля піаніна—два товариша з фронту
сьогодні для бурь
і молодого захвату.
Це нічого, що я стомлений
від безперервного горіння
і не знав, куди піти.
Я прекрасно знаю,
що я останній могікан,
і тому безкорисно волочаться товариші—
даремно горять ночами—
вже перегорено за них, пізно—
нові й дальші прийдуть з инших
і роля на цьому закінчується.
Хай постоять ті, що прийшли
біля ложі, вона зайнята—
я ще вип'ю одну шкляночку,
другу вже вип'ю на Юконі
змагаючись із иншою стихією,

23—IV. 920. Київ.

Норвежці.

Не заплутуйте мене ніччю місяшною
коли я грузну в фразах—
не запитуйте на темних сходах.
Ви ще не одержали від мене
це тому, що ви не даєте мені втіхи.
І далеко краще
коли ви поводитесь простіш
і не зупиняєтесь на улиці біля стовпа
або біля зірваної ринви на розі—
мені ніяково.

25—IV. 920. Київ.

Дніпром.

Вода із плином неба—
Жовті піски, береги.
І на-зустріч інтернаціонал пливе
І стоять без шапок—ми,
Дніпро і далекі гори,
Відбризки огневих стовпів.
Вгруз місяць в оксамитному морі
І пароплав перед мостом хрипів.
Через повідь—димарі чорні
І через зелене сяйво фабричний дим.
Засвітяться над містом огні вечірні
І на тлі фарб, і крізь спокійні гомони
Трівожний гудок над хвилями ріки.
І побачив степ, що замки біля брам зламані
І свою нерухомість скинув.

3—V. 920. Кремінчук.

Полем.

Поле хвилями недозрілими
І в ярку біля криниці—
Скалки на обрії гасли-горіли
Від небесної колісниці.

Тут проходили колись лавами-тінями
Вибірали де рівніше росташовувались.
А сонце роскидає іскорки над насінням
І блукаю я і зітхи перешіптувались.

Вохким холодком заносить від лісу
Пахне корінням і листям над стежкою.
Зачиняє бог свій театр спускає завісу
Спомин минулого несподівано замерз.

9—V. 920. Полтава.

Червоний стяг.

Вгору червоний стяг!
Тримайте стяг боротьби!
Міцною рукою—життя
Однімемо в судьби.

Затримуйте палкий мент!
Не гасіть огневого повстання!
В стогнах ворожого конання
Життя забуяє вщерть.

Не кидайте заліза й крицю—
Перемога й майбутнє в них!

На червоній революції колісниці
Вітер степовий затих.

Вище червоний стяг
В жилавій своїй руці!
Хто забажає вороття—
З лав мерщій.

25—v. 920. Харків.

Наступ.

Придавила кнопку пальцем
Антанта.
Обізвались в-ранці,
Хто—Варшава?
Смикніть Петлюру—
Час—
Нехай банди—
На комуни.
— Пан сказав.

Пішла робота. Брат на брата.
Обдурені—на робітників
В ворожий наступ. На фронті зрада
І захопили червоний Київ.
Польша про море, Петлюра за У.Н.Р., з гарматою
«Народе Український»—універсалить.
А поки що, куркулям наказ:—хліба й сала
Не давать Червоній армії!
Заговоніло по всій землі радянській.
Поміщика знову в яму пруть!
Вперед багнети! До лав, сило пролетарська!

Дошкулила таки більшовицька отрута.
Треба перерізати дріт до Антанти
І через Варшаву—на Захід червоний похід.
Польські робітники нам на-зустріч вста-нуть,
З'їсть генерал отамана, припертий в льох.
Хіба це не кождому ясно?
Хіба забракне червоного вогню?
Революція ще горить прекрасно,
Всміхаючись завтрашньому дню!

3—vi. 920. Харків.

Сучасник.

Минулися—як сон—дні
Залишились згадки сумні.
Силуети, тіні, блиски—як голкою...
Фокстер'єр і дама з парасолькою.

І заснути, і проснуться б знов завтра
При нових, невиданих огнях.
Хай погасне уже зайва ватра,
Хай запалиться вогнем дня.

Екипажі, і сади, і зойки міста,
Як сумирний і ще рідний сон.
Не горіти б мені зором утопіста,
А дивитись, а вслухатись тон у тон.

5—vi. 920. Харків.

Заклик робітників.

Боротьби ще міцнішої—
Непримиримої!

Хай змагання гострішають
До перемоги зримої.
Хай буде серце, як шкло
І багнет, як думка—гострий.
Ми закликаємо село
Помірятись з своїм ворогом.
Не будемо жаліти куль.
В наших лавах—сільська біднота.
Хай тікає з села куркуль,
Ми підстережемо його в містах.
Справу свою покінчили—
На заводах і фабриках ми хазяїни.
Селянине, наберися ж сили
І куркуля з світу зжени.
До боротьби з куркулячою пикою
Ми тебе кличемо—глянь.
І лише тоді буде міцною й великою
Влада робітників і бідніших селян!

5—VI. 920. Харків.

Сьогодні.

Вол. Яковлеву.

В дні, коли вилазять банди—
То там, то там—
Натхненні вигуки червоної команди
«Смерть ворогам».

Спекулянти, прийшов ваш час!
Сіпається згвалтована улиця.
Доля висунула нас
Щоб знищить в піррячку рильця.

Вібрує місто тремтінням нічним,
Цоки чобіт і в ворота грюки.
Освітлюються будинки світлом злим
І простягуються заспані руки.

Аж поки не вискочить: я нічого не
боюсь! —

Наша воля місто роскручує.
Ще не одна полохлива ніч—
Вам —
І не останній трус,—
Кождий прусак відчує соціальну революцію!

10—11—V. 920. Харків.

Пісня трампа—II.

два сіріуса в сахарі моїй
і годинник цокає
а в театрі ставлять вій
беззубо в губи цмокає
я зірвав одну афішу на розі
плюнув у квітник роз
тютюном посипав сльози
був і я студіоз!

26—XII. 920. Харків.

Червоний Крим.

Ударом—
ворота в Крим.
В гуркоті
гарматних рим

проперло
(нарешті)
Врангеля.
Закрутило
в животі
контр-революції —
натиском Четвертого
в іскрах багнетів
до моря жмуться.
Плазує
червоне полум'я півднем
до півночі
на-зустріч червоних
роковин.
Сторч
вженем
останній в Криму
клин.
Хай живе
Радянський
Червоний
Крим!

7—xi. 920. Київ.

Бронзовий труп.

Бідний
нещасний
бронзовим носом
в сніг
ткнувсь —
Царь Олександер 2.

„"Визволив
селян
з ярма
а сьогодні
в роковини Жовтня
линвою
за шию з каменю
стягли
бронзове опудало
в кілька тисяч пудів.
Заберіть!
Вартого!
На майдан Революції!
Камінь!
Жде!

8—xi. 920. Київ.

ПОЕМА ПОВСТАННЯ.

(Спеціального призначення).

Вступ.

Всім великим минулого
Всіх країн і народів—
Вони горіли вогнем повстання
З блискучим поглядом в прийдешнє.
Всім великим товаришам
Хто палав на хресті творчости
Простягаю братню руку
Бо я
Сам.
В моїм погляді ваші огні

В моїх силах сила століть.
Я перегорів за вас всіх
Я перестраждав за сучасність.
Запал мій молодий
Я веселий в своїй уготованости
Я веселий іду на крівавий жертвенник
Я загартований для майбутнього.

Сьогодні
Кидаю
Іскру повстання —
Для всіх.
Поети, на нас дивиться всесвіт!
Забудьте про минуле
І свої грішки
Фрази не спасуть від забуття.
Завтра
Встаньте в 6 год. ранку
З вечора не спіть до 6-ти годин.
Не для вас комфорт й ідилії
Кохання й женщини
Не для вас.
Для вас горіння й майбутнє —
Приготуйтесь!

Сьогодні
Кидаю
Іскру повстання —
Для всіх.
Чекайте на хвилю в-ночі
Вона прийде й стягне з ліжка
Через стіни

І ніч
З'єднає душу космоса
З душею поета —
Приходьте до мене
Я
Вас
Жду!

Сьогодні
Кидаю
Іскру повстання —
Для всіх!
Під огонь в сурмах
Сурмах борців!
Не попадає в ногу —
Гине
Залишається одуреним ідіотом
Захоплений мініатюрною мрійкою —
Смерть йому!

Сьогодні
Кидаю
Іскру повстання —
Всім!
Але
Не всі насміляться —
Цуцики
Сучасного
Плутатимуться
Між ніг.
Зневага пігмеям!
Кинемо їм

Веселу зневагу—
Вони вмруть!

Друзі мої
Збірайтесь до лав!
Сурма
Сурмить
Похід!
Відчинемо похід
Прекрасної мети—
Діти сучасного в майбутнє!
Шлях
Міцний
Огнем
І кров'ю—
Не набірайте в дорогу!
Не беріть запасу й харчів—
Збірайтесь до лав—
Сурма сурмить похід!

Сьогодні
Кидаю
Іскру повстання—
Всім! Всім! Всім!
Воля моя вже струїть в дроті
Бездари й талантики тягнуться за нами—
Але ми!
Берем!
Сильних!
Слава тобі
Моя компаніє

Захват космичного в віках!
Сильними ногами
Роздавим
Безсиле й хоре
Чугун і радіо в наших мозках!
Стіну
Пробиваєм
Ми—
Перед очима долина майбутнього!
Кістки і гній за нашими спинами—
До нас, юнаки завтрього!
Вібруючий дріт
Прекрасним тілом
Серце моє сполучує для всіх!
І мій апарат
Лютує:
Всім!
Всім!
Всім!

Палає обрій за спиною
Зникли пілігріми з ціпками
Згоріли стежки до храмів краси.
А ми вийшли
З огню
І за нас
Майбутнє.
Мрія крівава
Спрагнута в віках—
Обійшли нас ручаї крови!
Смердить повітря
Мясо вібрує в корчах.

Ми
Сучасні
Стискуєм руки—
Спомин титанів в наших серцях!
Обрій палає!
Жар б‘є!
Закуті в броню сьогоднього
Ми поети завтрього!
Палає обрій
Тремтять тіни від нас!
Від огню в нервах
Світиться земля!
Все впало—
Ми самі—
Всі гуки й тремтіння
На землі й під землею
Вдарьте на нас!
Міліонами!
Ляскаючих!
Лун!
Сурми й звірячий рев
Сколихніть серце зовнішнього
Щоб втамувать душу поета!
За спиною
Палає!
О
Який рідний
Холод прийдешнього
Перед нас!

Дякую моя мати
Ти знала що породиш мене.

Дякую вам мої предки
Аж до звірів—
Ви без імен.
Дякую минувшині—
Я від неї.
Дякую темряві минулого
Віки досьогодня
Ви в мені для прийдешнього.
Ви в мені всі
Міліонами атомів і ниток—
Мільярдне павутиння
В огні рубинах і сріблі—
Ви в мені всі для завтрього.
Дякую тобі сьогодне
За сонце й хвилину
За соки
Женщини
Для майбутнього
Дякую.

Ви, титани минулого,
Ви в мені всі.
Кров ваша
Збіглась в моїм тілі
Нерви мої здорові
Для спадщини.
Огні ваших мозків
Горять у мені
Ви титани минулого,
Я вартий вас.
Лише один збірає пломінь минулого
То я сьогодні!
Я пройшов лише один щабель

І голова моя вища за всіх.
Який прекрасний я
Між вилупків круг мене!
Думка моя слабне перед моїм огнем.
І я знов підвожусь
І з уст заклики прийдешнього.

Поети
Зривайте
Метр!
Ляжте під колеса революції!
Поети
Скидайте
Пута!
Не бійтесь знавців—
Одділіть між себе ворогів своїх—
Хай живе боротьба поетів!
Поети
Хитніть
Грунт!
Не ходіть з таємним виглядом
Ніби вам ясно все!
Не розвішуйте вуха—
Виростуть страшні!
Не ховайтесь безсилі:
Я бачу.
Не сховаєте—
Росплескаю на світових майданах!
На розі Европи й Азії
Я знайшов талісман.
Одурите приятелів своїх!
Поети

Забудьте книги!
Торкніть колісницю історії!
Поети
Зривайте
Землю!
Сонце
Бетон
Мідь—
Криця
Упругий
Лоскіт—
Електрику
За горло схопіть!
І коли відчуєте
Що у вас роззявлений рот—
Зуби
Зціпіть
Щоб пробити шлях!
Юнаки
Не роззівляйте рота!
В шерегах ударних
Губи зміцніть!
Поети
Зривайте метр!
Назад—
Годі,
Спізнились!
Спаліть всі мости тревалого!
Поете
Зроби
Злочин!
Щоб батько вважав за жулика

Щоб відцуралась рідня!
Заплямуй свою репутацію!
Не дивуй своєю освіченістю —
Для сучасного
Ви
Випнуті
Неуки!
Поети
Зривайте підпори!
Галасуйте визволеною пелькою!
Кричіть
Ніби вам устромив хтось ніж у пузо!
О-го-го-гоо!

Я щедрий і безсоромний
Я сижу з вами за одним столиком
І б'ю вас по фізіономії
А ви всміхаєтесь.
Вам трохи ніяково
Але ви мовчите.
Так собі сидимо.
А потім
Спорожнений
Повертаюсь до-дому
Повітря тепле на улицях
І гомін на тротуарах
І вітріни світяться
Цокання на бруку.
Слава тобі міська вулице
Сьогодні я співаю тобі хвалу!
Набіраюсь сили
За ніч

Для завтряшнього дня.
Ночі мої електричні
Хожу в кімнаті
Плюю
В кутки.
Слава тобі безсонна ноче!
Завтра в-ранці
Прийдуть з віником
Виметуть плювки.
Всю роботу після мене
Обточить вихований ремісник.
Я кидаю палаючі головешки
Просто перед собою
Я плюю словами пророка
Собаки тікають од мене
А я кричу: улюлю.
Я ні-над чим не задумуюсь
І повторюю чужі слова
І кажу що це мої
Що це з душі.
Вони звичайні й потрібні
Я всіх люблю.
Я засвітив електрику, ніччю —
Це для вас.
Я революціонер
Я гасло сучасности,
Центральна фігура доби.
Я викликаю противний рух
За мною всі стежать
І координують свою активність.
Я мушу давати ляпаси
Я активний.

Я творю явище
Й переплутую поняття.
Коли я прохожу
Все хвилюється довкола мене.
Я істную.
Хай живе нове й сильне!
Хай живе похід у майбутнє!
Приваблює бойовий заклик
І сурми новітніх борців.
Смерть тим
Хто не чує
Сурм!

Поети
Зводьте
Повстання стяг!
Творці
Не оглядайтесь назад!
Підпаліть
Серце
Вогнем вічности
Щоб збагнуть глибину сучасного!
Поети
Нетреба дивиться на себе—
Творці
Дивіться на вашу тінь у горах!
Всі краї відкриті
Не прагніть до нових америк!
І замісць нової біблії
Одержите
Подвійну бухгальтерію—
Зробіть з Подвійної Бухгальтерії біблію!

Не ганяйтесь за переплигуваннями—
Не перескочите.
Проти всіх
Що хочуть
На шию начепить нове ярмо
Зводьте!
Прапор!
Повстання!
Поети!

Кричіть охриплими голосами —
Ми взяли патент від історії
На залізо
Бетон
Крицю
Бензін.
Нашою силою світить електрика на улицях
В повітрі вібрація радіо-хвиль.
Нашими мозками гуде рух
До нас
Звернені
Палаючі обличча.
Наші помилки прекрасні
І прекрасний кождий наш рух.
Ім'я наше—безліч
Сурми
Наші
В віках!

Я не боюся
Вигукувати
«Я»

Бо я—то є всі.
І доки витягуються гостренькі пички
З своїм
Маленьким
Хоробливим
І доки не набридне, не заперечиться
Перестане висовуваться на показ
Яскраво-осоловілими заздрощами
Доки не переживе
Своє
Маленьке
Власне
Не перепріє в зіпсутій крові під подушкою
На самоті—
— — — — — — — — — — — — —
Щоб вийти з одкритим обличчам
Без герцю
З завзяттям визволеної душі
Не скажуть
Що годі тікати
Ховати своє безсилля фразами
І без Таїті
Оголять свої почуття
В загайний
Заклик
Впереднього.
Я—
Це всі прийдешні
І мої сучасні товариші
Не я—
Все що вмірає
Тікає від горіння

Боїться
Ночей несонних
Труситься за свою дрібненьку репутацію
Репетує
Євнуховим горлом своєї загострености
Оберігає свій обцюканий палісадник
Огорожений прозорим парканом
Всі оті запізнілі обчикувачі
Без соли
Без землі
З огнем жаби
В росянім бур'яні істнуючого.
Всі ті не я
Яким я
Збиваю з голови шапки
Знесилюю їх
Примушую
Захлинуться власною водичкою
Тягну їх за волосся
Аж до землі
При глядачах
Я—
Це всі
Що переступили поріг
Не я—
Що згоріли в огні безсилля
За своє особисте й загинули
Для нас,
Для майбутнього.

———

Поети
Не обминайте Семенка!

Лише один шлях в майбутнє.
Ви не одержали від матері квитка
Для входу
В театр
На завтра—
Дні
Біжіть і тягніть поетів!
Ноче
Ти гудеш для мене
Міліонами звуків у стінах!
Всі поети сплять.
Спіть спокійно
Поети
Під ковдрами—
Один не спить серед вас!
Він тримає мандат на завтра,
Бо тримає цього дня нерв.
Він встає
Махає руками біля входу—
Він коло самої дірки.
Я галасую серед ночі—
Спіть спокійно
Поети
Під ковдрами!
Спіть спокійно, бо я перестав спать
Я
Наівний і великий
Мене простить майбутнє.
І коли завтра
Не вибачать вам—
Я беру на себе ваші борги
Мені вибачать.

Ліжко жде
Але сон не вабить мене—
Спіть спокійно
Поети під ковдрами!
А коли стрінемось завтра
Я висплюсь в розмові з вами.
В мене було багато роботи
За вас всіх
Але пульс у мене здоровий
І крови сила в тілі моїм.
Голова мені не болить
І взагалі не люблю хоріть.
Я призначений на своє місце
І виконую обов'язок.
Спіть
Спокійно
Поети
Під ковдрами
Я зробив за вас всіх!
Ви сіпаєтесь і слабуєте на серце
Тліє все ваше добро!
Спочивайте поети в кімнатах своїх!
Я закоханий в себе
Бо люблю сучасність.

Накинулись на шматки—
Нате ще.
Залізний звір
Озброєний захопленим знаряддям
Виштовхує
Для тих, що біжать з-заду
Й забігають з боків.

Кусаються й падають
Качаються по шляху
Намагаються перетравити
Борсаються животами по підлозі.
Важко таки
Перетравити все зразу
А далі черговий шматок.
Летить у повітря шерсть!
Лаються ділові люди
Сторонні
Прийдуть
Проженуть гальопуючу компанію —
Чи довго це буде?
Не потрібні ви тут
І не даєте людям спать.
Для чого ця галаслива какофонія?
Або в-день
Коли всі працюють
Для чого ця росфарбована кльоунада?
Один з кійком
Веселий і незграбний парубок
Здіймає куряву на шляху
З цуциками
Дратує
Кидає по шматку—
Ну й же ж! .
Це тим що йдуть з-заду
Накидаються на шматки —
Це все тим
Що починають з кинутого
Це тим, кого вічно спонукають
І кождий їх крок змушений,—

Це для того їх дратується.
Я збив с-під їх ніг грунт
Я примусив їх ритися
Бігати кругом хати
Докопуватися,
Сидіти за книгами —
Щоб обійти,
А дірку заткнуто,
Двері забито!
Прикидаються, що не дивляться
Що нічого не бачать
Ховаються
Й немилосердно косять очима
А гострий батіг стьобає їх по душах.
Вони на людях хорохоряться
А в-ночі плачуть
Шукають свого загубленого стільця ..

Чуєте
Сурми
В-ночі?
Це
Перед ранком!
Суходолами
Галас людський
Кабелями й радіо.
Вставайте
Поети
Нетр!
Ви
Хто вперше
Вмочив перо в атрамент —

Вам мій клич!
Сьогодні
Затулено дірку—
Це вам
Вільний шлях в майбутнє!
Сьогодні
Кинуто
Іскру повстання
Для всіх!
Скрегочуть і
Стукають
Апарати—
Всім!
Всім!
Всім!
Я пройшов
Багато світу
І бачив всякого люду—
Я
Пробив стіну!
І я!
Заткнув!
Дірку!
Я повторив старе
І знищив
Ударом!
Я
Пробив
Душу спогаду
Про всіх натхненних і пророків
Розіп'ятих на хрестах!
Вставайте

Поети
Нетр!
Зводьте
Повстання
Стяг!
Жертва вечірня
На світанку
Пролилась.

III— IV. 920. **Київ.**

1

АМЕРИКА

АВСТРАЛІЯ

РЕВОЛЮЦІЯ

АФРИКА

ЕВРАЗІЯ

ОКЕАНІЯ

МИХАЙЛЬ СЕМЕНКО КАБЛЕПО ЕМА ЗАО КЕАН

ВСІМ—ВСІМ—ВСІМ

ПІВДЕНЬ ПІВНІЧ ЗАХІД СХІД

•

СЛУХАЙТЕ

ПРОЛЕТАРІ УСІХ КРАЇН ЄДНАЙТЕСЯ!

ДРУГЕ ВИДАННЯ
Почато Київ 1920—1921 Харків кінчено.

ПРОЛЕТАРІ УСІХ КРАЇН ЄДНАЙТЕСЯ!

2

ВСТУП.

іскру
полум'я революції
думку-живчик
за океан.
пролети
мент-хвиля
темним дном атлянтики
лінія-дріт
далекий край.
в гамір
дротених небодряпів
іскра-думка
атом огня-пожару
тенденція повстання-боротьби
не пускаю тебе
далі
останнього поверху.
і коли скажеш:
тісно
в землю тебе пущу
де кружляє швидкий
метрополітен.

СЛУХАЙТЕ!

(циркулярно).
Москва—Владивосток—Гонолулу
Сан-Франциско — Чікаго — Ню-Йорк—Лондон—Париж — Берлін
Варшава—Київ
(циркулярно).
електричною ниткою
духу криці
обмотую камінь
залізо й дим
волею людини визволено.
сталевий птах кине оком
на горізонти міст.
іскра зворушить огні серць.
ллється воля суцільна
улиці тунелі й
потягами кам'яниць.
од міста до міста проллється
хвиля дзвони й сурми новітніх
бойців.
сонце вигляне на руїну
віде клич з континенту на
континент.

МОСКВА

ЕЛЕКТРО

В *Здіймемо гамір ланцюгами гір!*

РИМ РУДА / У РУ Д / Д ДА У / АДУР

О *Барикади в лавах хребтів на спинах!*

ПАРИЖ

АЕРО

3

АЛЯСКА Океанія затремтить вібрацією радіохвиль! **К**

ЗЕМЛЯ З каменю міста ступає світом пульс! **О**

ІНДІЯ Обів'ємо дротом дим! **М**

ЯПОНІЯ Всі Еребуси світу станції нам! **У**

На останній скелі Кіліманджаро червоний стяг! **Н**

НІАГАРА

ЗВОДЬТЕ ПОВСТАННЯ СТЯГ!

УВАГА!

б'ється хвиля
скаженим прибоєм
одбивайте хвилю
на океан!
(бідний ескимос
без темпераменту
між рухомих
крижаних
гір...)
зрушились
нашарування людських мас.
бушує лава
стікає
ростопленим огнем.
але гренландії
холодний глетчер
сповзає страшним неминучим
звіром.
налізе
крижаним рядном
пискне европа як устриця
поховає криця
віки
й ніч небуття
застеле готику міст.

СЛУХАЙТЕ!

прорветься
азією
напружена мрія
з півночі
скорить людина
світ
здрігнуть долини
і гамаляїв хребти
від золотих
бурунів прибою
обриси
земних суходолів
то
думка людська
бігунови кола
стиснуть
поверхнь подій
підземними норами
сполучаться
материки.

КИЇВ

4

ХАЙ ЖИВЕ КАПИТАЛІЗМУ СМЕРТЬ!

ЗАКЛИК.

Материки: Европа—Америка—Австралія—Африка—Азія. Океани: Великий—Атлянтичний—Індійський—Арктичний—Антарктичний (циркулярно).
пройдіть народи
континентом на континент!
роздавіть диню минулого
океанів бассейни
перелліть!
нові будинки
нових міст
сполучіть рельсами
електрикою радіо!
пройдіть народи
побідним маршом
натовпу історії
монолітна раса!
наших днів поеми
боротьба й смерть
це для вас!
наших днів каміння
падає з останніх поверхів
на асфальтові тротуари
на процессії маніфестації
і прапори.

СЛУХАЙТЕ!

хвилею
разом скільки нас
проб'ємо верстви руд
для майбутнього!
барикади в пасмах хребтів
для майбутнього!
з морів
в океани потечуть
нитки голосів!
змінемо мапу земної кулі
ріки переставим
простими лініями
на матриках і океанах
напишемо новий зміст!
всіх меридіанів
застеле небо
димарів
дим!
хай живе
полудневий бігун!

ЛОНДОН

АЛТАЙ С

Ф *З морів в океани потечуть нитки голосів!*

РАДІО

И *На материках напишимо новий зміст!*

КОЛЕКТИВ

АПАРАТ

Михайль Семенко. Поезомалярство. «Каблепоема». Картка № 4.

5

А *Всіх мередіанів застеле небо димарів дим!*

МЕТРО

ЕРЕБУС

Р *Роздавимо диню минулого!*

И *Підземними норами сполучимо материки!*

КАБЕЛЬ

Червона півкуля планети допомоги жде!

НА МЕЖІ.

викресані
революції крицею
на межі нових тисячоліть
стоять борці
революціонери й поети.
континенти—
слухайте поеми межі!
радіостанції всіх материків
приймайте вібруючі поклику
слова!
під землею щілинами
кабелями за океани
в повітря через долини й гори
радіохвилями наш
невольник могутній
ток.
вимотаєм планету
щоб сполучить світи!

СЛУХАЙТЕ!

я притиснув кнопку
50 паралель 50
москва-гімаляї-кіото.
мова наша—
міста і гори і моря і снігове поле
забудем слова
тісно нам мислить дрібно!
повернем
колективну думку
зсунем
верховини й хребти
зморщим
поверхнь моря
електричним бруком
зрушим міста
спільним масивом
двинем
в другий бік
хруснем
згибами материків.
вчіться мови Майбутнього!
а зараз з одстебнутим коміром в руках віки минулого за горло
здушені
тріпотять в калюжах
крови з нас.

БЕРЛІН

Михайль Семенко. Поезомалярство. «Каблепоема». Картка № 5.

ТРОЩІТЬ КАПИТАЛІЗМ В ЧЕРЕПКИ!

МАШИНА.

переможці
ми.
земля людині
ударники
ми
міряємо суходолами
кладемо материк
на материк.
ми можем ще більше!
вирівняєм
влоговища рік!
сполучим
бассейни каналами!
масиви гір
продинамітим
і видобудем
корисну руду!
пустим машину
по землі й
під землею
і під
дном світових океанів.
завтра:
будем як дома
в системі
плянет.
сьогодні:
витиснем олію землі
мішень трудових
куль
земля.
поглиблем шахти!
гасло:
копальні.
завдання:
машина титан.
наш брат
сміливий і талановитий.
поволі
генії
мруть.
швидче—разом
КОНТИНЕНТИ
швидче—разом
РОБІТНИКИ
машина
жде

НЮ-ЙОРК

6

З *Перелліть бассейни океанів і морів!*

АНТРАЦИТ

Л *Вимотаєм планету щоб сполучить світи!*

ІНТЕРНАЦІОНАЛ

З *Глиби хребтів падають до ніг!*

О *Бігунови кола стиснуть поверхнь подій!*

7

ДЕКРЕТ

И *Здушимо за горло минулого віки!* Е

Н *Пустимо машину по землі й під землею!* Р

А *Зморщимо поверхнь моря!* Р

МЕТРО

О *Континенти— слухайте поеми межі!* Р

Хай живе Комуністичний Інтернаціонал!

ПОЕТИ.

поети
нової мови
прийдуть
на зміну нам.
лєксикон їх доки-що
з 5-ти слів:
Evгора
Азія
Африка
Ameryka
Avstralija.
це не важно
що комірці на шиї.
важно те що ми
з кибинець
а
НІАГАРА
в наших руках!
ми поети
нового бігу
за колесом
штурмани ми.
пройде буря
злетить залізо
з дахів
впадуть бетонові
монументи—
кого згадають
травневим святом
майбутнього
?
нас
поетів
каблепоем
РУДО
КОПІВ
і
суча
сни
кі
в
●

МЕЛЬБУРН

8

ПРОЛЕТАРІ
УСІХ КРАЇН
ЄДНАЙТЕСЯ!

М *Лунає клич*
з континенту
на континент!

А *Хай живе*
червоний
океан!

ЕПОХА.
врушено
ні
агару
гливкою киплячою
лавою
розлилась світом
і заліпила поверхнь
землі
розташовуйтесь на новім
ґрунті
нові рослини
виростуть
на землі.

●

Na monblan!
Na kordill'ery!
Barykady na andaq!
Tytanyk revol'uciji
Golfstromyt'
Atlantyku zemnyq okeaniv!
Tegnykam
Imperatyvnyj dekret:
1925
! Radio tram !
ZEML'A ——
—— MARS
abo
semenko=idiot
pl'us
Armija revol'ucioneriv
i krov.

ШТУРМ

И СЛУХАЙТЕ
ЕКВАТОР
ЖИ
НИ

НАФТА

ЧИКАГО
АНГЛІЯПОН**ІЯ**

Буенос-Айрес

Михайль Семенко. Поезомалярство. «Каблепоема». Картка № 8.

1921—1922

З О К
М О Я-
МОЗАІКА
РЕШТА

ЗОК.

I.

Сучасні
Натхненні й жорстокі
Ви
З язиком полум'я
На голові
З завзяттям саможертви
Для майбутнього
Нахабні пророки
І конквістадори
Могутні лірики
Континентів
А одночасно
Заскорузлі вузьколобці
Й нудні сектанти
Ви сучасні
Що по секрету
Смокчете спирт з пляшки
І ховаєте свою людину
Для майбутнього
Разом зі мною
Край
Кратера
Що розливає лаву
Днів нових
Майбутніх
На цілий світ
І коли для майбутнього

Не треба щирости
То це все так
Але жвавість мозку
Бездумність
І молодість
Теж велика
Річ
Пройдуть дні
Розклякнуть пальці
Гуркне рушниця
На підлоги цемент
Пройдуть потяги
Навантажені вуглем
Тоді покличете нас
Всіх тих
Хто розсунув лоба
Щоб вмістити глиби
Для безпросторового думання
Вартого велетенських
Днів.

3—і. 921. Харків.

II.

Ранила мене
В моє серце—
Я не прощу.
Я знайду тебе—
Я знайду.
Я захoваю біль—
Я захoваю в собі.

Я закушу тугу—
Я закушу.
Ранила мене в моє серце—
Ти.

24—ii. 921. Москва.

III.

Пестила мене
Шепотіла:
Гарно.
Шепотіла в ухо:
Мій.
Гладила й шепотіла:
Скажи.
А після говорила:
Ти—чужий.
Прощались—
Цілувала, цілувала.
Я гніваюсь:
Ти знала
Що я не забуду тебе.

24—ii. 921. Москва.

IV.

Перса твої
Мої:
Я їх цілував.
Ноги твої
Мої:
Я їх пестив,

Між твоїх стеген
Мох.
Тіло твоє
Моє:
Воно тремтіло.
Ти—
Моя:
Ти віддалась.

24—II. 921. Москва.

V.

Весною розіллється ріка
Між гір
Згадуєш—тремтить рука
І в далеч зір

Повільність в твоїх словах
І загадковість фраз
Ти зрадиш в сльозах
Ще не раз

Ти хочеш—весною—-так
Рідний Алтай
Ти залишила болючий знак
Зачекай

24—II. 921. Москва.

VI.

Пишіть швидче
Хай кожда хвиля часу
Хилить до бруку вас.
Пишіть більше—

Хай кожда хвиля часу
Витягає з вас свою частку.
Крешіть кремінь
Наше життя цілинні гори.
Одвалюйте свою частку
Хай стукотить молот.
Вдірюйте динамит
Хай одскакують глиби в огні.
Працюйте, товариші—
Ви поети великих днів.
Лийте води, переливайте воду
Не бійтесь, огонь сильніший.
Більше пишіть,
Швидче пишіть, товариші—
Ви поети межі.

25—II. 921. Москва.

VII.

Сніговими улицями
Візники.
Може скоро забудеться
І ранок скаже: кинь.

Може місто загрюкає
Мілїоном рук
Серце моє застукає
Без рук.

І все одна тема—
Кохання, вона,
Життя мого емблемна
Труна.

25—II. 921. Москва.

VIII.

Ні, то не був сон,
То було справді —
Не звалить вам, знайте —
Душі моєї колон.

В душу очі мовчанно —
Глибоко — довго — мені
Ні, так не дивляться в сні
Благанно.

Чуєте. Вона жде.
Не спить — зітхає — нудиться.
І я... хіба це забудеться?
А я... де я де.

25—п. 921. Москва.

IX.

У неї помер чоловік
Через два місяці буде весна
Вона мені віддалась
По вашому це так?
Ах чоловік помер місяць назад
З туги вона віддалась мені
А весна буде без мене
Розумієте?
Я обіцяв весною прибути
По-вашому вона буде ждать?
А я по від'їзді на другий день
З туги за нею спав із иншою

І властиво не знаю чи повернусь
А чоловік помер
А вона сама
І весна
Перса її — як пісок дюн
І погляд як Індія.

25 — п. 921. Москва.

X.

Осінь — зима — весна — літо
І вона — все инша — вона
Все далі — за нею — летіти
І весна — зимою — весна.

Тиждень назад — вчора
І сьогодні — кохання біль
І сьогодні — передчуття хоре
Завтрього тижня любіль

25 — п. 921. Москва.

XI.

Хрипить на улицях сніг
одсвічує на Театральній площі
машини фігурки кінських ніг
пересовуються ніби мощі
порепанить стіна і вежі
воріт напівтемнить прірва
будинків вечірні межі.
морок рве

мяхко вохкість бронхітить горло
ріг·загубивсь—де земля
пройшли в повітрі пересохло
передзвони дзигарів Кремля.

26—II. 921. Москва.

XII.

Ласкою зробила огнем
Короткий в серце вдар
Впало моє серце зимовим днем
Замкнуло біля чужих брам

Шепотом вдавила душу
В море жіночих чар
Ні я вибачить тобі не мушу
Короткого в серце вдару

І коли знайду тебе в горах
Не оборонить залізний щит
Ти відчуєш—далеко—за морем
Що для мене азія значить.

27—II. 921. Москва.

XIII.

Сильніший за нас вітер
Дощ написи змиє
Не знали магічних літер
Одноднивки ми

Банально буденна казка
Означила так сама
А я хіба що казав?
У мене слів немає.

10—III. 921. Рига.

XIV.

Одбодлерили, одсеверянили
пороскапували душі в кавярнях
і встає сонце з відблисками багряними
і простягає лагідно—«всі заходи марні»

треба вийти всім на широке поле
щоб зібрав усіх до купи один шлях
слухайте розсипані розсмикані кволі
спереду сонце з-заду крах

Слухайте далі неможна розгублюватися
одинокий спосіб—густою колоною
слухайте хмари на горізонті скупчуються
слухайте спереду огонь!

10—III. 921. Рига.

XV.

Заблукала душа між двох світів
Але кращий в моїй уяві
Як зажадати поетові слави
Коли поет між двох стільців

Краще заганьбити на естраді душу
К чорту естради хай живе стіхія
Ах задалеко далека мрія
Я заганьбити себе мушу.

10—III. 921. Рига.

XVI.

Крешуть ламлють колють кригу льодоколи
мовчить ґраніті Двина
сірим крижаним паркетом беріг голий
похмуррям темним визирає надвечір весна
гостра лінія тмяною готикою витикається
шпилів
в невиразне дно зболоченого неба
тиша спокій без слів
на середині мосту дуг герб.

10—III. 921. Рига.

XVII.

Влито в жили огневої отрути
Не забути запаху боротьби
Призначення свого не минути
Не повернути колеса судьби

Ти не вільний ти не сам
Не врятує клаптик далекої землі
Все минуле належить небесам
А ти землі

Не думай що ти великий
Це комічно без пояснення причин
На тобі в домовину гвоздику
Спочинь.

10—III. 921. Рига.

XVIII.

Місто мокре—люблю—над вечір
Лихтарні плями—люблю—на бруку
Над будинками схиленостомлені плечі
Простягають до площі сухорляві руки
Місто вітринами цоканням гудом
Розсипаним натовпом на тротуарах
Розгублені роз'єднані самотні люди
В тумані ростала пара.

11—III. 921. Рига.

XIX.

Женщино ти здивована
ти не відчула що то з приязні
ти не знаєш що то було обмірковано
то було нарочито так одверто й ясно

женщино ти мені подобаєшся
лише тридні а я майже закоханий
а ти такою неприступною робишся
ти образилась і я для тебе непроханий

женщино я не можу заснути сам
позавчора були разом в опері
а вчора я пив вино з проститутками
і плигало моє серце в скаженім попурі

і скоро скінчиться лише тиждень нам бачиться
і завше я нещасливий і завше ви женщини
твій образ з образою в моїм серці значиться
і я теряюсь де подітись мені сьогодні в вечері.

13—III. 921. Рига.

XX.

Вибач мені—будь ласка
Усміхнись—кохана
Була б тижнева казка
Не було б рани

З кіно прийшла тиха зажурена
Не обізвалась на мою фразу
Добре сукня в тебе привабна й ажурна
Добре ми ще з тобою побачимось завтра

13—III. 921. Рига.

XXI.

Не кидай у мене подушкою
З п'яних очей
Я тобі скажу на вушко
Про мармур твоїх плечей

Емма мені подобається
Сьогодні не з нею я
Ах що зі мною робиться
Ле-лю-ля.

13—III. 921. Рига.

XXII.

На пристані пахне линвою
Весняним вітерцем в очі б'є
І туги своєї не стримаю
Й шукаю даремно де вона є

Навантажують пароплав краном
Вода рябить синіми смугами
Невже мені рушати рано?
Невже зостанусь я на березі з своєю тугою?

14—III. 921. Рига.

XXIII.

Переходив через Театральну площу
Пакидало брудними плямами шин
Москва кашою пополам з борщем
Підкидає ляковані повізки машин

Взагалі хочу далі сьогодні перший день тут,

В мені сталася залізнична катастрофа
А колись блукав у калошах студентом
Прибув зараз с т. Іоффе.

Панна що любила зі мною лаяться
На-прощання не повертала голови
Хай минуле ріжнобарвними плямами сла-
виться
Я хочу вперед барвну нитку вить!

22—III. 921. Москва.

XXIV.

в очі б'є порох
вітром весняним
тротуарами
й аріями веснить серце
шукає істнуючої
й запаху її
в квітах у вітрині
шукаю її
стоючи з нею поруч
і запитує серце коханно
де вона?
і каже що вона тут
і лащиться в ухо голосом
а в-ночі жагучим шепотом
шепотить
і веснить серце
зойкає загнане в кут.

19—IV. 921. Харків.

XXV.

Верни мені спокій не муч
Духу мого кров візьми
Промінчик приязні на-зустріч
Крізь срібло твоєї сльози

І воно хай вдаряє мені
Спокоєм свого серця—клаптика
У простір крізь ночі й дні
Де блукає бентежний батько.

12—V. 921. Харків.

XXVI.

М'язами—міцні як криця
Кров'ю—сильна як смола
З'єднали ми—боролись блискавицями
Рух мети

С-під землі
Рудами
Землю давили ми
Порепалась земля

З громом
Пожарами
Вискочили ми
Захопили

Звалили колони
Будови віковічної
Вчора ми
Перемогли

Разом суцільні
М'язами
Кров'ю
Стоїмо сьогодні

Стиснемо руки
Всі всі
Градус за градусом
іскрою—вогнем
серця й мозку
рух—
всім! всім!

6—ix. 921. Київ.

XXVII.

Огонь огонь
— пожежою пожер
покидьки окису душ

Огонь огонь
— червоною хмарою
в небо крик
погрозою знявся
— слава живим

Вийшли
багато лежить на полі руїн
погрозно хмарою
в небо крик
— слава живим

Прагнення
правіків с румень збігався
— огнем океанним
розлили
Сонце освітлюєш

поверхнь століть
— на боротьбу нашу
глянь
Сонце сонце
— перемогу нашу
освітль

Огонь огонь
— кулі земній
на потребу зараз
Огонь огонь
— верстви людського мозку блощиць
і людської душі стоніжок

Огонь огонь
— гнилизну й вохкість віків
і дощів мокрий порох
Огонь огонь
— рук наших всечистий
памінь—
— Огонь
огонь!

13—16—x. 921. Київ.

XXVIII.

Здрігнулось землі черево
а людина людині кров'ю:
на угноєння стерво
на чорне поле

і здіймаються землі груди
а людина людині кров'ю:
на заводи руди
в огненну пащу горен

і крутились колеса зубцями
залізним в ланцюгах скрежетом
вартовий пильно стежить
за опором верств

крицею камінем дротом
комунікація земної поверхні
однорупорним гігантським ротом
плюньмо полотняні легені

і не людина людині а людина павукові
а павук з двома ногами як чоловік
ні ми не хочемо щоб бур'яном заросли гори
як торік.

18—х. 921. Київ.

XXIX.

Одвихрив вихор
ураган мільйонсилий пройшов
на загони по кілька десятків душ
розбились ми
з лопатами й ріжним струментом
край стін гранітових
динамитом продірених
стали ми
гудки гудки

дим дим
під горою в кам'яниці бетоновій
запалили залізну люльку
іскри іскри
чому то жар червоний разом з чорним димом?

натопили сьогодні в-печі
ой же й натопили гірняки
пісня між камінних щілин
на відпочинок:
— ой вихрив вихор
— ой гудів ураган
— бурею напірали
— ходою одноступною ніг
— а зараз групами риєм і викидаєм
— і палим люльки
— ой вихрив вихор
— ой гудів ураган!

18—х. 921. Київ.

XXX.

Скриплять вози битим шляхом
і на тих возах мішки з зерном
ой що то за звір пролетів птахом
небесним безкінечним дном

полетять журавлі сталевим ключем
над чорною стернею в-осени
сили земні золотим дощем
незримо впадуть на гній нив

вріжеться електричного виробу
метальовий важкий плуг
сонця міліонмильний рибух
шкідливих порозганяє мух

вібрує шляхом телеграфний дріт
і вози до міста лізуть сунуть
і кричать і кричать везіть везіть
до зсипних пунктів!

19—х. 921. Київ.

XXXI.

Легенькі бензінові струмочки
По небі там і там
Лускою сріблять сталеві качки
На зустріч вікам.

кождий з улиці, за хмари очі,
Кричить із серця: і я! і я!
Пропеллер жучком з блакиті туркоче
Під небесним гиллям.

19—х. 921. Київ.

XXXII.

Небо не дметься хмар злотом
Як раніш повне пихи
небо обікрадене пілотом
продінамітено гір льохи

цебро за цебром великі цебра
з землі скарби цебро за цебром
не гнуться над водою бліді верби
як завод свої труби встромить

скиба за скибою земна кора
руді роззівляє нетра
плянета не пускає з свого двора
зачини на космос двері

перший шар справа лопат
далі крізь верстви током
і не нам жолуді збірать
ненароком.

22—х. 921. Київ.

МИХАЙЛЬ

СЕМЕНКО

МОЯ МОЗАІКА

ПОЕЗОМАЛЯРСТВО

„Обкладинка". 10—VII. 922. Київ. М. С.

аА Аа Аа

аріат ауоуе

з

різними Аа

Аа Аа Аа

жовті в хутрах

шоколадні зі спичкою

В но/сі

О мій ніс мій ніс

і мої косі очі

Оо оО оО

Хто мені

прекрасному

ніс спичкою проткне

аА аА АА

АУАУ

оО оО ОО

«Туга за звіром». 9-VII. 922. Київ. Поезомалярство.

вітаю вас кількох

веселих і талановитих хлопців

на цій землі

ЧЕРВОЇДІВ

тепер

МИ СПЕРЕДУ

А ЗА НАМИ

валкА ВАЛКА ВАЛКА ВАЛКА

в наших преріях

не водиться ЧЕРВИ

нічим живитися червоїдам

і будуть дохнуть у корчах

І ВСІМ

ЗАДНІМ

СПИНИ

НАШІ

СМОЛОСКИП

«Авангард». 9—VII. 922. Київ. Поезомалярство.

ЛОБОМ НЕ ПРОБ'ЄШ

$$\int_a^b \frac{\sqrt{I+y'^2+z'^2}}{\sqrt{x-a}}\,dx$$

ПРОБ'ЄШ В-ЛОБОМ

КУЛЕЮ ХВИЛЯ
РАДІУС

ОКОКОС

Поезомалярство.

«Світ». 9—VII. 922. Київ.

Я НЕ МАТИ

М
О І
Я Р С
О П
Ч И
К Т
А Ь
⋮

А я одганяю мух

а-КА а-КА а-КА

слухає батько

великий жулик і пан

Ф У Т У Р И С Т

а-КА а-КА а-КА

ІРОЧКА
ІРО КЕЗ КАКА ХА-ХА

КВАТРОЧЕНТИСТИ

ВЕЛИКІ

СПЕЦИ

БУЛИ

ІТАЛІЙЦІ пе ре ме рли

олія —ре ПАЄТЬСЯ

потім

ПОРОХ

ПХУ

й немає нічого

МИХАЙЛЬ СЕМЕНКО ПОГОЛИВ БО РО ДУ

ЛЕОНАР ДО ДА ВІНЧІ

О

АО

АОО

АООО

ПАВЛО

ПОПАСИ

КОРООВУ

«Сільський Пейзаж». 9—VII. 922. Київ. Поезомалярство.

РОСКРУЧУЄТЬСЯ
ВЕЛЕТЕНСЬКИЙ ЛАНЦЮГ
ВІЙТЕСЬ червоіди в мулі на дні П а д а є В Н И З ВЕЛЕ
тенський ланцюг
ЗАХОПИТЬ ВАС МІЛІОНАМИ
СВОІХ
СТАЛЕВИХ
ПАЗУРІВ
ЗЕЛЕКТРОМАГНІТАМИ
й ВИПХНЕ
З ПЕЧЕР і КОВБАНЬ
ВИСХНЕ БАГОВІННЯ НА СОНЦІ
А ВИ?
ПІДНІМАЄТЬСЯ В ГОРУ
ВЕЛЕТЕНСЬКИЙ ЛАНЦЮГ
А ТУТ З КНОПКАМИ
ЗА АПАРАТОМ МИ
ПАНФУТУРИСТИ

„Панфутуристи". 9—VII. 922. Київ. Поезомалярство.

Pikasso Marinetti НЮ-ЙОРК
ЛОНДОН Paris гюіс Бочіоні Жерар-де-нерваль СЕЗАН ВАН-ГОГ
Уот-Уітмен гоген

Революція-Революція-Революція-Революція

МОСКВА
ПАНФУТУРИЗМ
АС п/ф Укр.
Гео Шкурупій
Ю. Шпол
КОБЗАРЬ
Михайль Семенко
степ
О С Л І С А Р Е Н К О
БАРАБАН 9 поем БАЖАН
Жовтневий збірник
Харків
Тов. Сонце.
Арії
Трьох
П'єро
ЗАГУЛ ЯСАВЧЕНКО
кверо-футуризм
ТИЧИНА
олесь Prélude вороний чупринка
К и ї в
КОБЗАРЬ
Тарас Шевченко

«Система». 10—VII. 922. Київ. Поезомалярство.

ВИГОЛОШУИТЕ

ВИСІВКИ
КИБИНЦІ
ХВОРІСТЬ
ГРАБУНОК

ВИКЛИКИ
ПОЧУТТЯ
ГОЛОВНЕ

УСРР
МУХА
ЗИМА
ХАТА
АЗІЯ
КУДИ
РУКА
ХУГА

РОЗБИШАКА

ДИВІТЬСЯ
1892
1914
1917
1922

ЛІРИКА-А
КУРКА

АНАЛОГІЯ
АСОЦІАЦІЯ
ДРІБНИЦЯ

3—Х. 922. Київ. Супрепоезія.

ПРОМОВА

на урочистому публичному засіданні ювилейного комитету с-приводу 10 річча літературної діяльности Михайля Семенка.

Голова.

Слово має
тов.
Михайль Семенко.

На трибуні Михайль Семенко.

Коли Уот Уітмен вмер
(1892)
народивсь
я.
Дев'ять років плутавсь
харькавсь
плювавсь
в канатах віків минулих
але вже з першого року
повітря майбутнього ковтнув
(Кверо Футуризм, 1914).
Легче 3-м верблюдам
з теличкою
в 1/8 вушка голки
за-раз пролізти
ніж футуристові крізь укр. літературу до
своїх продертись.

Я протяг вас
через всі нетри й

усіма головними вулицями столиць.
Що ж ви
будете топтатися й далі
як отара
овець?
У кошарі
ви
спільним фронтом—
може овечою революцією
виженете мене, чужоземця?
Ниткою мови
замкнули мене
ви—
що ж думали:
я спушусь?
Рветься нитка
падають межі—
де ж
ваша сила?
Фікція одна.

Голос з місця.

Геть з «Музагету»!
Додому—в «Коммунист»!

Михайль Семенко.

Для того, щоб об'єктивно
зробити оцінку сучасній
укрлітературі
треба додати мені від регляменту
ще зайвих $1^1/_2$ хвилини.

Представник укркнигарів з місця.

Зараз буде палити кобзаря!
Пожа-ар!

Михайль Семенко.

Де степи розлогі, де
тирса бубонить, де Дніпро
кручі крутить ревучі?

Голос з місця.

І звідки
отака напасть
на нашу Полтавщину!

Михайль Семенко.

Все скушано.
Кверо-футуризм поїв.
Апетит—нічого сказать.
Головне—спеціально-замовлений
шлунок.

Голова.

Прошу товариша не забувати, що Вам залишилося говорити лише 6 год. і $3^1/_2$ хвилини.

Михайль Семенко.

Не шутка й не жарт
футуризм
як бачите.

Без ніг молодий ліс
(це мій власний афорізм)
та до чого й ноги
коли бракує голови.
Поки навчились протинки чи там коми
розміщати—

гульк—
а воно вже й касуються знаки препинанія...
Це ведене де все ве
те ке же ке ре ке
кре те ке.

Голова.

Прошу без зрозумілих слів.

Михайль Семенко.

Нічого не зробите.
Було важче—
й за вушко доводилося витягати чобіт.
Теперь до побачення—
дай боже здибатися на тім світі.

(Гучні оплески).

17–IV. 922. Київ.

РЕШТА

I.

Нахмурило брови
сизі брови над київом
ще на сезон зоставлено
ласий кусок
і питає поет розгублено
а як же „убий його"
і як же владівосток
а як же париж і лондон
чикаго і ню-йорк
і знову латані вітрини хрещатика
рейтерська
і кава
і дощ
прострель мене прикнопнутого
на мередіані київському
прострель мене наскрізь стріло віків!

3—х. 922. Київ.

II.

Неп
поруділим прапором
тріпотить
і з льоху вихоплюється з плачем
і квилить захльобуючись
осіннім дощем
в струмені мокрого тротуару
і над входом кавказька душа

зі зброєю пече шашлик
молодой чоловик
а навіщо ж становиться
біля золотих воріт
а він гріт—
а де-ж городовик?
А лихтарь горить
а під лихтарем картина висить
а на картині намальовано
як кавказька душа
пече шашлик
харроший шашлик.

3—х. 922. Київ.

III.

Осінь і осінь
і ще раз осінь
і жовте листя змітає в сквері сторож
і з люльки струїть синій димок
а в-ранці туман
ніби сірі гуси вкрили місто
кра кра
осінь стара карга
але ви
але ви—люди
що за чорт серця пообмотували ганчірками
служниці панни й дами

СТОП

дайте пожалуста прикурить.

3—х. 922. Київ.

IV.

В-осени почуваєш
що можеш всяко думати
і коли ти не
дурень
то
не стісняйся в де-яких галузях
кождий твій неясний рух
натякає на майбутнє—
потім
розберуться.
Коли ти не такий
то не виходь на вулицю
бо на вулиці
обігруть

ЧОГО ШТОВХАЄСЯ—ДУРА

так по тротуарі ходить иноді сила народу
і думка в осени
дуже щиро працює
і в грудях
у-такт:
яка насолода вмірати
якби тебе розстріляв петлюра!

3—х. 922. Київ.

V.

Пісня трампа—III.

Картуз на головешку не налазе
кажуть що капловухий і банькатий

не добереш, чи сіфілітик чи карась,
одним словом дегенерат.
Так воно ото брат!
Матері під буферами
перерізало, щоб більш не родила
а я кокаін ковтаю грамами
і ніхто не глузує дурилом —
а в дитинстві я був предводитель дворянства
і дома звали мене свиняче рило.
Крути Гаврило!
Пахне сукровицею на-весні земелька
а метелики як живі плювки —
ой і весело ворушиться свиняча петелька
і в тину сторчать дрючки,
а на дрючках глечики,
а трохи збоку саж —
там сидить юрівановмеженко
звольте, це сільський пейзаж.

15—х. 922. Київ.

VI.

Мередіан.

I.

О куле земна
куле земна

прекрасна ти й велика
як останній поет на тобі
цеб-то я.

О куле земна
куле земна

прекрасна ти й могутня
і хоч на нещастя й поет я
але не буду римою
думати я
не буду слинити твої
континенти й
моря.

О куле земна
куле земна

може замісць морів
крицьний гамак вкриє тебе
щезне навік
сучасний корабель
а замісць материків
буде суцільне залізо —
о що ж
не загину знак
все ж наша вітчизна
куля земна
і тобі таки справді співає
останню пісню
останній на тобі поет
цеб то я
лірик океанів і континентів
о куле земна
куле земна моя!

2.

Екватор і меридіани
полярні кола й тропики
всі ці уявні лінії
і радіанти—
слухайте поети езопики
і ви академики комедіанти!
в ті часи коли ви поправді
будете абстраговані й уявні
мередіанні знаки
градуси
по залізній підлозі землі
буде виведено техниками!
прошу вас на глобус глянути—
замісць кордонів між державами
кулю земну росподілено
паралелями й мередіанами!
хто ж винен
чи я
чи куля земна
що син батьків не народжених
малює майбутнього панорами
сидючи тут з вами
і крутиться
і сіпається
і плює
і плаче
і смішить людей
блукає й питається—
де я?
і таки добре знає

він не злий і
усміхається:
де ж пак?
у київі.

15 – х. 922. Київ.

VII.

Понеділок
Вівторок
Середа
Четвер
П'ятниця
Субота
Неділя.

хіі. 922. Київ.

Кнець.

ЗМІСТ.

1910—1911—1912.

Prélude.

1 9 1 3.

Наївні поезійки.

1914

Дерзання.—Кверо-футуризм.—Еротези.—Поезофіри.

1 9 1 5.

Крапки і плями.

1 9 1 6.

Осіння Рана.—П'єро Кохає.

1 9 1 7.

П'єро задається.—Paysages intimes.

1 9 1 8.

Гімни св. Терезі.—Селянські сатурналії.—В садах безрозних.—Біла студія.—Пєро мертвопетлює.—Bloc-Notes.—Дев'ять поем.

1 9 1 9.

Ліліт.—Тов. Сонце. — Весна. — Степ. — Проміння Погроз. I.—Прерія зорь.

1 9 2 0.

Проміння погроз—II.—Поема повстання.—Каблепоема за Океан.

1921—1922.

Зок.—Моя мозаіка.—Решта.

Кінець

Помічені друкарські помилки.

Надруковано:	Треба:	Стр.	
Ще у лиць	Ще улиць	158	в-низу
запинитись	зупинитись	160	в-горі
досяг	дотяг	204	"
я протиснувсь	я притиснувсь	287	в-серед.
так зміцнені	такі зміцнені	295	"
стміяльність	сміяльність	324	в-горі
несмиливим	несміливим	409	в-серед.
вітхла	вітхала	417	"
не будь	не буть	431	"
серця	серця одверті	454	в-горі
плямя	плями	493	в-низу
не-охта	не-охота	497	в горі
ме і	мені	508	в-серед.
штара	гитара	524	в-низу
визволено	визволеної	576	"
Зереходив	Переходив	597	"
Пакидало	Закидало	597	"
проткке	проткне	608	"

На стр. 387 пропуск. Треба:
Засвітяться над містом огні вечірні
І затанцюють в Дніпрі святковим і золотим.

На стр. 546 пропуск. Треба:
І було так багато в краєвиді екстравагант-
но-прозорої криці
І таємить потрясаюча ясність елегантних і
веселих примар.

Ціна 2 крб. зол.

ВИДАВНИЦТВО
GOLF STROM

Портрет М. Семенка на окладинці роб. М. Семашкевич